

Giới thiệu Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngọt, ngược, H

Editor: Ngạn Tĩnh+ August

Một câu chuyện tình yêu ngược trước sủng sau có sự xuất hiện của bảo bối đáng yêu trong cuộc tình này.

Trích đoạn ngắn:

[Cố Hành Thâm là người giám hộ]

"Buông tay tôi ra nhanh lên!"

"Có buông ra hay không thì trả lời đi?"

"Nếu còn không buông ra tôi sẽ cắn đấy!"

"Tôi sẽ thực sự cắn đấy!"

"Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn!"

Không đợi tiểu quái thú mở miệng, cầm thú đã chế trụ cái gáy của cô ngăn chặn lại cái miệng độc kia.

Sáng sớm hôm sau.

"Cố Hành Thâm, anh có biết đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hừm? Chuyện gì?"

"Quả thực là chuyện điên rồ thiên lý bất dung!" Tiểu quái thú bị phần không thôi nắm chặt quả đấm nhỏ.

"Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh? Ừm, quả thật điên rồ"

"..." Học máu bò mình.

[Người yêu cũ Tần Nghiêu]

"Bạn học Tần tiểu Nghiêu, anh biết không? Trước lúc gặp được anh, thế giới của tôi xen lẫn giữa trắng và đen..."

"..." Tần Nghiêu có chút kích động nhìn cô.

"Sau khi gặp được anh, oa... toàn đen..."

"..."

[Bảo bối Cố Tiểu Niệm]

◆ Kế hoạch A của bảo bối---- mỹ nhân kế ◆

"Mẹ, tiểu Niệm rất cuộc cũng tìm được mẹ. Sau này Tiểu Niệm sẽ là ánh mắt của mẹ"

"Ta có Coke là đủ rồi"

"Mẹ, mẹ lạnh không, Tiểu Niệm cho mẹ ấm áp"

"Không cần"

"Mẹ, mẹ có sợ không? Tiểu Niệm ngủ với mẹ"

"Không cần"

"Mẹ, hôn hôn..."

"..."

"Con trai à, con phụ trách bán manh là được rồi. Loại dụ sắc này là công việc cần tính kỹ thuật cao, giao cho cha là được!" Cố Hành Thâm khuyên nhủ.

"Mẹ hiện tại không nhìn thấy, cha không có bất luận ưu thế gì cả, ngay cả xúc cảm cũng là Tiểu Niệm mềm mại hơn..."

◆ Kế hoạch B của bảo bối---- khổ nhục kế◆

"Mẹ, Tiểu Niệm đau quá, Tiểu Niệm có phải sắp chết, có phải sẽ không còn được gặp mẹ nữa hay không?"

"Làm sao có thể, Tiểu Niệm sẽ không chết. Tiểu Niệm chỉ là phát sốt mà thôi, cục cưng ngủ một giấc thì tốt rồi"

"Tiểu Niệm sợ, mẹ có thể hôn Tiểu Niệm, ôm ôm Tiểu Niệm, ngủ cùng một chỗ với Tiểu Niệm không?"

"..."

◆ Kế hoạch C của bảo bối---- lạt mềm buộc chặt◆

"Con biết rồi, mẹ nhất định rất chán ghét Tiểu Niệm! Sau này Tiểu Niệm sẽ không làm phiền mẹ nữa. Tiểu Niệm là đứa trẻ không ai muốn..."

"Mẹ không chán ghét Tiểu Niệm, chính là..."

"Vậy vì sao mẹ không hôn Tiểu Niệm, ôm Tiểu Niệm, không ngủ cùng một chỗ với Tiểu Niệm?"

"..."

-

Cố Hành Tâm: "Bảo bối, cha muốn thương lượng với con chuyện này"

Cố Tiểu Niệm: "(O ~ O) cha, chuyện gì?"

Cố Hành Tâm: Con trai à, cha cảm thấy, những lời con làm nũng với mẹ có thể đổi một chút"

Cố Tiểu Niệm: "o_O???"

Cố Hành Tâm: Con có thể đổi thành, mẹ chỉ có thể hôn Tiểu Niệm và cha, ôm Tiểu Niệm và cha, ngủ cùng một chỗ với Tiểu và cha!"

Cố Tiểu Niệm: "→_→ cha, ngài không muốn làm mà cũng muốn hưởng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đêm sâu kinh mộng

Editor: Ngan Tịnh

Đêm hôm khuya khoác, ký túc xá nữ phòng 303, tiếng chuông điện thoại không ngừng reo vang.

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em..." (Tác giả: thực không phải vì muốn tăng số lượng từ, chỉ là do hiệu quả nên phải vậy)

"Cung Tiểu Kiều! Nhận điện thoại----"

Thẳng đến khi tập thể gói bay đến, Cung Tiểu Kiều mới mơ màng nhận điện thoại.

"A lô"

"Tiểu Kiều"

"Ừm" Cung Tiểu Kiều mơ mơ màng màng đáp.

"Nhớ em"

"A..." Cung Tiểu Kiều cả kinh! Cô không có nghe lầm chứ?

"Muốn gặp em"

"A...?!" A xong rồi mới đột nhiên bùng tỉnh, "Bây giờ?"

"Ừm"

"Đại gia, bây giờ đã là giờ nào rồi chứ! Tôi xem nào... chỉ mới ba giờ sáng! Có thể đừng ép buộc tôi như vậy không?" Cung Tiểu Kiều trong lòng bất ổn. Cố Hành Thâm có phải uống lộn thuốc không? Lại còn nói nhớ cô?!

"Trong vòng 10 phút, em đến đây, hoặc là anh đến đón em"

"Cố Hành Thâm! Xem như anh lợi hại!"

Cung Tiểu Kiều nằm ở trên giường nhắm mắt lại, dồn khí đan điền ba mươi giây, rốt cuộc cũng nhận được xúc động muốn ngửa mặt lên trời gào thét. Xoay người ngồi dậy, lười lười mặc quần áo rồi giường.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp! Hơn nửa đêm nói ba câu kỳ lạ khiến cô tâm thần không yên.

"Này!" Vừa ra đến cửa, cô bạn Tĩnh Bình thò từ trong chăn ra gọi cô lại.

"Cửa sổ lầu một kia có chó canh cửa"

Cung Tiểu Kiều nghen nghen, "Biết rồi"

-

Cửa ký túc xá đều có chốt phòng trộm, nhưng cửa sổ tận cùng hành lang lầu một lại bị người phá.

Nghe nói là nhóm nhân tài thường xuyên hẹn hò vào đêm khuya hay những người hay đi về khuya đã đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng đổ xuống.

Trường học đã sửa lại rất nhiều, nhưng mỗi lần sửa xong lại bị phá, vì thế quản lý liền dùng tiền mua chốt chống trộm để mua chó canh cửa.

Cung Tiểu Kiều mê muội ôm đèn pin linh hoạt nhảy từ cửa sổ ra.

Vừa tiếp đất liền thấy một bóng đen như tia chớp phóng tới, Cung Tiểu Kiều lập tức đứng im.

Bác gái quản lý thật quá không phúc hậu, nuôi con chó lớn đến mức có thể so với chó ngao Tây Tạng.

"Gâu... gâu gâu..."

"Suyt! Suyt! Đại Hắc ngoan nào, không được phép sủa" Cung Tiểu Kiều vội vàng lấy một khối thịt bò nhét qua, một bên vuốt ve bộ lông xù của nó, "Ng ngoan nào ngoan nào, chị thích nhất là em đây, moa~"

May mắn cô có duyên với chó, bình thường quan hệ với con chó này không tệ, thời khắc mấu chốt quả nhiên có công dụng.

-

Cung Tiểu Kiều một đường hùng hùng hổ hổ chạy đến nhà trọ.

Đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, một vật thể không rõ đụng vào chân cô.

"Shh, đau chết mất, cái quái gì thế này..."

Cung Tiểu Kiều lấy đèn pin chiếu qua, "vật thể" kia rõ ràng đúng là Cố Hành Thâm hơn nửa đêm nổi điên ép buộc cô.

"Thì ra là không phải..." Cung Tiểu Kiều thì thào.

"Này! Cố Hành Thâm anh làm cái quỷ gì vậy, hơn nửa đêm không đi vào nằm ở cửa làm gì?" Cung Tiểu Kiều tức giận đá anh một cước.

Nếu lúc này Cổ Hành Thâm thanh tỉnh, cho cô mười lá gan cô cũng không dám chạm vào một sợi tóc của anh. Bất quá, chỉ là một con ma men mà thôi! Chính là lúc có thù báo thù, có oán báo oán.

Đang muốn đá thêm vài cái trút cảm phẫn, Cổ Hành Thâm đột nhiên mờ to mắt, trong con ngươi trong trẻo không có một chút men say. Cung Tiểu Kiều hoảng sợ, vội vàng thu hồi chân, "Hắc, anh tỉnh rồi... Tại sao không vào nhà mà ngủ! Trời lạnh như vậy rất dễ bị cảm lạnh!"

"Không mang chìa khóa" Cổ Hành Thâm nói về mặt rất thần nhiên, không hề có cảm giác phạm tội.

"Không mang chìa khóa?! Vậy mà anh lại ngang nhiên nói dối rằng nhớ tôi, muốn gặp tôi! Hại tôi hơn nửa đêm mạo hiểm bị chó cắn mà nhảy cửa sổ đến tìm anh!" Cung Tiểu Kiều nổi trận lôi đình.

"Em ngủ không tỉnh, nghe lầm"

"Tôi... Tôi nghe lầm?" Lại bị đùa giỡn, Cung Tiểu Kiều tức đến muốn đập đầu vào tường.

"Đờ anh đứng dậy" Cổ Hành Thâm nhu nhu thái dương.

Tên khốn kiếp này thế mà lại nói như đương nhiên thế được!

Cung Tiểu Kiều tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, "Chìa khóa đưa cho anh rồi, tôi đi đây!"

Kết quả, vừa mới xoay người chợt nghe tiếng rên rỉ đau khổ từ phía sau.

Người đàn ông kia chống một cái chân dài dựa vào tường, bộ dáng trông có vẻ rất khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tôi cắn thật đấy! Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn đấy!

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều là con gái riêng. Bởi vì vợ cả của cha tính tình quá mạnh mẽ không muốn nhận cô, Cung lão gia từ thấy cô đáng thương liền nhận cô cháu gái này về nuôi ở bên mình.

Lúc Cung Tiểu Kiều bị đưa đi cũng chỉ có ba tuổi, bề ngoài chỉ dùng một chữ để hình dung: "Tròn" Khi đó Cổ Hành Thâm mười hai tuổi, một loại đáng yêu khi chưa trở nỡ, trông còn thu hút hơn cả bé gái.

Có câu ba tuổi định chung thân, Cung Tiểu Kiều ba tuổi đã trông mặt mà bắt hình dong.

Bởi vì vừa mới đến hoàn cảnh lạ lẫm, Tiểu Kiều chỉ biết nhốt mình khóc trong phòng cả ngày, cũng không mở miệng nói chuyện, lòng lão gia từ cũng nát theo.

Cổ gia trước khi xuất ngoại cũng có vài ngôi nhà thanh tĩnh ở gần đó, Cổ Hành Thâm vẫn luôn sống ở đó.

Cổ gia cùng Cung gia quan hệ không tệ, hai nhà qua lại rất gần.

Có một ngày, Cổ Hành Thâm theo cha mẹ đến bãi phóng, lão gia từ đang sút đầu mê trấn trấn an tiểu tử tông trong lòng, ai ngờ Tiểu Kiều sau khi nhìn thấy Cổ Hành Thâm đột nhiên nín khóc, sau đó xem xét anh, mở ra hai bàn tay ngăn ngực của trẻ con, nói câu đầu tiên sau khi đến nơi này, "Anh trai à, ôm~"

Bắt đầu từ lúc đó, Cung Tiểu Kiều giống như một con chim chưa mọc lông, suốt ngày đi theo anh. Anh đi đến đâu cô sẽ đi theo nấy, quả thực so với Cổ Tiểu Nhu cô còn giống em gái ruột của anh hơn.

-

Năm cấp ba đó, mối tình đầu Tần Nghiêu bỏ rơi cô theo Cổ Tiểu Nhu đi du học nước ngoài. Cũng là ngày đó, mẹ của cô cũng rời bỏ cô về với Chúa Jesu.

Cung Tiểu Kiều hoàn toàn suy sụp.

Ngày đó mưa rất to, cô nghiêng ngả chao đảo té xỉu ngoài cửa lớn nhà Cố Hành Thâm.

Mẹ đột nhiên rời đi, hơn nữa vì đến sân bay đuổi theo Tàn Nghê mà bỏ lỡ cuộc thi vào trường cao đẳng. Cung Tiểu Kiều cảm thấy tất cả đều không còn ý nghĩa, nản lòng thoái chí, một thời gian dài đều tự bế.

Trong khoảng thời gian này luôn luôn là Cố Hành Thâm bồi ở bên cạnh cô.

Vén vện nửa năm thời gian, Tiểu Kiều không nói một lời, hoàn toàn ngăn cách tất cả liên hệ với thế giới bên ngoài, thậm chí còn từng tự sát. Cho dù Cố Hành Thâm dùng cách gì cũng không thể giúp cô tốt hơn.

Thẳng đến một ngày, Cố Hành Thâm phát sốt, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh. Cung Tiểu Kiều đột nhiên tỉnh lại, khóc gọi cấp cứu đưa anh đến bệnh viện. Lúc ấy Cố Hành Thâm đã chuyển biến xấu thành viêm phổi.

Cung Tiểu Kiều một tác cũng không rời thủ một tuần, tự trách không thôi. Nếu cô có thể phát hiện sớm một chút, bệnh của anh sẽ không nghiêm trọng đến vậy.

Ngày đó, cô nói với anh "Thực xin lỗi", sau đó đi học lại cấp ba.

Cuối cùng, không thể tin được bằng vào chỉ số thông minh của cô thế nhưng lại thi được vào đại học trọng điểm. Đương nhiên, không thể không nhắc đến công lao của Cố Hành Thâm đã không ngừng nỗ lực cho cô.

Thi đại học xong, bởi vì phải đến thành phố A học đại học, ông nội Cung đành làm phiền Cố Hành Thâm chiếu khán cô. Từ đó, Cố Hành Thâm thành người giám hộ của cô.

Anh không đồng ý cô ở kỳ túc xá, cô tuyệt thực ba ngày kháng nghị. Kháng nghị hữu hiệu, cách mạng thành công.

Sau đó, Cố Hành Thâm thuê một căn nhà trọ ở gần trường học, lấy lý do hoa mỹ là quản lý, đồng thời cũng tiện cho anh tùy thời ra lệnh ép buộc cô.

-

Tức chết cô, rõ ràng bóp cổ anh ta chết xong liền xong hết mọi chuyện!

Cung Tiểu Kiều trong lòng nghĩ như vậy, cuối cùng vẫn đỡ anh vào trong phòng.

Chờ đến lúc nâng anh đến giường cô cũng đã kiệt sức, đang chuẩn bị đi lấy nước, lại bất ngờ không kịp phòng thủ bị anh ôm kéo lại.

Cô hai tay để trước ngực anh, không thể động đậy, "Cố Hành Thâm, anh uống rượu vào rồi muốn phát điên gì đấy!"

Cố Hành Thâm nhắm mắt lại, có vẻ như đang ngủ, vẻ mặt thật nhu hòa, không lạnh lùng kiêu ngạo giống bình thường. Môi mọng hơi mẩn, lông mi thật dài lưu lại một chiếc bóng đáng yêu, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng thật là... về đẹp có thể thay cơm luôn á!

Chỉ là so với gương mặt vô tội kia, vị trí của cái tay kia thật sự là đáng đánh đòn..

"Buông tay!"

"Có buông ra hay không?"

"Còn không buông ra tôi sẽ cắn anh!"

"Tôi cắn thật đấy!"

"Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn đấy!"

Không đợi Cung Tiểu Kiều mở miệng, Cố Hành Thâm đã chế trụ cái gáy của cô ngăn chặn cái miệng độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh?

Editor: Ngan Tĩnh

Sáng sớm ngày hôm sau.

Cung Tiểu Kiều khổ đại cừu thâm nhìn Cố Hành Thâm đang gất gao ôm lấy mình khiến cô cả một đêm không thể xoay người.

Làm sao bây giờ, thật muốn đâm vào mặt của anh ta!

Anh nhưng thật ra ngủ rất thoải mái, đang thương cô cả một đêm không ngủ. Được rồi, thật ra chính là tỉnh hơi sớm mà thôi.

Lại hơn nữa tiếng, lông mi Cố Hành Thâm run rẩy, dường như sắp tỉnh.

Cung Tiểu Kiều lập tức dùng con ngươi đang phun lửa khóa chặt anh, chuẩn bị chờ anh tỉnh lại liền dùng mắt trừng chết anh.

Anh giật giật, đầu thậm chí cọ cọ trước ngực cô, cọ rồi lại cọ.

Sau đó cuối cùng là tỉnh.

A a! Đáng chết, bộ dáng vừa tỉnh ngủ của người này thật sự là quá gọi cảm!

"Cố Hành Thâm, anh có biết đêm qua xảy ra chuyện gì không?" Cung Tiểu Kiều nỗ lực bày mặt lạnh.

Cố Hành Thâm xoa xoa tóc, thần thanh khí sáng, có vẻ như ngủ rất ngon, lười nhác nhìn cô, "Hửm? Chuyện gì?"

"Quả thực là chuyện điên rồ thiên lý bất dung!" Cung Tiểu Kiều bị phần không thôi cảm nắm đầm nhỏ.

"Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh? Ừm, quả thực là điên rồ" Cố Hành Thâm ung dung nói.

"Anh, anh... Anh đổi trắng thay đen không phân rõ thị phi! Rõ ràng là anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh..." Cung Tiểu Kiều muốn nói gì đó lại không nói nên lời, trong đầu nhin không được nghĩ đến chuyện anh đã làm với mình. Càng nghĩ mặt càng hồng, cuối cùng trước khi nó rực cháy đã ngồi dậy, vô cùng lo lắng chạy ra bên ngoài.

"Tôi trở lại trường học đây!"

Lúc bước ra cửa còn bỏ lại một câu, "Lần sau lại uống rượu tôi sẽ vứt anh ra ngoài!"

Tôi hôm qua đã xảy ra cái gì, anh đương nhiên biết,

Từ nhỏ nhìn cô lớn lên, nha đầu kia luôn luôn xem mình như anh trai, làm không tốt thậm chí trở thành chí, tôi hôm qua có lẽ đã dọa chết cô rồi!

Nhìn cô ngày càng trở nên sáng chói thoát khỏi bóng ma, bên người chàng trai quan tâm đến ngày một nhiều, anh không hiểu ngày cnagf phiền chán, chỉ cảm thấy bản thân phải làm chút gì đó thì mới có thể bình tĩnh trở lại.

-

"Này, tối hôm qua là Cố Hành Thâm đúng không?"

Cung Tiểu Kiều vừa trở về ký túc xá, cô bạn Tịnh Bình đã lập tức mang theo vẻ mặt bất quái chạy đến.

"Từ anh ta ra thì còn ai nữa! Tên đó lúc ra cửa quên mang chìa khóa, cư nhiên nửa đêm kêu tớ ra đưa chìa khóa cho anh ta mở cửa"

Tịnh Bình sờ sờ đầu cô, "Đứa nhỏ đáng thương, bị áp bách thực thảm! Đúng rồi, con chó kia không làm khó cậu chứ?"

"Không có, đã sớm lập quan hệ tốt với nó rồi!"

Con chó kia thật ra không làm khó cô, nhưng Cố Hành Thâm lại khiến cô khó xử!

"Ồ, bất quá, cậu đến tận buổi sáng mới trở về, chẳng lẽ trong khoảng thời gian đó có xảy ra chuyện gì sao?" Tịnh Bình trong con ngươi lộ ra tia sáng khôn ngoan.

"Có thể xảy ra chuyện gì, hơn nửa đêm, lười chạy qua chạy lại, cho nên ngủ bên kia luôn" Cung Tiểu Kiều một bộ nghiêm trang trả lời.

Tịnh Bình còn muốn ép hỏi, trưởng phòng đi đến, "Tiểu Kiều, cậu trở lại rồi. Hội trưởng hội học sinh vừa đến tìm cậu, hình như có việc rất gấp"

Nhóm người phòng 303 đều học ngành biểu diễn, cho nên loại chuyện nữ sinh nửa đêm ra cửa hoặc trắng đêm không về này cũng rất bình thường.

Bất quá Cung Tiểu Kiều vẫn thật không thích bị người khác hiểu lầm, lần này thật sự là không có biện pháp.

Cung Tiểu Kiều vội vàng mượn cơ hội này chạy ra ngoài.

Đi vào hội học sinh, hội trưởng hội học sinh Đoàn Chính Lâm vừa thấy cô liền nổi giận đùng đùng quát, "Cung Tiểu Kiều!"

"Đây! Hội trưởng đại nhanh, sao mới sáng tinh mơ đã tức giận đến vậy?!"

"Sao á hả? Anh giao nhiệm vụ làm quảng cáo tuyên truyền tiết kiệm nước, vậy mà em đã làm ra cái gì thế này?" Đoàn Chính Lâm nổi trận lôi đình ném một sấp giấy tuyên truyền vào người cô.

"Rất tốt mà!" Cung Tiểu Kiều nháy nháy mắt.

Phó hội trưởng tò mò đi đến nhặt lên một tờ, thì thầm đọc, "Sinh viên ký túc xá nam, vì để tiết kiệm nước, xin hãy tắm rửa cùng bạn gái của cậu. Sinh viên ký túc xá nữ, vì để tiết kiệm nước, xin hãy tắm rửa cùng bạn trai..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thật ra bộ dạng dù có tốt hay không, tắt đèn thì đều giống nhau

Editor: Ngan Tĩnh

"Sự kiện tuyên truyền tiết kiệm nước" được sự tuyên truyền nỗ lực của các cán bộ trong hội học sinh, làm cho Cung Tiểu Kiều trong thời gian ngắn thanh danh lan rộng.

Cung Tiểu Kiều cũng không xem đó là vấn đề gì, ngành biểu diễn của bọn họ không sợ nhất chính là nổi danh.

Buổi tối, Cung Tiểu Kiều tắm rửa xong, trên người mặc áo ngủ mỏng manh, năm người cùng phòng đều chăm chăm nhìn vào cô.

Trưởng phòng Ôn Nhã nâng cằm, không chút che giấu nhìn chăm chăm vùng đồi núi nhô cao kia, "Rõ ràng là một gương mặt trẻ con, bộ dạng lolita đến thế, vì sao lại có bộ ngực lớn như vậy chứ..."

Hủ trạch(*) Hàn Anh Nại từ trong tiểu thuyết đam mỹ ngẩng đầu lên: "Loại loli ngực bự chỉ có trong game là loại đám trạch nam thích nhất, không ngờ trong hiện thực cũng có, hơn nữa còn ở bên cạnh mình, tay cũng có thể chạm đến, cái này mình làm sao chịu nổi, sao đỡ nổi đây!"

(*) Hủ trạch: Vừa là trạch nữ vừa là hủ nữ.

Trạch nữ (nam): những người chỉ thích ru rú trong nhà, làm việc trong nhà, ngại ra đường.

Hủ nữ (nam): những người yêu thích BL (đam mỹ).

Nữ hán tử Doãn Hi Đế bị phần nhìn bộ ngực phẳng của mình, "Ghen tỵ, hâm mộ, hận!"

Tĩnh Bình cũng bởi vì thời gian quen biết với Cung Tiểu Kiều dài nhất, nhìn cũng lâu hơn, mò cũng nhiều, cho nên tỏ vẻ rất lạnh nhạt.

Cuối cùng, Diệp Mộng Kỳ thở dài: "Thật ra bộ dáng dù có tốt hay không, tắt đèn thì liền giống nhau hết, còn đàn ông lại để ý nhất chính là bộ ngực của phụ nữ"

Đối với hành vi bàn luận thân thể mình của năm vị kia, Cung Tiểu Kiều đã kháng nghị qua vô số lần, nhưng không có lần nào có hiệu quả.

Thật ra những người ở phòng 303 các cô đều rất có tiếng tăm ở ngành biểu diễn, cô thật sự không tính là cái gì.

Ôn Nhã, người cũng như tên, tao nhã, là một mỹ nữ đầy khí chất.

Hàn Anh Nại đam mê tiểu thuyết, truyện tranh, game và cosplay, những thứ kỳ dị linh tinh, là một mỹ nữ đáng yêu.

Doãn Hi Đế bình thường đều thích hóa trang thành tomboy, cực kỳ có cá tính, là một mỹ nữ đầy suất khí.

Lãnh Tĩnh Bình, khí thế cường đại, đạt tiêu chuẩn của một ngự tỳ, là một mỹ nữ sắc bén.

Diệp Mộng Kỳ càng không cần phải nói, hoa khôi ngành biểu diễn, là người tình trong mộng của các chàng trai.

Là người vì ngực lớn nhất trong sáu người mà nổi danh, Cung Tiểu Kiều tỏ vẻ, cô mới phải là người nên phần hận nhất mới đúng.

-

"Tiểu Kiều! Quán bar Mị Sắc gần đây thiếu người, bọn họ tìm tớ đi, chỉ là gần đây tớ bẽ bọn nhiều việc, cậu đi được không?" Diệp Mộng Kỳ hỏi.

"A... Mị Sắc à!" Cung Tiểu Kiều lập tức có chút động tâm.

Mị Sắc là quán bar nổi tiếng nhất thành phố A thậm chí là cả nước, cấp bậc rất cao. Nếu có thể vào trong đó biểu diễn, không chỉ có thể rèn luyện bản thân, còn có khả năng được vị nào đó đào. Đương nhiên, càng có nhiều trường hợp được công tử nhà giàu hay kẻ có tiền coi trọng.

Cung Tiểu Kiều từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích biểu diễn, cho dù bất cứ chuyện gì có thể trợ giúp cho kỹ năng biểu diễn cô đều muốn đi thử.

"Ô, những người khác đâu?" Cung Tiểu Kiều có chút do dự hỏi.

Vừa dứt lời, liền nhận lấy vài ánh mắt căm giận, "Cậu cho là ai cũng giống như cậu, bình thường đều dụng công học, đến lúc trước khi thi không cần phải điên cuồng ôn tập sao?"

Cung Tiểu Kiều đầu đầy hắc tuyến.

Thì ra mai là cuộc thi cuối kỳ, cô thật đúng là không chú ý đến.

Lại nói, cô rất dụng công học sao?

Cô chính là vào lúc tâm tình không tốt thì đi đọc sách làm bài thi để trút căm phẫn thôi.

-

Cung Tiểu Kiều ngủ ở giường trong cùng của phòng, còn Tịnh Bình nằm ở giường bên cạnh cô.

Lúc đi ngủ, Tịnh Bình đẩy cô, "Này, cậu thật sự muốn đi?"

"Cơ hội tốt, vì sao không đi?" Tôi không qua ngủ không đủ giấc, lúc này đây nhu cầu cấp bách của cô là ngủ.

"Cô Hành Thâm nhà cậu cho phép cậu đến nơi như vậy sao?"

"Có quan hệ gì tới anh ta!" Nhắc tới Cố Hành Thâm cô liền phiền lòng, thiếu chút nữa nhịn không được ngồi dậy làm bài thi.

Lại nói, hiện tại cô thành tích tốt đến như vậy, thật đúng là có không ít công lao của Cố Hành Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nếu em không cứu anh, chủ nhật anh sẽ treo cổ trong phòng ngủ bọn em đôi lầy trong sạch!

Editor: Ngạn Tịnh.

Buổi tối ngày hôm sau.

Cung Tiểu Kiều lúc đi qua rừng nhỏ gần trường học để đến quán bar Mị Sắc phát hiện trọng bụi cỏ có một đồng vật thể không xác định.

Nhanh chóng đi qua, một cước đá vào đó.

Vật thể kia "Oa" một tiếng nhảy dựng lên.

"Đường Dự, sao lại là anh? Anh xem đại học A là nhà mình luôn rồi á! Không có việc gì lại chạy đến đây. Bây giờ cũng là tối khuya rồi, anh lén lút ở đây làm chuyện biến thái gì vậy?" Cung Tiểu Kiều hai tay chống nạnh, một bộ vẻ mặt như muốn thay trời hành đạo.

Đường Dự hai mắt đăm lẹ, rung rung ngẩng đầu lên, trên tóc còn dính mấy chiếc lá khô, vẻ mặt tiêu tụy.

"Đôi mắt gấu trúc kia là thế nào? Lại bị tiểu Bình đánh?"

Đường Dự ào ào rơi lệ, một bộ như gặp được tri kỷ.

Cung Tiểu Kiều cũng ngồi xuống, "Anh không có chuyện gì lại đi chọc cậu ấy làm gì? Không phải đã nói với anh tiểu Bình nhà chúng tôi chỉ thích chàng trai ôn nhu tao nhã rồi sao? Rảnh rồi thì theo học Lãnh Thấu ấy, đừng có cả ngày không ngừng nhảy nhót trước mặt cậu ấy, thành thực một chút, ổn trọng một chút nhớ chưa hả? Biết rõ cậu ấy không thích anh rêu rao như vậy đến trường tìm cậu ấy vậy mà anh vẫn đến. Vậy cũng chưa tính, thế mà còn mang chiếc xe mui trần đắt tiền kia mà đến. Chạy chiếc xe kia chưa tính, biết rõ bản thân bộ dáng râu hoa ghẹo nguyệt còn đứng ông ẹo làm dáng. Anh như vậy không phải đến tìm đánh sao!"

"Anh mà giả dối lập tức bị sét đánh, anh mới không thèm học cái đức hạnh kia của tên Lãnh Thấu đó đâu! Tiểu Kiều em cũng đừng mắng anh nữa, lần này anh thật sự không có cách nào khác..." Đường Dự trung về mặt cầu xin, "Mẹ anh bức anh tuần sau đi xem mắt"

"Ồ... Cho nên?"

"Mẹ anh cho anh hai lựa chọn, nếu cuối tuần không dẫn bạn gái về, vậy thì phải đi xem mắt. Cho nên anh mới đến thông báo cho tiểu Bình"

Cung Tiểu Kiều hiểu rõ đoạn đầu, thò tay sờ sờ đầu tóc rối tung của anh, "Đứa trẻ đáng thương, khó trách lại biến thành như vậy"

"Tiểu Kiều, làm sao bây giờ? Tiểu Bình nếu lại không chấp nhận anh, anh thật sự phải đi xem mắt đấy! Tuyệt đối không thể, anh không thể làm ra chuyện tình có lỗi với tiểu Bình!"

"Haiz! Tôi nên nói anh chung thủy, hay là nói anh ngu ngốc đây?!" Cung Tiểu Kiều thở dài.

"Tiểu Kiều!" Đường Dự đột nhiên nhảy lên, tha thiết mà ao ước nhìn cô. Vẻ mặt giống như chú chó nhỏ nhìn thấy cục xương khiến Cung Tiểu Kiều nổi lên một tầng da gà.

"Gì vậy?" Cung Tiểu Kiều lui ra phía sau từng bước, cảnh giác nhìn anh.

"Em giúp anh đến gặp mẹ anh đi!"

Cung Tiểu Kiều lập tức "vèo" một tiếng lẫn mất thật xa, "Đùa giỡn cái quái gì vậy?"

"Chỉ là giả vờ làm bạn gái của anh mà thôi, trước mắt giúp anh thoát một kiếp này đã! Em có biết mẹ anh đáng sợ đến chừng nào không! Bảo nếu cuối tuần không dẫn bạn gái đến thì ngày hôm sau liền cho anh làm chú rể! Anh còn trẻ, anh không muốn chết! Đương nhiên, trừ phi là chết cùng tiểu Bình... Dục tiền dục tử á, hắc hắc hắc..."

Cung Tiểu Kiều quay đầu không nhìn thấy biểu tình vô cùng thâm trầm của anh, "Anh có thể tránh thoát một kiếp, nhưng tôi thì sẽ thâm"

"Em không có bạn trai, cho anh mượn dùng một chút thì có làm sao?" Về mặt Đường Dự như đang trách cô thật keo kiệt.

Cung Tiểu Kiều đen mặt, "Vậy cũng không được! Chị đây là người anh muốn mượn thì mượn sao?"

Đường Dự vội vàng cầu xin, "Tiểu Kiều, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có em mới thích hợp nhất. Em cùng tiểu Bình quan hệ tốt như vậy, cho dù cô ấy biết chuyện này, em giải thích, cô ấy nhất định sẽ tin tưởng em. Nếu anh tìm cô gái khác, để cho tiểu Bình hiểu lầm, vậy anh hoàn toàn mất hết hy vọng"

"Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, thật đấy" Tiểu Kiều thương hại liếc nhìn anh một cái, tiểu Bình mới không thèm để ý mấy chuyện này.

"Em gái Tiểu Kiều, hiện tại mạng của anh nằm trong bàn tay em, nếu em không cứu anh, chủ nhật này anh sẽ treo cổ tự tử trong phòng bọn em để đòi lấy sự trong sạch!"

"Vậy hiện tại anh đi chết đi!" Cung Tiểu Kiều đá một cước, "Nhất cây, lại còn học người khác lấy cái chết ra uy hiếp!"

"Tiểu Kiều, chị Kiều, cầu xin chị!" Cung Tiểu Kiều vừa muốn đi ông quần lại bị kéo lại.

"Anh hiện tại tốt nhất co lại thành một đồng, tự mình chơi, chị đây còn có việc! Không rảnh quản anh sống hay chết!"

"Em muốn đi đâu, để anh đưa em đi, này này----" Đường Dự ở phía sau không ngừng cao giọng gào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kia không phải là tiểu hồ Ly lão Cổ nuôi trong nhà sao?

Editor: Ngan Tĩnh

Quán bar Mị Sắc.

Nơi này rất lớn, hơn nữa ánh sáng mờ mờ, chiếc đèn đủ loại màu sắc quay không ngừng khiến cô đầu choáng mắt hoa. Cung Tiểu Kiều hỏi qua hai ba nhân viên phục vụ, bốn năm vị khách, quẹo sáu bảy cái khúc cua, bị người dừng tám chín lần, cuối cùng rốt cuộc cũng tìm được hậu trường, lại không biết nhất cử nhất động của mình đều nằm hết trong tầm mắt của người khác.

"Ây nha! Mọi người nói xem tôi vừa thấy ai? Kia không phải là tiểu hồ ly Cổ lão đại nuôi trong nhà sao?" Thảm Nhạc Thiên trái ôm phải ấp, híp mắt nhìn con nhóc nhập vào bầy sói cách đó không xa.

"Vừa vào cửa liền thấy" về mặt Thịnh Vũ cũng là có chút hứng thú. Ở loại địa phương này, ăn mặc giống học sinh trung học mơ mơ màng màng chạy loạn, còn có động tĩnh lớn như vậy, có thể khiến người khác không để ý đến được sao?

"Có nên báo cho lão đại hay không?" Thảm Nhạc Thiên về mặt như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

"A Thấu, anh thấy thế nào?" Thịnh Vũ hỏi.

Hai người đều nhìn về phía Lãnh Thấu.

Lãnh Thấu đẩy đẩy mắt kính, "Trước tìm quản lý hỏi rõ ràng, xem cô ấy làm cái gì ở đây"

Thảm Nhạc Thiên lập tức búng tay một cái gọi phục vụ.

Nhân viên phục vụ đáng thương kính sợ đi đến, "Thảm tiên sinh, xin hỏi ngài có gì phân phó?"

Cũng khó trách cô dè chừng như vậy, ba người ngồi ở nơi đây đều là cầm thú bậc S, tùy tiện chọc một người thôi cũng đừng hy vọng tiếp tục sống ở thành phố A này.

Vài vị kim chủ này thường xuyên đến đây chơi đùa, Mị Sắc bọn họ quả thực hận không thể cung phụng bọn họ như Bò Tát.

"Đi gọi quản lý của mấy người đến đây"

"Vâng"

Thời gian chưa đến nửa phút, quản lý nghiêng ngả chao đảo chạy đến, "Thảm thiếu có gì phân phó? Là không vừa lòng chuyện gì đối với nhân viên phục vụ của chúng tôi sao?"

"Tiểu hồ ly lúc này là nhân viên của ông?" Thảm Nhạc Thiên hỏi.

"Tiểu hồ ly?" Quản lý khó hiểu.

Thảm Nhạc Thiên làm như suy tư một chút, sau đó đổi thành tên khác, "Con thỏ nhỏ"

"Thỏ... Con thỏ?" Quản lý càng mê muội.

Sheng Vũ trắng mắt liếc nhìn Thảm Nhạc Thiên một cái, "Cô gái mặc áo trắng, quần Jean, mặt trẻ con, thoát nhìn như là học sinh trung học ấy"

"À..." Quản lý lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, về mặt ân cần nói, "Quả thực là nhân viên của chúng tôi. Chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy đi làm, sẽ lên đài biểu diễn. Nếu các vị thích, để sau khi biểu diễn xong, tôi sẽ gọi cô ấy đến đây bồi mấy vị"

Lãnh Thấu nhử nhử mày, "Cô ấy là nhân viên tiếp rượu?"

"Cô ấy chỉ là vũ công, không phụ trách tiếp rượu, chỉ là có vài vị nâng đỡ, tất nhiên là vinh hạnh của cô ấy" Quản lý tận hết sức lực nịnh bợ nói.

"Tiết mục gì?" Lãnh Thấu lại hỏi.

"Múa cột"

"..."

-

Quản lý vừa rời khỏi, Thẩm Nhạc Thiên lập tức hưng phấn lấy điện thoại ra, "Không được, nhất định phải gọi lão đại đến xem!"

"Alo, anh, đến Mị Sắc không? Tất cả mọi người đều có mặt"

"Không được, mọi người cứ chơi đi" Bên kia, Cố Hành Thân lạnh nhạt trả lời.

"Thực không đến? Có tiết mục rất đặc biệt nha! Rất rất đặc biệt!"

Nhìn bộ dáng cười hề hề của Thẩm Nhạc Thiên, Lãnh Thấu cùng Thịnh Vũ đều quay mặt đi làm bộ như không quen biết.

"Không có hứng thú"

"Tiểu hồ ly ở đây cũng không đến?"

"Hửm?"

Nghe thấy một chữ "hửm" này của Cố Hành Thân, Thẩm Nhạc Thiên liền biết anh đã bị hấp dẫn, "Vừa nhìn thấy cô ấy, hình như muốn làm thêm, nghe nói đêm nay sẽ biểu diễn một màn múa cột á..."

"..."

Nói chuyện điện thoại xong, Thẩm Nhạc Thiên tâm tình rất tốt bắt chéo chân, xa xa liền nhìn thấy một bóng người đang đi tới, lại không phải là Cố Hành Thân.

"A! Đường Dự, tạo hình mới này của cậu cũng không tệ nha!"

"Xùy, biến đi" Đường Dự ôm một con mắt gấu trúc, nhỏ giọng nói với người phục vụ bên cạnh, "Đi mua một cái kính râm đến đây"

Nói xong lại ai oán liếc nhìn Lãnh Thấu, "Lãnh Thấu, em gái của anh... thật khi dễ người ta!"

"Bản thân không ngừng lượn lờ trước mặt hiển dăng để người ta đánh giở còn muốn trách ai?" Lãnh Thấu không chút lưu tình đả kích.

"Đêm nay mọi người đều tụ họp đông đủ, cũng khéo, Tiểu Kiều cũng ở đây" Thịnh Vũ nói với Đường Dự.

"Tôi đương nhiên biết cô ấy ở đây, tôi đi theo cô ấy một đường đến đây mà" Đường Dự một bên nhận lấy kính râm từ tay phục vụ vừa nói.

"Đi theo đến? Cậu không có việc gì theo dõi tiểu hồ ly làm cái gì? Chẳng lẽ cậu theo đuổi em gái của A Thấu không được, nên muốn đánh chủ ý lên người tiểu hồ ly?" Thẩm Nhạc Thiên một mặt kinh sợ hỏi.

"Anh quản tôi"

"Tôi mặc kệ cậu, chỉ sợ cậu đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tại sao phải mặc quần áo của anh, tôi có mặc quần áo mà

Editor: August

Beta: Ngạn Tĩnh.

"Lão đại, mau tới mau tới! Bây giờ tới lượt của tiểu hồ ly rồi." Thẩm Nhạc Thiên thấy Cố Hành Thân đến vội vàng đón tiếp.

Một bên waiter thấy Cố Hành Thân đi đến bộ dạng giống như nhìn thấy quý.

waiter: phục vụ

CEO của tập đoàn Cố thị, cái tên này ở thành phố A được xem như yêu ma quỷ quái đứng đầu, hoành hành ngang ngược, hô gió gọi mưa, đến Mị Sắc làm việc lâu như vậy, nhưng bây giờ mới thấy được người sống.

Quả nhiên, bộ dạng đáng sợ hệt như trong truyền thuyết, hại nước hại dân a!

Edit by August

Cố Hành Thâm ngồi xuống, tựa nhẹ nhàng vào phía sau, đôi mắt phượng hơi nheo nheo lại, khoé mắt dài mảnh xinh đẹp, ung dung liếc mắt Thảm Nhạc Thiên một cái "Đã biết là tiểu Kiều, không đi ngăn lại, còn gọi tôi tới xem diễn. Ân, Thảm Nhạc Thiên hiện tại lá gan của cậu ngày càng lớn".

Cả người Thảm Nhạc Thiên run run, ly rượu đỏ cầm trong tay bị hất ra ngoài hơn phân nửa. "Lão đại a, không công bằng, Thịnh Vũ với Lãnh Thấu đều ở đây, còn có Đường Dự. Vì sao chỉ có.....?".

"Humm? "

"Không, không đều là lỗi của em a, lão đại sau này em không dám nữa." Thảm Nhạc Thiên vẻ mặt như cha chết mẹ chết, ai oán nhìn ba người nào đó mắt tỏ vẻ "tôi vô tội".

Oa dựa vào cái gì! Cả một đám không có cốt khí!

Hiển nhiên đã có người đi thông báo, người quản lý mới vừa rồi đi vội vàng chạy nhanh như tên lửa đến chào hỏi.

"Cố tiên sinh..."

Không đợi quản lý thao thao bất tuyệt tuôn ra hàng đồng tử vuốt mông ngựa, Cố Hành Thâm mặt không thay đổi đã mở miệng "Gọi Cung tiểu Kiều, đưa cô ấy đến gặp tôi".

Quản lý nghe xong ngẩn người, sau đó gật đầu liên tục "Vâng vâng vâng! Phù dung các chỗ chúng tôi sẵn sàng phục vụ các vị, bây giờ tôi lập tức đi gọi cô ấy sang".

"Đợi chút!"

"Cố tiên sinh, ngài còn có chuyện gì sai bảo?"

"Đừng nói cho cô ấy tôi là ai".

"Dạ dạ".

Thịnh Vũ nghiêng đầu thúc bên sườn Lãnh Thấu "Chuyện này xong rồi."

Thảm Nhạc Thiên lấy khăn lau mồ hôi, phù không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần lửa không cháy tới trên người mình thì được.

Đường Dự cảm thấy mĩ mãn ngồi tại chỗ nhấp nhấp nước trái cây.

Tầng này hình như không có ai, ở hành lang thanh âm cộp cộp cộp đập trên sàn nhà vang dội lại, nghe có vẻ trống trải kì lạ.

Cung Tiểu Kiều đi đến phòng cuối cùng, xác nhận địa điểm một chút, sau đó gõ gõ cửa, đẩy cửa ra -

Một đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn thoáng qua năm người nam năm phong cách khác nhau ngồi ở kia.

Trước hết là Thảm Nhạc Thiên ngẩng đầu, một búng rượu đỏ trong miệng phun thẳng ra ngoài.

Đường Dự tay chân luống cuống rút khăn giấy chặn máu mũi đang xổ ra.

Lãnh Thấu ho nhẹ một tiếng quay đầu đi hướng khác, trên mặt xuất hiện vết đỏ ửng khả nghi.

Thịnh Vũ kinh ngạc, hét há mồm ra rồi đóng lại.

Nháy mắt trong con ngươi Cố Hành Thâm loé lên kinh diễm như ánh lửa đầy trời, vẫn im lặng ngồi ở chỗ kia, con ngươi đen như mực lại thâm trầm sâu không thấy đáy.

Cung Tiểu Kiều sửng sốt một giây, lạnh nhạt lui ra sau từng bước, tiếp theo bình tĩnh đóng cửa lại, mặt không cảm xúc xoay người.

Sau đó, nhắm mắt chạy bạt mạng như điên.

Toàn bộ hành động từ mở cửa ra đóng cửa lại của Cung Tiểu Kiều chỉ xảy ra vùn vện có vài giây mà thôi.

Cung Tiểu Kiều chưa chạy được vài bước thì tiếng chuông di động trong túi vang lên, thờ hồn hồn nhún nút nghe, đầu bên kia vừa "Này!" một tiếng, lập tức tắt máy.

Sau đó, di động lại bắt đầu vang lên, lại bị cắt đứt, cứ thế lặp đi lặp lại.

Cuối cùng một tin nhắn được gửi đến.

Cung Tiểu Kiều mở ra _____

"Được lắm!"

Thường thường khi Cố Hành Thâm nói ra hai chữ này thì đó chính là lúc bị mình chọc tức đến tận cùng rồi, Cung tiểu Kiều biết rất rõ, nếu bây giờ mà sờ nghịch lân của hắn, chỉ có duy nhất một con đường chết.

Cung Tiểu Kiều phiền chán gãi gãi đầu tóc già màu bạc, mang bộ dạng thấy chết không sờn xoay người quay lại căn phòng đó.

Vừa mở cửa đi vào thì một cái áo sơ mi trùm thẳng lên đầu, cô ngửi ngửi được mùi quen thuộc, thì liền biết là của Cố Hành Thâm.

"Mặc vào". Cố Hành Thâm cho dù loà thân trên, khí thế vẫn cường đại như trước.

"Vì sao phải mặc áo của anh, tôi cũng có mặc quần áo mà..." Cung Tiểu Kiều tuy miệng không ngừng bất mãn lắm nhảm nhưng dưới ánh mắt lửa băng đầy trời làm người ta sợ hãi của Cố Hành Thâm bắn tới, vẫn ngoan ngoãn lấy áo sơ mi trên đầu lấy xuống mặc vào người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ai cho phép em mặc loại quần áo này?

Editor: Ngạn Tĩnh

Dù sao đã bị phát hiện, Cung Tiểu Kiều cũng không sợ, nghiêm mặt tiến đến vị trí bên cạnh Cố Hành Thâm ngồi xuống.

Đường Dự ở bên cạnh vẫn như trước ôm mũi, giống như nhìn thấy mãnh thú hồng thủy lập tức tránh xa cô, nhưng lại lén lút dựa theo khe hở của ngón tay cẩn thận nhìn lên cô.

"Thì ra là bang cầm thú các người. Tôi còn tưởng ai lớn lối như vậy, cư nhiên phải khiến tôi một mình biểu diễn. Tôi nói không đi, quản lý người ta lập tức khóc, còn thiếu quỳ xuống cầu xin luôn!"

Tiếp theo Cung Tiểu Kiều cũng không nói thêm gì. Nếu sớm biết là bọn họ, cho dù quản lý kia khóc ngã Trường Thành, cô cũng tuyệt đối không đi.

"Ai cho phép em mặc loại quần áo này?" Cố Hành Thâm mắt lạnh nhìn cô.

Trên không che được ngực, dưới không che được hông...

Cung Tiểu Kiều sờ sờ lỗ tai thỏ trên đầu, "Quản lý đưa tôi mặc á! Tôi cảm thấy rất đáng yêu"

Dựa vào! Đáng yêu chỗ nào! Quả thực rất nóng bỏng! Thẩm Nhạc Thiên yên lặng bi ai trong lòng cho vị quản lý kia, Cung Tiểu Kiều còn nói, "Quản lý nói rằng khách nhân rất thích cosplay thỏ á"

"Ai nói?"

"Tôi chưa nói" Đường Dự lập tức chối bỏ.

Thịnh Vũ cùng Lãnh Thấu không hện mà cùng nhìn về phía Thẩm Nhạc Thiên.

Cung Tiểu Kiều cũng nhìn về phía Thẩm Nhạc Thiên, "A, Thẩm Nhạc Thiên không ngờ được anh lại có khẩu vị như vậy á!"

Đón ánh mắt lạnh như gió lạnh tháng 12 của Boss, Thẩm Nhạc Thiên đã không biết nên nói gì.

Anh ta chẳng qua chỉ nói một cái tên "Con thỏ nhỏ" mà thôi á! Chỉ một câu đùa chọc thôi nhưng ai ngờ...

"Lão đại, anh cứ giáo dục đứa nhỏ, chúng tôi sẽ không quấy rầy"

Lãnh Thấu khụ một tiếng đứng lên, trao đổi ánh mắt, bốn người liền cùng nhau ra ngoài. Thẩm Nhạc Thiên là chạy nhanh nhất.

"Ai là đứa nhỏ cơ?" Cung Tiểu Kiều nhỏ giọng nói, liếc trắng mắt nhìn Lãnh Thấu.

Trong hành lang.

Thẩm Nhạc Thiên chặc chặc cảm thán, "Biết đáng người của tiểu hồ ly tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến vậy!"

Đường Dự gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó sùng bái nhìn Thịnh Vũ, "Không thể ngờ được thời khắc mấu chốt lão Tam lại bình tĩnh như vậy. Ngay cả lão Nhị mặt cũng đỏ"

Lãnh Thấu quét mắt liếc nhìn Đường Dự một cái, "Lão ngũ, ngu ngốc cũng có giới hạn chứ. Lâu như vậy cậu vẫn chưa phát hiện tính hướng của lão Tam?"

Đường Dự hoảng sợ bảo vệ ngực nhìn Thịnh Vũ, "Lão Tam, anh, anh, anh..."

Thịnh Vũ nhàn nhạt liếc mắt lườm Đường Dự một cái, "Tôi không có hứng thú với cậu"

Đường Dự: "..."

Thẩm Nhạc Thiên như có đấm chiêu sờ sờ cằm, lập tức kinh ngạc vạn phần nói, "Lão Tam, chẳng lẽ anh là đối với tôi..."

Thịnh Vũ: "Tôi càng không có hứng thú với cậu"

Thẩm Nhạc Thiên, "Lão Tam, anh đây là gián tiếp tỏ lộ với lão Nhị sao?"

Lãnh Thấu: "Vì sao không phải là lão Đại?"

Thịnh Vũ: "..."

Bên trong phòng.

Chỉ còn lại hai người Cung Tiểu Kiều và Cố Hành Thâm, hơn nữa lúc này Cố Hành Thâm vẫn chưa mặc lại áo vào, khiến Cung Tiểu Kiều cảm thấy không khí là lạ.

"Này, nếu anh không còn chuyện gì nữa thì tôi trở về làm việc đây"

Cung Tiểu Kiều vừa mới chuẩn bị quay đi đã bị Cố Hành Thâm dè mu bàn tay lại, "Em còn dám đi?"

"Vì sao không thể đi? Tôi rất vất vả mới kiếm được cơ hội này đây!"

"Không được"

"Cố Hành Thâm anh nói một chút đạo lý đi có được không? Tôi không làm việc lấy đâu ra tiền sinh hoạt, lấy đâu ra học phí!"

"Em thiếu tiền sao không nói cho anh?"

"Tôi không cần tiền của Cung gia, chẳng lẽ sẽ cần đến tiền của anh?!"

"Tóm lại không được"

"Cố Hành Thâm, anh là gì của tôi nào! Cũng không phải quan quá nhiều rồi sao?! Cũng chỉ là anh rở tương lai của tôi thôi mà, không phải sao?! Hơn nữa tôi cũng sẽ không thừa nhận!" Cung Tiểu Kiều phẫn nộ quát.

"Vì sao không thừa nhận?" Cố Hành Thâm đột nhiên không tức giận, chỉ là chuyên chú nhìn cô, ánh mắt khóa chặt hình ảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đến chỗ anh ngủ?

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều bị nhìn đến trong lòng lộp bộp một chút, "Tôi. Tôi ngay cả chị gái cũng không thừa nhận làm sao thừa nhận anh rể! Tóm lại, trừ ông nội ra, tôi không muốn có quan hệ gì với Cung gia!"

Con người Cố Hành Thâm như có gì đó rút xuống.

"Theo như lời em nói, anh hiện tại không phải là anh rể của em, cũng không phải là người của Cung gia, cho nên có thể có quan hệ với em. Hơn nữa được sự nhờ vả của ông nội em, có quyền quản em"

"Anh đây là cái logic loạn thất bát tao gì..." Biết rõ không hợp với lẽ thường lại tìm không được thứ gì phản bác được anh, Cung Tiểu Kiều nhìn đến sắp phát điên.

Cố Hành Thâm vươn tay gỡ tóc giả trên đầu cô xuống, vuốt thuận tóc của cô, "Em muốn nói đạo lý, anh liền nói đạo lý với em. Em muốn tìm việc ở đâu mà chẳng được? Sao lại cứ phải đến nơi như thế này? Em có biết một cô gái như em đi vào nơi này rất nguy hiểm không? Nếu hôm nay người yêu cầu em đến tiếp khách không phải là anh, mà là người không có ý tốt với em, vậy em phải làm sao bây giờ?"

Cung Tiểu Kiều nhăn mặt nói, "Người khác có thể đến, vì sao tôi không thể? Nghành nghề của tôi là biểu diễn, không tới nơi này, chẳng lẽ đến khách sạn hay quán cà phê xin cơm?"

"Lúc trước khi em học ngành này anh đã không đồng ý. Em là một cô gái, học vẽ tranh, học thiết kế, lịch sử, triết học đều có thể. Giới giải trí không phải là nơi thích hợp cho em..."

"Lại nữa rồi..." Cung Tiểu Kiều phờ phạc ỉu xiu cúi đầu.

Lịch sử, còn triết học? Cô nhìn qua chỗ nào có tiềm chất của triết học gia?

Mỗi lần Cố Hành Thâm giảng đạo lý với cô, cô đều cảm thấy bản thân như một cô con gái đang chịu sự răn dạy của cha.

Từ nhỏ đã không được cảm thụ qua tình thương của cha cho nên Cung Tiểu Kiều thường lẳng lặng tưởng tượng anh thành cha.

Không biết sau khi Cố Hành Thâm biết rõ có phát điên hay không...

"Thế nào? Chê anh dong dài, chê anh quản em?"

Cánh tay Cố Hành Thâm khoát lên vai cô từ sau sô pha, nhìn qua giống như ôm lấy cô, hơi cúi người, động tác thoát nhìn rất ái muội.

Trong ánh sáng mập mờ, gương mặt của anh nhìn qua âm hiểm yêu dã, một đôi con ngươi lờ lờ ánh sáng, khiến người khác muốn trầm luân vào.

Cung Tiểu Kiều ba hồn đã bay mất hai, lắp bắp nói, "Không, không có..."

"Sau này có làm loại công việc này nữa không? Hừm?"

"Không..."

Cố Hành Thâm vừa lòng vỗ vỗ đầu cô, "Cô gái ngoan"

Cung Tiểu Kiều cảm thấy bản thân giống như con mèo nhỏ được chủ nhân trấn an, càng muốn trốn tránh lại càng không có cách nào từ chối khỏi loại trấn an dụ hoặc này.

Hồi còn nhỏ cũng là như thế này, chỉ cần Cố Hành Thâm nói một câu, "Tiểu Kiều ngoan, bé ngoan..." cho dù cô bị bao nhiêu ủy khuất đều sẽ nhận xuống không khóc.

Nếu Cố Hành Thâm lớn hơn mấy tuổi, cô thật muốn hoài nghi liệu anh có phải là cha ruột của mình hay không.

Cung Tiểu Kiều vừa mới đi ra khỏi quán bar đã nghênh đón một cơn gió lạnh buốt thổi đến co rúm cả người, lui về sau từng bước, thẳng tiến vào lòng Cố Hành Thâm.

"Ôi, thực lạnh..."

Lúc đến còn tốt, lúc này ngoài trời vừa mưa lại còn gió, bên trong mở điều hòa, tất cả mọi người ăn mặc như mùa hè, cư nhiên một chút cũng không cảm giác được lại lạnh đến như vậy.

Cung Tiểu Kiều bị lạnh đến đông cứng, răng run lập cập. Trái lại Cố Hành Thâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, cư nhiên cả mày cũng không nhăn một chút. Ngay cả thân thể cũng biến thái như vậy!

"Lạnh không?" Cố Hành Thâm ôm cô vào trong xe, sau đó mở máy sưởi ra.

"Mùa đông đáng ghét lại đến rồi!" Cung Tiểu Kiều uể oải oán giận, trời lạnh chỉ muốn ngủ đông.

"Trễ như vậy ký túc xá chắc cũng khóa cửa rồi!" Cố Hành Thâm lái xe, không chút để ý nói.

"Ủm"

"Đến chỗ anh ngủ?"

"Không đi, tôi có thể trèo cửa sổ"

"Không phải nói có chó dữ sao?"

"Nói vậy, Đại Hắc đáng yêu nhất"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bởi vì anh là biến thái! Già tính khó ưa! Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu!

Editor: Ngan Tịnh

Lúc xe đang chạy đến trường Tiểu Kiều nhận được điện thoại của Tịnh Bình.

"Tiểu Kiều, cậu tan làm chưa?"

"Ừm, đang trên đường trở về"

"A, vậy đừng về trường. Đêm nay cửa sổ đó có người canh gác đấy!"

"..."

Cuối cùng, Cung Tiểu Kiều vẫn là trở về nhà trọ.

"Cố Hành Thâm, tôi đói bụng, làm cho tôi một bát mì đi!"

Tay nghề của Cố Hành Thâm cực kỳ tốt, chỉ là không dễ dàng nấu. Có thể sai sử anh nấu com phở chừng cũng chỉ có Cung Tiểu Kiều da mặt cực dày này thôi.

"Có chỗ tốt gì?"

Cung Tiểu Kiều lục lọi trong ngăn bàn lấy ra một chồng phiếu, "Quy củ cũ, tùy tiện chọn"

Cố Hành Thâm cười nhẹ một tiếng, nhận lấy đồng phiếu kia, "Phiếu mát xa, 10 phút. Phiếu làm việc nhà, một ngày. Phiếu chạy vật, một lần. Phiếu ca hát, mười phút. Phiếu chần tên, một lần... Từ lúc ba tuổi cho đến bây giờ vẫn cứ như vậy, em thật đúng là không có ý kiến gì mới mẽ"

Cố Hành Thâm hưng ý rồi ngồi lại trên sofa.

Vì thức ăn khuya, Cung Tiểu Kiều ân cần cạo qua, "Không sáng tạo chỗ nào? Vậy anh muốn cái gì, tự anh thêm đi!"

"Thật sao?"

"Ừm! Tôi trước giờ rất tuân thủ lời hứa có được không!" Cung Tiểu Kiều rộng rãi đưa bút máy cùng giấy cho anh.

"Không cần thêm, lấy lại những cái trước kia em loại đi là được" Cố Hành Thâm cúi đầu nhìn cô.

"Tôi loại đi?"

"Tiểu Kiều bảo bối cho Thâm ca ca hôn một cái. Tiểu Kiều bảo bối cho Thâm ca ca ôm một cái. Tiểu Kiều bảo bối cho..."

"Ngừng ngừng ngừng!" Cung Tiểu Kiều then quá hóa giận liếc mắt nhìn anh một cái, "Kìa... Đó chỉ là trò chơi con nít lúc còn nhỏ có được không! Lớn lên rồi đương nhiên không thể ngây thơ như vậy được nữa"

Dựa vào! Cố Hành Thâm đọc lên khiến cô nổi da gà toàn thân!

"Anh không biết đây" Cố Hành Thâm có chút hường thụ nhìn bộ dáng vẻ mặt đồ ửng của cô.

"Bởi vì anh là biến thái! Già tính khó ưa! Chi biết bắt nạt kẻ yếu!"

Cung Tiểu Kiều quang lại những câu đó liền đẩy cửa trốn vào nhà tắm.

Nhìn bóng dáng của cô, con người Cố Hành Thâm hiện lên một tia cô đơn.

-----oOo-----

Lúc Cung Tiểu Kiều tắm rửa xong, Cố Hành Thâm đã xắn tay áo, mặc chiếc tạp dề màu hồng lần trước cô mua ở siêu thị làm bữa ăn khuya.

Cung Tiểu Kiều lập tức vui vẻ ra mặt, trái thơm trái dưa chờ Cố Hành Thâm cho ăn.

Cố Hành Thâm nấu một tô mỳ, rất lớn.

"Đàn ông biết nấu ăn là có mị lực nhất!" Cung Tiểu Kiều kéo tô mỳ lớn đến trước mặt mình, không quên nói vài câu lấy lòng Cố Hành Thâm.

"Vẫn là ở nhà là hạnh phúc nhất!"

"Vậy trở lại đây đi" Cố Hành Thâm cời tạp dề, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

"Không cần" Cung Tiểu Kiều vui mừng bắt đầu ăn.

"Vì sao?"

"Không vì sao cả" Cung Tiểu Kiều biết rõ nói lý do gì cũng đều bị logic biến thái của anh bác bỏ, vì thế rõ ràng vô chiều thắng hữu chiều.

"Tiểu Kiều..."

"Cái gì?"

"Có phải em chán ghét anh không?"

Cung Tiểu Kiều đang vui đầu ăn rốt cuộc ngẩng đầu lên, "A? Không có!"

Về mặt Cố Hành Thâm có chút buồn bã, "Bắt đầu từ bốn năm trước em chia tay với cậu ta, cũng có lẽ là sớm hơn, bắt đầu từ khi anh xuất ngoại du học, thái độ của em đối với anh rất xa cách. Vẫn còn trách anh lúc đó du học bỏ lại em?"

"Ách... Làm sao có thể! Tôi cũng không phải trẻ con, sao có thể không hiểu chuyện như vậy! Tôi đã trưởng thành, đương nhiên không thể lại dính anh như trước được!" Cung Tiểu Kiều vội vàng xua tay giải thích.

"Thật sao?"

"Ừm"

Không muốn lại ý vào anh, bởi vì, một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi em.

Giống như từ nhỏ em đã chán ghét người của Cung gia. Giống như lúc chín tuổi anh cùng Cung Hàn Niệm xuất ngoại du học. Giống như một ngày nào đó anh sẽ cưới chị ta tạo thành gia đình riêng của mình. Có rất nhiều nguyên nhân không thể kháng cự như vậy.

Chờ anh đi rồi, em phải làm sao bây giờ?

Trầm mặc một lát, Cố Hành Thâm đột nhiên mở miệng, "Tiểu Kiều, em có phải không buông được Tàn Ngâu?"

Cả người Cung Tiểu Kiều run lên, chiếc đĩa trên tay cũng không nắm được.

Cố Hành Thâm vội vàng khăn trương vỗ vỗ lưng cô, "Thả lỏng..."

Tần Ngheu. Cái tên này giống như một lời nguyền, mỗi lần nhắc đến, đều sẽ khiến cô có phản ứng kịch liệt.

Cho dù bốn năm trước đã trị được, nhưng di chứng vẫn không cách nào loại bỏ.

Anh luôn luôn muốn hỏi, cô không phải là vì Tiểu Nhu phản bội mà giận chó đánh mèo với anh, cho nên mới càng ngày càng rời xa anh, đúng không? Nhưng là, chung quy vẫn là không cách nào nói ra khỏi miệng.

Thân thể Cố Hành Thâm đột nhiên cứng đờ, bởi vì Cung Tiểu Kiều chậm rãi vươn tay ôm lấy thắt lưng anh.

Anh đã không còn nhớ rõ đã bao lâu rồi cô không chủ động thân cận với mình.

"Em.."

"Ồ... Cái kia..." Cung Tiểu Kiều chôn chặt đầu trong lòng anh, "Tiểu Kiều cho Thâm ca ca ôm một cái..."

Cố Hành Thâm ngẩn ra, phảng phất như trở về trước kia, bi thương trong lòng cũng được cái ôm ấm áp kỳ quái của cô khỏa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: . Còn sờ loạn nữa thì đi ra ngoài ngủ một mình

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nửa đêm, ngoài phòng nổi lên tuyết.

Gió Bắc không ngừng đập vào cửa sổ, tiếng gió rít gào nghe như tiếng trăm quỷ gào thét.

Cung Tiểu Kiều đầu tóc rối tung, mặc áo ngủ màu trắng, ôm gối ngủ đến trước cửa phòng Cố Hành Thâm.

Đẩy cửa ra, sau đó hai tay ôm gối, con người đen tròn u oán xem xét người đàn ông trên giường.

Mặc dù tiếng bước chân rất nhỏ, nhưng Cố Hành Thâm vẫn bừng tỉnh.

Trên thực tế, anh căn bản là không có ngủ. Cái ôm áp áp mềm mại vẫn luôn lặp lại trong đầu, không thể ngờ được chỉ một cái ôm lại có ảnh hưởng lớn đến anh như vậy. Là vì rất lâu rồi bản thân không đi tìm phụ nữ sao?

Cố Hành Thâm xoa xoa đầu tóc có chút hỗn độn, ngồi dậy. Chấn trên vai dần tụt xuống, lộ ra đã thối màu mật ong, kéo thẳng xuống vùng bụng được che dấu trong chăn.

Con người lãnh khốc ngày thường giờ phút này có chút mê ly không phòng bị, sau khi nhìn thấy bóng dáng màu trắng nơi cửa, Cố Hành Thâm đầu tiên sùng sốt một chút, sau đó khoé môi giật giật, giữa hai hàng lông mày có chút bất đắc dĩ.

Cung Tiểu Kiều sờ sờ gối đầu trong lòng, dè dặt cẩn thận ngược mắt nhìn anh, muốn nói cái gì đó, lại tựa hồ nói không nên lời. "Cố Hành Thâm, tôi không ngủ được. Tôi kể chuyện cho anh nghe nha?!"

Cố Hành Thâm lại lần nữa nằm xuống ngủ. Hiện tại tâm tình của anh không tốt lắm, rất không tốt, càng không muốn nhìn thấy cô, "Đừng nháo"

"Anh nghe xong rồi ngủ tiếp được không?"

"...." Người ngủ không được là cô, vì sao người nghe kể chuyện lại là anh?

Cung Tiểu Kiều trái lại bắt đầu nói, "Có một cái bánh mì đang đi trên đường, đột nhiên đói bụng, liền tự ăn chính mình"

Cố Hành Thâm: "..."

Cung Tiểu Kiều: "Có một ngày một con thỏ bắt hạnh rơi vào một cái thùng, kết quả lúc đi ra lại biến thành một con vịt, anh có biết vì sao không?"

Cố Hành Thâm: "..."

Cung Tiểu Kiều: "Bởi vì trong thùng là máy biến thế"

Cố Hành Thâm đen nửa mặt: "..."

Cung Tiểu Kiều: "A, hay để tôi kể chuyện của một kiếm khách đi! Lại nói, Cố Hành Thâm, tôi cảm thấy kiếm khách kia rất giống anh đấy! Thành hoang, gió lớn, tà dương như máu, vị kiếm khách đón gió mà đứng. Kiếm của anh ta rất lạnh, đôi mắt của anh ta rất lạnh, tâm của anh ta cũng rất lạnh, sợ đi, anh ta bị lạnh chết!"

Cố Hành Thâm cả khuôn mặt đều đen: "..."

Cung Tiểu Kiều nháy mắt hỏi anh, "Cố Hành Thâm, anh có thấy lạnh hay không?"

Cố Hành Thâm cả khuôn mặt đều hoàn toàn đen, "Rốt cuộc em muốn nói gì?"

Cung Tiểu Kiều hai tay tạo thành hình chữ thập, "Thực lạnh nha, hay là tôi ngủ với anh nha?"

Cố Hành Thâm đã không còn lời nào để nói.

"Không thể"

Ngủ cùng nhau? Nghe ba chữ này anh đã cảm lòng không được, huống chi là thực tiễn.

"Ồi~ thật quá đáng. Uống say liền ôm người ta không tha, tỉnh dậy liền trở mặt..." Ánh mắt chờ mong của Cung Tiểu Kiều dập tắt, cúi đầu, đáng thương hệ hệ ôm gối đầu nói lầm nhảm, bước chậm chậm từng bước ra ngoài.

Đi cho đến khi sắp ra khỏi cửa thì lại quay lại, dùng ánh mắt như con thú nhỏ bị vút bỏ xem xét nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn chất chứa đầy ai oán, giọng nói ngọt ngào mềm mại như nước, "Cố Hành Thâm... Thâm ca ca.... Thâm..."

Cố Hành Thâm nhu nhu mi tâm, "Lại đây"

Cung Tiểu Kiều lập tức ném gối đầu chạy qua, hai ba bước liền nhảy vào ổ chăn, lấy tay của anh làm gối, không chút khách khí sờ soạng anh từ trên xuống dưới vài lần.

"Shh..." Cố Hành Thâm bị lạnh làm cho nhú thẳng mày.

Anh liền biết thả nha đầu kia vào chẳng khác nào thật sói vào nhà.

"Anh không có mặc quần áo" Cố Hành Thâm mặt không chút thấy đổi nhìn cô.

"Tôi biết, tôi không để ý đâu" Cung Tiểu Kiều vô si trả lời, một đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo không chút khách khí dán lên ngực anh, giống như một con mèo nhỏ mềm mại không xương tiến đến từng chỗ ấm áp trên cơ thể anh.

"Còn sờ loạn nữa thì đi ra ngoài ngủ một mình"

"A..,"

"Còn sờ?!"

"Keo kiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đại sự cả đời của tôi

Editor: Ngạn Tĩnh.

Chờ cô ngủ rồi, Cố Hành Thâm mới ngồi dậy châm điều thuốc.

Chắc hẳn đã gặp phải ác mộng rồi, cho nên mới có thể tự động chạy đến tìm anh.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy dấu vết nước mắt trên má cô, nhưng anh không vạch trần.

Bốn năm trước, ngày thi vào trường cao đẳng, cô giống như phát điên bỏ cả buổi thi, đuổi theo Tần Nghiêu. Kết quả khiến cho người mẹ đuổi theo sau mình bị một chiếc xe vận tải đâm..

Bắt đầu từ hôm đó, cô sợ ngủ một mình, mỗi đêm đều phải có anh nằm bên cạnh mới chìm vào giấc ngủ được.

Nhưng bỗng có một ngày, cô không muốn ngủ cùng anh nữa, thậm chí đưa ra yêu cầu muốn ở ký túc xá của trường. Anh cứ tưởng rằng cô chỉ tùy tiện nói mà thôi, lại không ngờ cô thế nhưng quyết cường dùng tuyệt thực kháng nghị.

Tận lực xa cách như vậy, anh làm sao có thể không cảm nhận ra được.

Cô đúng là vẫn để ý đi! Trách anh không nói cho cô biết chuyện Tần Nghiêu cùng Tiểu Nhu qua lại với nhau, trách anh làm cho cô là người biết cuối cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Tiểu Kiều, cuối tuần này là sinh nhật của Hàn Niệm, cùng nhau trở về đi?"

Cung Tiểu Kiều ngẩn người, sau đó tiếp tục ăn bữa sáng của mình, "Sinh nhật của chị ta hình như chẳng liên quan gì đến tôi cả!"

"Đừng nói lời bức tức, anh nghĩ em sẽ không muốn làm cho ông nội của em khó xử chứ?"

"Ông nội nói tôi không cần phải lấy lòng người Cung gia!" Về mặt Cung Tiểu Kiều đầy kiêu ngạo, ông nội thương nhất chính là cô!

"Em nhất định cứ muốn như vậy sao?" Sắc mặt của Cố Hành Thâm không được tốt lắm.

Cô đương nhiên biết người khó xử nhất chính là anh.

Cung Tiểu Kiều ngẩng đầu, lấy lòng cười nói, "Tôi không đi không phải là có thành kiến với bà xã tương lai của anh, mà là cuối tuần này tôi thật sự có việc"

"Thật sao? Chuyện gì?"

"Chuyện riêng của tôi thôi! Anh không cần phải hỏi nhiều như vậy, dù sao cũng là chuyện rất rất quan trọng. Quà tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ, đến hôm đó giúp tôi mang đến là được rồi. Ăn no rồi, tôi đi học đây. Bái bai!"

Chẳng hiểu vì sao, nụ cười của cô thật sự khiến anh cảm thấy chói mắt.

Cô dường như đã dần dần học ngụy trang bản thân rồi.

Rõ ràng không vui, lại vẫn có thể mỉm cười sáng lạn với anh như vậy.

Rõ ràng không có kiên nhẫn, lại có thể đối phó không chút kể hờ nào như vậy!

Trên một tầng lầu của tập đoàn Cố thị, trong phòng hội nghị thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên của Thẩm Nhạc Thiên.

"Không phải đâu, dự án kia vừa khó trị lại không có tính khả thi... Lão đại, anh thật sự đối với tôi rất tàn nhẫn!"

Đường Dự bình thường luôn vui vẻ lúc này lại giống như không có xương cốt ghé trên mặt bàn, không khí trầm lắng.

Thẩm Nhạc Thiên cuộn giấy gõ vào đầu cậu, "Này, lão già, làm gì mà phờ phạc ỉu xiu vậy? Người bị phạt là anh chứ không phải cậu, đâu cần cảm động lây như vậy chứ!"

Ngày thường Đường Dự thích nhất là đấu võ mồm với Thẩm Nhạc Thiên nay bả vai chỉ uốn éo đôi chút, không chút nào để ý tới anh.

Ngay cả Cố Hành Thâm cũng không khỏi ghé mắt.

Lúc này, tiếng chuông di động Đường Dự vang lên. Cũng không biết người bên kia điện thoại nói gì, về mặt Đường Dự như xuân về hoa nở, vạn vật hồi phục.

"Cái gì? Em đồng ý? Em thật sự đồng ý? Em thật đúng là tiểu thiên sứ mà ông trời phái xuống cứu giúp anh!"

"Vậy cứ định như vậy đi, tám giờ tối cuối tuần này, quán cà phê..."

Thẩm Nhạc Thiên bày ra bộ dáng buồn nôn, "Phụt, còn tiểu thiên sứ.. Ai vậy? Nhìn bộ dạng chú vui như vậy, chẳng lẽ em gái Lãnh Thấu chấp nhận chú rồi?"

Lãnh Thấu liếc mắt lườm Đường Dự một cái, lạnh nhạt nói, "Không có khả năng"

Đường Dự không chút phật lòng, đảo mắt qua đám quần chúng, lúm đồng tiền tươi như hoa, "À nha! Đứng rồi, lão đại, cuối tuần này sinh nhật của chị dâu, chắc là tôi không đi được, chỉ là quà thì nhất định sẽ đưa đến"

"Chuyện gì mà còn quan trọng hơn sinh nhật của chị dâu?" Thịnh Vũ tò mò hỏi.

Đường Dự trịnh trọng lại nghiêm túc nói, "Đại sự cả đời của tôi"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu Kiều, không ngờ em thâm mến anh lâu đến vậy

Editor: Ngan Tịnh

"Chào bác gái" Cung Tiểu Kiều mặc một thân âu phục màu vàng nhạt, một đầu tóc dài được thả xuôi đằng sau, hai tay ngoan ngoãn đặt trước bụng, một bộ nhu thuận đáng yêu.

"Ừm, chào cháu" Mẹ Đường nhìn cô từ trên xuống dưới, trong con ngươi lộ ra vài phần vừa lòng, là một người phụ nữ giản dị.

Đường Dự đứng một bên nhìn tiểu la lị vừa rồi còn bạo lực nói những lời khó nghe, hiện tại biến thành một cô gái ngoan ngoãn, hiển nhiên trong thời gian ngắn không có cách nào thừa nhận.

Chỉ là chẳng ai để ý đến cảm thụ của anh. Mẹ Đường ra sức tìm hiểu đứa bạn gái đầu tiên con trai đưa về nhà ra mắt.

"Cháu quen biết với Đường Dự nhà bác từ lúc nào?"

"Đường Dự cùng Lãnh Thấu là anh em, cháu cùng em gái của Lãnh Thấu lại là bạn tốt, bình thường hay qua lại với nhau nên quen biết"

"Vậy cháu thích điểm nào của Đường Dự nhất?"

"Này mẹ, mẹ hỏi cái này để làm gì?" Đường Dự rút cuộc hồi phục tinh thần.

"Người lớn đang nói chuyện trẻ con không được chen vào"

Cung Tiểu Kiều ngọt ngào then thùng liếc mắt nhìn Đường Dự một cái, "'Thật ra, thật ra cháu đều thích... Đường Dự thoạt nhìn có chút ngây thơ, nhìn giống như một đứa trẻ, thật ra anh ấy lúc làm việc cực kỳ nghiêm cẩn. Tính cách của cháu khá hướng nội, mà anh ấy lại thật hoạt bát, cũng không kiêu ngạo như những công tử nhà giàu khác, cho nên hai cháu khá hợp nhau"

Oẹ... Nói thẳng ra chính là một tên vừa kiêu ngạo lại không bình thường. Cung Tiểu Kiều tỏ vẻ nói ra được những lời kia thật sự rất tốn công sức và tinh thần.

Mẹ Đường nghe được cười híp cả mắt, "Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?"

"Một năm ba tháng lẻ tám ngày"

"Lâu như vậy? Vậy sao Đường Dự luôn miệng nói không có bạn gái?"

Cung Tiểu Kiều cúi đầu, "Di Đường, dì cũng biết tình huống của cháu, dù là người của Cung gia, nhưng cũng chỉ là đứa con riêng mà thôi, cháu lo lắng..."

"Đứa bé ngoan, dì hiểu được, cháu không cần nói" Mẹ Đường yêu thương nắm lấy tay cô, "Cháu yên tâm, nhà chúng ta không có khái niệm dòng dõi ấy. Chỉ cần cháu và Đường Dự thật lòng yêu nhau, vẫn là quan trọng nhất!"

"Di Đường... " Cung Tiểu Kiều cúi đầu, hai vai run run, nước mắt từng giọt rơi trên mặt bàn.

"Đứa bé ngoan, đừng khóc. Tóm lại chuyện của hai đứa, dì nhất định ủng hộ. Về phần ba của Đường Dự, cháu cứ yên tâm, ông ấy nhất định nghe theo dì"

Cung Tiểu Kiều buồn cười.

Thấy con trai mình vẫn ngây ngốc ngồi một chỗ, mẹ Đường vỗ gáy anh, "Thằng bé này, phát ngốc cái gì vậy chứ! Bạn gái khóc cũng không biết an ủi một chút! Vốn chính là đang lo lắng cho con, cũng không biết con có vận khí gì, lại gặp được cô gái tốt như vậy!"

"Được rồi, mẹ đi đây, không quấy rầy hai đứa hẹn hò" Mẹ Đường cảm thấy mỉa mai rời khỏi.

"Dì Đường, hẹn gặp lại"

Trên đường về, Đường Dự một mắt rồi rầm nhìn chăm chăm Cung Tiểu Kiều.

"Có chuyện mau nói, có rầm mau thả" Cung Tiểu Kiều lườm anh một cái.

Đường Dự nghen nghen, chỉ ngại ngần do dự mở miệng, "Tiểu Kiều, không thể ngờ được em lại thăm mền anh lâu đến vậy, nhưng, người trong lòng anh là tiểu Bình..."

Cung Tiểu Kiều lão đảo một cái, chân mang giày cao gót bỗng bước hụt khiến cô ngã nhào, "Có làm không vậy! Tôi nhập vai chỉ để diễn, nhưng anh so với tôi còn nhập vai hơn!"

"Này, em không sao chứ?" Đường Dự vội vàng chạy đến đỡ cô.

"Còn không phải do anh hại! Đưa tay đây!" bộ dáng Cung Tiểu Kiều hung bạo như tướng cướp.

"Đây"

Cung Tiểu Kiều tức giận xem cánh tay anh như gậy chống.

Hai người đi chưa được mấy bước, phía trước truyền đến hai luồng ánh sáng chói mắt của đèn xe.

Lấy cánh tay che bớt ánh sáng, liền nhìn thấy một người bước từ trong bóng tối ra.

"Chuyện quan trọng mà em nói, chính là đây?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cố Hành Thâm, chẳng lẽ anh thật ra là yêu Đường Dự...

Editor: Ngan Tịnh.

"Cố Hành Thâm..." Cung Tiểu Kiều có chút kinh ngạc, sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?

"Không phải anh đi tham gia tiệc sinh nhật của Cung Hàn Niệm sao?"

"Nếu không phải bị anh bắt gặp, em còn định giấu giếm anh bao lâu?"

Ánh mắt như chứa ngàn vạn dao găm kia liếc qua khiến Đường Dự nhanh chóng lùi về phía sau Cung Tiểu Kiều.

Ngữ khí chất vấn kia của Cố Hành Thâm khiến cô thật không thoải mái

"Tôi cũng đâu muốn giấu anh đâu! Dù sao cũng chẳng phải chuyện xấu gì, tôi và Đường Dự thật lòng yêu nhau, có sao không?" Cung Tiểu Kiều sờ sờ đầu Đường Dự.

Đường Dự hiện tại thậm chí muốn khóc.

"Em nói là thật?" Cố Hành Thâm nhìn cô, gương mặt nhìn không ra vui buồn, quả thực giống như bình tĩnh trước giông bão.

"Đương nhiên là thật!" Đường Dự vừa định lý đầu ra giải thích đã bị Cung Tiểu Kiều đẩy trở về.

Mà hành động đó trong mắt Cố Hành Thâm lại là hành động thân thiết giữa hai người.

"Không được!" Cố Hành Thâm thốt ra.

Thật lòng yêu nhau? Năm đó cô cũng như vậy, đứng trước mặt mình, lời thề son sắt nói bản thân và Tần Ngheu thật lòng yêu nhau. Mà năm đó anh vô

lực ngăn cản, giờ theo bản năng không muốn giẫm vào vết xe đổ.

"Lần này lại là dựa vào cái gì mà không được?" Cung Tiểu Kiều cười lạnh.

"Chính là không muốn em gây hoạ cho người quen mà thôi"

Cung Tiểu Kiều đen mặt, hai tay chà xát gương mặt trắng trắng non mềm của Đường Dữ, "Thôi đi! Đường Dữ vốn dĩ đã là một cái tai hoạ rồi có được không! Tôi cảm thấy hai cái tai hoạ chúng tôi ở bên nhau là rất xứng. Đường Dữ anh nói có phải không?"

"Anh có thể nói không phải sao?"

"Đương nhiên không thể!"

"Đường Dữ, cậu xác thực muốn ở chung một chỗ với cô ấy?" Cố Hành Thâm ung dung hỏi.

"Đương nhiên!" Cung Tiểu Kiều trực tiếp trả lời thay Đường Dữ.

"Được, từ nay về sau cậu không còn là người của công ty Cổ thị nữa!"

"Lão đại! Đừng mà! Đừng vứt bỏ tôi!" Đường Dữ như gặp phải đại biến hô ra tiếng, chỉ thiếu quỳ gối ôm đùi Cố Hành Thâm nữa mà thôi.

"Vậy cậu muốn tôi hay muốn cô ấy?" Cố Hành Thâm mỉa hoặc cười. (Editor: Cứ thấy lời thoại này sai sai... 囧rz)

"Đương nhiên là muốn lão đại rồi!" Đường Dữ chém đinh chặt sắt trả lời (◕▽◕)

Này, câu hỏi này sao nghe cứ như có ý gì đó khác vậy! Cố Hành Thâm, thật ra anh là yêu Đường Dữ đúng không!

"Nghe rồi đấy, đây là người đàn ông em lựa chọn?" Cố Hành Thâm nhìn cô, dường như đang trào phúng ánh mắt nhìn đàn ông của cô trước sau vẫn kém như vậy.

"Lão đại, oan uổng quá! Tôi không phải người đàn ông của Tiểu Kiều! Tôi cùng Tiểu Kiều một xu quan hệ cũng không có!"

"Đường Dữ nói đúng, hai chúng ta một xu quan hệ cũng không có, nhưng một khối(*) quan hệ đều có!" Cung Tiểu Kiều ngược ngẹn một hơi. Vốn chỉ định đùa một chút, lại bị thái độ chuyên chế của Cố Hành Thâm chọc giận.

(*) Một trong đơn vị tiền của Trung Quốc.

"Tôi nói này Tiểu Kiều tỷ tỷ, tỷ đừng hại tôi có được không! Lão đại, là mẹ tôi. Mẹ tôi bức tôi đi xem mắt, nhưng trong tim tôi chỉ yêu mỗi Tiểu Bình, cho nên mới nhờ Tiểu Kiều đến diễn một tuồng kịch!"

Thời khắc mấu chốt, Đường Dữ vì bảo toàn tính mạng, tiềm năng bộc phát, miệng mồm lanh lợi, ý nghĩ rõ ràng.

"Cái tên vong ơn bội nghĩa! Lần sau đừng hòng tôi giúp anh!" Cung Tiểu Kiều đá anh một cái, quay đầu bước đi.

Đi một đoạn đường không xa liền phát hiện phía sau có người đi theo.

"Chân bị trật?"

Tiếp tục đi.

"Anh cố em?"

Không nhìn!

"Tức giận?"

"..."

Người đàn ông này sao có thể biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách thể chứ!

"Thứ tư là bắt đầu hội ca nhạc của Kim Mộc Lâm, anh có mấy tấm vé vào cửa"

Hai mắt Cung Tiểu Kiều đột nhiên sáng lên, quay người lại, "Vé đâu?"

"Đúng như vậy không thấy một sao? Lên đi!"

"Đưa vé đây, tôi liền lên lưng anh"

"..." Đây cũng coi như là trao đổi sao?

"Thật không hiểu các cô gái như em sao lại thích loại đàn ông nam không ra nam nữ không ra nữ đó chứ!"

Cung Tiểu Kiều đoạt lấy vé, sau đó nhảy lên lưng Cố Hành Thâm, "Anh không hiểu là phải, tôi với anh có sự khác nhau!"

Mấy năm nay cô không ít ăn cáu kỉnh với Cố Hành Thâm, chỉ là tới nhanh đi cũng nhanh. Anh chỉ cần hơi chút ngon ngọt cô liền vui vẻ ra mặt.

"Cố Hành Thâm, không phải anh luôn không thích tôi theo đuổi Kim Mộc Lâm sao? Sao lại cho tôi vé?"

"Cho em thì em cứ dùng, hỏi nhiều như vậy làm gì! Chuyện em cùng Đường Dự hồ nháo anh còn chưa tính sổ với em đâu. Cứ cho là không muốn đến dự tiệc sinh nhật của Cung Hàn Niệm, cũng không cần dùng cách này để lảng tránh. Chỉ cần là chuyện em mở miệng, anh nhất định sẽ làm theo ý em"

"Ôi, thật đáng ghét, anh không vạch trần tôi thì sẽ chết sao!"

"Có bản lĩnh thì thông minh một chút đừng để anh phát hiện, nếu không thì thành thật một chút cho anh!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Có còn nhớ Tần Nghê bên hồ Đại Minh không?

Editor: August.

Trở lại kí túc xá.

Ở trong phòng chỉ có một mình Tịnh Bình.

"Những người khác đâu?"

"Đi phòng tự học rồi." Tịnh Bình đưa ánh mắt tìm tòi nhìn chăm chú Cung Tiểu Kiều.

"Ừm".

"Nghe anh mình nói cậu lại gây họa rồi?"

Cung Tiểu Kiều đặt mông ngồi xuống mép giường, cời giày cao gót "Tớ không có! Gây họa là Đường Dự nhà cậu đó có được không?"

"Cậu còn nói! Đường Dự gây chuyện còn chưa tính, sao cậu cũng hùa theo anh ấy chứ! "

"Tớ đây không phải vì cậu sao. Đầu năm nay tìm một người yêu đối với bản thân toàn tâm toàn ý không dễ dàng, tuy rằng Đường Dự nhìn có hơi ngu ngu, nhưng mẹ anh ta rất tốt, dễ thân thiết, nếu về sau cậu gả qua khẳng định sẽ không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu "".

Tịnh Bình liếc trắng mắt cô nàng một cái "Không cần lo lắng, Đường Dự với mình không có khả năng đâu"".

"Hôm nay, trên đường đi đến chỗ cậu, quanh Cố Hành Thâm toàn là khí lạnh nhìn rất ghê, cậu không thấy được khuôn mặt của Hàn Niệm lúc đó, chắc chắc... Khi ấy mình nghĩ vị nào tai to mặt lớn đến vậy, để Cố Hành Thâm phải tự mình tiếp đón. Hờ hờ, quả nhiên là cậu. "

"Hey, chuyện này không liên quan đến tớ nha! Tớ còn đang nghĩ Cố Hành Thâm làm sao biết được mình cùng Đường Dự ở chỗ kia ".

"Cố Hành Thâm nhà cậu xem trọng cậu như vậy, có chuyện gì có thể giấu diếm được anh ấy ".

"Cái gì nhà tớ hả? "Cung Tiểu Kiều đối với từ có tính sở hữu như vậy thấy không vui.

" Lại nói tiếp, thái độ của Cố Hành Thâm với cậu rất thần kì. Có đôi khi tớ cũng hoài nghi rằng anh ta trong lòng yêu thầm cậu nhưng khó nói ra. "

Cung Tiểu Kiều nghe xong, xém nữa bị sặc nước miếng bản thân chết "Suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy?! Tớ luôn luôn đem Cố Hành Thâm thành người cha tớ tôn kính đó"

Tịnh Bình im lặng, trên đầu hắc tuyến, sao đột nhiên cảm thấy Cố Hành Thâm mẹ nó thật đáng thương.

"Đúng rồi, tiểu Tịnh, thứ tư này cậu có rảnh không? " Cung Tiểu Kiều mặt mày hưng phấn hỏi.

"Thứ tư!? " Sắc mặt Tịnh Bình hiện lên một tia khác thường.

"Đúng vậy! Cố Hành Thâm cho tớ mấy vé xem biểu diễn hội trường kim mộc kiên/lân. "

"Thứ tư tớ có chút việc "Tịnh Bình ngập ngừng nói.

" Chuyện gì cơ?! Đi với tớ nha! Thật vất vả mới kéo Cố Hành Thâm đi cùng, vị trí tốt lắm đó! ""

Tịnh Bình vỗ mạnh cái ót Cung Tiểu Kiều một chút, "Đừng làm phiền lão nương ôn tập, nếu tiếp tục dụ dỗ tớ, tốt nghiệp cậu đừng có trông cậy nữa. "

"Hu hu... Tiểu Tịnh thật hung dữ... Được rồi, cứ như vậy... Cậu tiếp tục ôn tập đi, tớ sẽ đi một mình. "

"Tiểu Kiều, tớ hỏi cậu chuyện này. " Tịnh Bình bỗng nhiên nghiêm túc nhìn cô.

"Chuyện gì? "Cung Tiểu Kiều xoa xoa đầu.

"Có phải cậu chưa quên được Tần Nghiêu? "

Cung Tiểu Kiều sững sốt, vấn đề này, hình như không lâu trước đó Cố Hành Thâm vừa hỏi cô.

Sau một lúc lâu, ngay khi Tịnh Bình nghĩ Cung Tiểu Kiều sẽ không trả lời thì —

"Vì sao phải quên? Tớ chưa từng nghĩ phải quên anh ấy "

Tịnh Bình nghe vậy, khuôn mặt khảm trương " Cậu còn chưa hết hi vọng với anh ta sao? Tiểu Kiều, đừng nghĩ nữa, cậu biết rõ... "

"Tịnh Bình, Tịnh Bình! Bình tĩnh một chút đi! Cậu đừng có suy nghĩ sâu xa như vậy. Ý tớ muốn nói, là mối tình đầu thôi, khó tránh khỏi khắc cốt铭 tâm, việc này tớ coi như kinh nghiệm nhân sinh quý giá, nhớ kĩ là được rồi. "

" Cậu nghĩ như vậy thật sao? " Nhìn bộ dạng cô nàng nói chuyện lạnh nhạt, không để ý, Tịnh Bình ngược lại cảm thấy ghê ghê.

.....

Không biết có phải ảo giác hay không, cảm thấy mọi người xung quanh có chút kì quái [ạ].

Lúc Cung Tiểu Kiều sắp đi ngủ nhận được điện thoại của Đường Dự, mới biết được, tất cả đều có nguyên nhân.

"Hôm nay cảm ơn em đã hỗ trợ, để báo đáp, anh quyết định sẽ liều chết nói ra một chuyện" Đường Dự làm ra vẻ nghiêm trang nói.

Cung Tiểu Kiều cười khẽ "Chuyện gì vậy? "

"Tiểu Nhu và Tần Nghiêu sắp trở về. "

"... "

Ngày mai đến sân bay. "

"... "

"Nghe nói là trở về để làm lễ đính hôn, diễn ra ở ba ngày sau. "

"... "

Thảo nào Cố Hành Thâm lại hỏi mình vấn đề này, Tịnh Bình cũng hỏi vấn đề y chang như vậy.

Rõ ràng Cố Hành Thâm chán ghét kim mộc liên/lân cô thích, lại cho cô vé xem biểu diễn, Tịnh Bình ngày đó lại không thể đi chơi với cô.

"Hình như lão đại phong tỏa tin tức xung quanh em, rồi cố gắng lừa em, đại khái là sợ em đau lòng. "

"Humm? Vậy còn anh! Tại sao anh lại nói cho em biết? Không sợ em đau lòng à. "

"Thật ra, anh không đồng ý với cách thực hiện của lão đại! Anh.. Anh cảm thấy nếu không nói cho em, em sẽ càng đau lòng hơn. Dù sao, bị lừa cũng chẳng phải chuyện thoải mái, mặc kệ là vì lí do gì."Nghĩ nghĩ, Đường Dự nhúc nhích đầu, có chút khó xử nói.

"Vậy sao.... ". Ý nghĩ của Đường Dự rất đơn thuần, nhưng lại đúng với tâm tình của cô.

Mọi người đều cảm thấy gạt cô là tốt cho cô, nhưng bọn họ không biết, toàn thế giới đều biết nói, chỉ có bản thân người bị lừa chẳng biết gì cả thì bị ai ra sao..

"Tiểu Kiều, có phải em còn nhớ Tần Nghiêu không? "

Cung Tiểu Kiều cười khỏ, nói " Hay là mỗi người đều tới hỏi em có còn nhớ Đại Minh bên hồ Tần Nghiêu đi. "

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cung Tiểu Kiều, cậu không phải là đàn ông?

Editor: August

Phòng ngủ 303

Ngoài cửa sổ, sấm sét chông chéo đan xen nhau, Hàn Anh Nại không sợ nguy hiểm vẫn mở máy tính chơi game như thường. " Khó trách mấy ngày hôm trước tớ có cảm giác eo mỗi lưng đau, hít thở không thoải mái, thì ra là do trời muốn mưa. Ha~ đầu óc tớ cuối cùng cũng thông rồi! "

Ôn Nhã theo "chủ nghĩa khái luận " ngẩng đầu lên." Nhân thế dự báo thời tiết. "

Doãn Hi Đề lắc lắc đầu, phán " Bệnh phong thấp với dấu hiệu của bệnh tuổi già. Nại Nại, cậu phải chú ý thân thể, coi chừng tình tấn nhân vong đó. "

Lúc này, Cung Tiểu Kiều vừa thở nhẹ một hơi, bắt đầu dọn dẹp chiếc bàn đầy các bài thi đã làm xong "Chẳng lẽ đầu óc nước vào hội dùng tốt điểm. "

Hàn Anh Nại thờ phỉ phỉ, tức giận trừng Cung Tiểu Kiều" Tiểu Kiều cậu lưu manh, lại bắt nạt tớ nữa rồi! "

Doãn Hi Đề không nói gì, đưa mắt nhìn một đồng bài thi lộn xộn trên mặt bàn " Sáng đến giờ đã viết không ngừng rồi, có ai chọc cậu à? "

"Này không là vì muốn cuộc thi sao? Ta cũng phải nỗ lực điểm không là? Bằng không không là có vẻ ta rất không phù hợp đàn, rất không thấp điều. "

Hàn Anh Nại " Thiết "một tiếng nếu cậu quá nhảm chán thì cứ qua đây chiến bang với tớ, mẹ nó người của bang tuyệt sắc khuynh thành kia ngạo mạn chết đi được, thiếp mấy chiêu truong sai lệch 90% nghệ thuật chỉ liền tưởng rằng bản thân là [phong vực] đại mỹ nữ bang phái, hoành hành ngang ngược khắp nơi, chiếm đoạt nam phụ. "

Cung Tiểu Kiều ".... "

"A aaa. Chính là tiện nhân này cướp lão công tớ đã theo đuổi nửa tháng. Buổi tối còn mang theo người chặn giết tớ trong lúc bị thương. Yaaaa, nó lại khinh bỉ kỹ năng của tớ nữa chứ! "

"Nại Nại, chi là trò chơi thôi mà, đâu phải thật. Tớ có việc bận phải đi ra ngoài, ở nhà chơi vui vẻ, ngoan. "Cung Tiểu Kiều sửa áo gió màu đen cài đai lưng, đem mái tóc dài cột lên, sau đó cầm ô chuẩn bị ra ngoài. Tiểu Tịnh đã ra ngoài từ sáng sớm, chắc hiện giờ đang chờ ở sân bay rồi.

Miệng nhỏ nhắn của Hàn Anh Nại biu ra, nước mắt nói đến là đến, bộ dạng lê hoa đái vũ, đau lòng muốn chết. "Nha đất nha đất! Cung Tiểu Kiều cậu nở trơ mắt nhìn người ta bắt nạt nữ nhân của cậu. Cậu có phải là đàn ông không? "

Ôn Nhã "... "

Doãn Hi Đề"... "

Diệp Mộng Kỳ "... "

Cung Tiểu Kiều cũng chẳng biết nói sao nữa " Tài năng diễn xuất của hệ chúng ta toàn nhân tài

"

"Âu ni tang~" * Ánh mắt Hàn Anh Nại long lanh chớp chớp.

• * Oni – tan[chan]: anh trai trong Tiếng Nhật Bản

"Nại Nại tớ đang vội. "

"Ni tang~"

"Đã lâu rồi chưa chơi, không quen tay. "

"Âu ni tương ~"

"Được rồi! Chỉ trong chốc lát thôi đấy. " Cung Tiểu Kiều cả người run lẩy bẩy đầu hàng.

Kỹ năng làm nũng một phát liền gục của Hàn Anh Nại vẫn sắc bén trước sau như một.

Mười phút sau....

[Tuyệt nhi tuyệt sắc]: anh đào tiểu Nại đồ không biết xấu hổ. Lại tìm tay súng chính lão công ta, có bản lĩnh thì bản thân mình tự chơi. Tìm người hỗ trợ làm cái gì. Thế nào? Không dám? Cũng đúng thôi, kỹ thuật phá hoại của cô, tốt nhất đừng có lấy ra không lại mất mặt xấu hổ.

[Tuyệt sắc tiểu suất]: Phi! Đồ điên! Chiến bang đã xong hết rồi còn đòi đánh.

[Nhất thùng tương hồ]: tìm giúp đỡ thì như thế nào? Có bản lĩnh tìm được một người như vậy đi. Người muốn mặt, muốn mặt còn có thể thương lão công nại nại chúng ta?

[Trư đúng vậy niệm đã tới đồ]: rống rống ~vị ấy chính là cao thủ sau lưng? Vừa rồi, bang chiến bắt đầu liền nhắm vào một mình tuyệt sắc tiểu suất giết, tiểu tử kia ngay cả cơ hội chống đỡ cũng không có, đủ biến thái, ta thích!

[Hoa tiền nguyệt]: không ngờ chỉ đổi sang một người khác, kỹ thuật thao tác lại chênh lệch lớn như vậy.

[Tuyệt sắc Tuyệt nhĩ]:anh đào tiểu nại người có biết xấu hổ không? Đã không giữ được nam nhân còn ở đây khóc lóc om sòm. Muốn nam nhân đến phát điên rồi chứ gì! Tiểu suất nói chỉ thích ta, người còn...

[phụ cận]: Tuyệt sắc tuyệt nhi đã từ vong.

[Anh đào tiểu nại]: nại nại là nữ nhân của tôi, sau này ai bắt nạt cô ấy, gặp một lần giết một lần.

.....

"Tốt lắm, tớ phải đi rồi. "Mắt Cung Tiểu Kiều nhìn về phía trước.

Hàn Anh Nại kích động nhảy qua "Tiểu Kiều quá đẹp trai! Ni tang ~, Nại Nại yêu anh chết mất! "

"Được được. Tớ chỉ nhìn không quen đôi cậu nam nữ kia thôi. "

Bởi cô hiểu được, tư vị bị phản bội là gì...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Em gái thân ái, hoan nghênh về nhà

Editor: August

Sân bay thành phố A

Lúc Tiểu Kiều vừa đến nơi, không sớm cũng không muộn, vừa khéo Tần Nghiêu cùng Cố Tiểu Nhu xuống máy bay.

Cô một thân màu đen, yên lặng nấp trong góc khuất.

Cố Hành Thâm, Cố gia cùng nhị lão Tần gia, Lãnh Thấu, Tịnh Bình, Thẩm Yên Vui, Thịnh Vũ, Đường Dự... Còn có bạn tốt, người quen của Cố Tiểu Nhu với Tần Nghiêu hầu hết tất cả đều có mặt. Trong đám người cầm biểu ngữ "Hoan nghênh tiểu nhu hoà Tần Nghiêu chúng ta về nhà."

Phóng viên nhà báo đến, Cố Hành Thâm có chút không vui, nhưng vẫn nhịn xuống nói "Cảm tạ các vị đã quan tâm xí nghiệp Cố thị, chuyện liên quan đến thân thể của em gái tôi cùng với tiệc đính hôn vài ngày sau tôi sẽ cho phép phóng viên phỏng vấn trả lời mọi người, hiện tại đang là thời gian riêng tư của chúng tôi, hi vọng các vị đừng quấy rầy một nhà chúng tôi đoàn tụ. "

Các phóng viên tất nhiên không dám trái ý Cố Hành Thâm, ào ào tỏ vẻ chúc mừng rồi dần dần tản ra.

Cố Tiểu Nhu một thân áo liền váy chiffon hồng nhạt, mái tóc đen thẳng, dài mềm mại xoã trên đầu vai, nở nụ cười trong veo xuống máy bay, người đàn ông phía sau đã chuẩn bị áo giữ ấm đem cô bao lấy cẩn thận.

Người kia, chính là Tần Nghiêu.

Tần Nghiêu một thân già sắc đại y*, áo sơ mi trắng, trang phục đơn giản mặc trên người anh khiến người ta có một loại cảm giác vân đạm phong khinh, ôn nhuận như ngọc, rất thoải mái.

Anh yên lặng đứng trong đám người náo nhiệt, mơ mơ hồ hồ tựa như ngay sau đó sẽ phi thăng thành tiên.

Bộ dạng Tần Nghiêu vô cùng tốt, bất quá hấp dẫn nhất vẫn là khí chất, khi đứng một chỗ làm người ta bỏ qua dung mạo của anh.

"Anh...! " Cố Tiểu Nhu đi nhanh vài bước về phía trước. Cố Hành Thâm dang hai tay ôm lấy cô, chưa bao giờ Cung Tiểu Kiều thấy anh tươi cười như vậy, sùng nịnh, vui mừng, cảm kích, sung sướng... Còn có chân thành.

"Em gái thân ái, hoan nghênh về nhà. "

"Anh trai, em rất nhớ anh! "

"Đứa nhỏ này, lúc về ôm anh trai đầu tiên, ngay cả ba mẹ con cũng không cần đứng không? "

"Ba, mẹ! Con rất nhớ hai người! "

"Nha đầu ngọc, mấy năm nay ở bên ngoài khổ cho con rồi! Lần này trở về, nhưng đừng đi nơi xa như vậy nữa. "

Cung Tiểu Kiều cảm tò báo, yên lặng ngồi trên ghế dài cách bọn họ mười bước xa.

Thẩm Yên Vui vài người bọn họ vừa vịn đứng một bên cô, khoảng cách chỉ có năm bước dài.

Thẩm Nhạc Thiên nghiêng nghiêng đầu hỏi " Tiểu Kiều chưa đến? "

Lãnh Thấu đẩy đôi mắt kính "Sao lão đại để cô ấy biết được? "

Thịnh Vũ gật gật đầu "Mấy hôm trước, lão đại còn bảo để lấy mấy vé buổi biểu diễn ngôi sao nam mà Tiểu Kiều thích nhất, buổi đính hôn của Tiểu Nhu vào ngày đó, rõ ràng lão đại đã chuẩn bị giấu giếm rồi. "

Thẩm Nhạc Thiên thở dài "Lừa Tiểu Kiều như vậy không phải kế lâu dài! Một ngày nào đó cũng sẽ biết. "

Lãnh Thấu nhìn hướng Tần Nghiêu và Cố Tiểu Nhu nói " Ít nhất không được để tiệc đính hôn này xảy ra sai lầm gì. "

"Đề phòng cô ấy như vậy, hình như hơi quá đáng rồi. "Về mặt Thịnh Vũ có vài phần áy náy.

"Tiểu Tịnh, em làm sao vậy? Nãy giờ không nói một câu, tâm trạng không tốt? "Đường Dự không thèm quản người khác làm gì, một lòng nhào vào người Tiểu Tịnh thân ái nhà hắn.

Mây Tịnh Bình nhăn lại "Không liên quan đến anh. "

Cố Tiểu Nhu một mặt vui vẻ đến bên Tịnh Bình, giữ chặt tay cô "Tiểu Tịnh! Chị đã đến rồi. Thật vui khi chị có thể tới đây đón em. "

Tịnh Bình đồng thời nhận được ánh mắt nhắc nhở của Lãnh Thấu và Cố Hành Thâm, vì thế nhìn Cố Tiểu Nhu một cái, ôn hoà nói:"Ừm, hoan nghênh trở về. "

"Cám ơn chị. "Cố Tiểu Nhu nhìn xung quanh, có chút do dự hỏi "Tiểu Kiều đâu? Sao không thấy chị ấy....? "

Phía sau, vẻ mặt đạm mạc của Tần Nghiêu trong nháy mắt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Uớt như vậy đừng đến gần anh!

Editor: August

Cố Hành Thâm sờ sờ đầu cô, "Tiểu Kiều cùng đạo sư đi thành phố D tham gia đoàn nghệ thuật thực tiễn, trong thời gian sắp tới không về được. Cô ấy nghe nói em muốn trở về nước, vốn chuẩn bị suốt đêm để về gặp đón em, là anh bảo cô đừng đến. Về sau khi có cơ hội gặp mặt, không vội hôm nay."

"Thì ra là như vậy. "Cố Tiểu Nhu gật gật đầu.

"Anh trai nói đúng, học nghiệp làm trọng. "

"Ngoan, về nhà đi! "

"Vâng " Cố Tiểu Nhu cũng không có nghi ngờ gì.

Cố Hành Thâm im lặng nhìn Tần Nghiêu "Tiểu tử này đối xử với em tốt không? "

"Vâng! Anh ấy tốt với em lắm. "Cố Tiểu Nhu một tay kéo Cố Hành Thâm, một tay kéo Tần Nghiêu, mỉm cười ngọt ngào. Tần Nghiêu đi theo bên cạnh, cười đáp lại cô.

Xem xong bạn tốt người thân vui mừng gặp nhau, xem xong tình thâm ý đậm của Tần Nghiêu, xem xong Cố Hành Thâm "dụng tâm lương khổ ", Cung Tiểu Kiều đứng dậy rời đi. Cùng lúc đó, di động Cố Hành Thâm vang lên, mắt nhìn tên trên màn hình, Cố Hành Thâm nhấn tắt máy.

Không quá vài giây sau, di động lại vang lên. "Anh đi nhận điện thoại. "

Cố Hành Thâm đi xa một chút nhận điện thoại "Tiểu Kiều, chuyện gì? "

Cung Tiểu Kiều dựa lưng vào cột ngoài cửa đá cẩm thạch ở sân bay, xa xa nhìn anh "Cố Hành Thâm em thấy rất khó chịu, rất khó chịu... "

"Sao vậy? Nơi nào không khỏe? "

"Khó chịu... "

"Rốt cuộc sao vậy? Bảo bố nói đi. "

"Bụng em đau.. đau quá "

"Cái kia đến? Lần trước mua thuốc giảm đau cho em, có uống chưa? "

"Uống rồi, vẫn còn đau... "

"Đừng lên lớp, về phòng ngủ nghỉ ngơi cho tốt đi. "

"Cố Hành Thâm, em muốn gặp anh. "

"Được, buổi tối.. "

"Hiện tại gặp đi.... "

"Hiện tại không được, anh đang họp. "

"Ngày đó, nửa đêm anh tìm em em vẫn đi. "

Cố Hành Thâm dờ khóc dờ cười "Tiểu Kiều, đừng tùy hứng. Bây giờ anh thật sự có việc! Em ngoan ngoãn, anh sẽ nhanh thăm em, nha? "

" Không... "

"Bảo bố nghe lời, chờ anh, buổi tối tới thăm em. "

Cung Tiểu Kiều nhìn Cố Hành Thâm tắt điện thoại, nhìn anh tự mình bung dù che chở Cố Tiểu Nhu lên xe.

Bảo bố...?

Ha! Cho tới bây giờ anh chỉ có một bảo bố mà thôi.

Không biết tự lượng sức mình muốn biết vị trí bản thân trong lòng anh, cuối cùng chỉ đổi lấy chân tướng sớm biết lại không muốn thừa nhận, chỉ đổi lấy tâm chết.

Bên ngoài mưa rền gió dữ, cô vừa mới đi ra ngoài ô đã bị cuốn đi.

Chết lặng đi trong màn mưa, nhìn chiếc xe xa hoa kia dần dần đi xa, càng thương tâm.

Phía sau vài xe taxi ẩn còi, thấy cô không hề phản ứng, cả đám đều rời đi.

Một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đội mũ lưỡi trai, mang kính râm cầm ô đi ngang qua người Cung Tiểu Kiều

Chưa đi được mấy bước lại vòng ngược lại, kinh ngạc nhìn lại Cung Tiểu Kiều, trong giọng nói lộ ra vui sướng "A! Tiểu sư muội! Em sao biết hôm nay anh về thành phố A? Lại cố ý vượt mưa đón anh? "

Cung Tiểu Kiều ngẩng mặt, không chút thay đổi nhìn khuôn mặt âm nhu xinh đẹp của người đàn ông trước mắt, sau đó đem đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực anh.

"Này này! Uớt hết như vậy đừng dựa vào gần anh! " Người đàn ông la lên, nhưng không có lấy tay đẩy cô ra, ngược lại đem cô ấn sâu vào trong lòng, một mặt không đứng đắn nói:"Ngoan ngoan! Nhị sư huynh thương em!"

"Hiện tại em đau quá... "

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Em, em.. Em muốn làm gì anh?!

Editor: August

Khách sạn.

Người đàn ông đoàn trên giường, ôm gối đầu, đưa mắt cảnh giác nhìn Cung Tiểu Kiều vừa tắm xong mặc áo ngủ đi về phía anh.

"Em, em.. em muốn làm gì anh?! Anh biết, anh biết ngay em có âm mưu mà. Cố ý giả vờ yếu ớt lừa anh tới khách sạn để dễ ra tay.... "

Cung Tiểu Kiều đi qua, chậm rãi lướt sang người anh, sau đó ấn xuống công tắc làm đèn lớn sáng lên.

Người kia đột nhiên im bật, mặt đỏ hồng, kinh ngạc nhìn ngực Cung Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều lấy áo che lại, lui về sau trừng mắt một cái nói " Sắc lang! Khó trách sư phụ đuổi anh xuống núi. "

"Là anh tự trốn xuống núi đó có được không? "

Sư huynh này của Cung Tiểu Kiều gia cảnh rất tốt, cha anh thấy con trai mình quá mức thanh tú không có khí khái nam tử, một nhà thương nghị sau đó đồng ý với ý kiến của ông nội, đem sư huynh lên núi tu hành.

Năm Cung Tiểu Kiều chín tuổi, Cố Hành Thâm cùng Hàn Niệm đi quốc lưu học một năm.

Không có Cố Hành Thâm che chở, khi đó Cung Tiểu Kiều chịu không ít khi dễ.

Ông Tiểu Kiều nghĩ bản thân già đi, sợ không ở bên cạnh cô được bao lâu nữa, Cố Hành Thâm sau này cũng sẽ có cuộc sống riêng, "Thụ nhân lấy ngư không bằng thụ nhân lấy ngư", vì thế cắn răng nhẫn tâm bắt đầu nghi đồng hay nghi hề đều đưa Cung Tiểu Kiều đi học võ nghệ, để sau này cô có thể tự bảo vệ bản thân.

Khi đó lão nhân gia không tin tưởng bất cứ cái gì là taekwondo, nhu đạo, không thủ đạo, kiếm đạo, chỉ cảm thấy võ thuật Trung Quốc chính cống của nước ta là nhất, nói đến võ thuật không thể không nhắc đến Thiếu Lâm tự, trùng hợp thành phố A cũng có một viện, nhưng mà Thiếu Lâm tự này hầu hết là nam, vì để cô được vào mà ông nằng phải mất một phen thật lớn khúc chiết.

Nhị sư huynh này của Tiểu Kiều khi mười sáu tuổi vụng trộm chạy xuống núi, vào thời kỳ thiếu niên phản nghịch, sau lưng người nhà tiến vào vòng giải trí, ca hát diễn trò không gì không làm được, hiện nay đã thành ngôi sao nổi tiếng—

Đúng là ngôi sao Kim Mộc Lân sắp biểu diễn vào thứ tư tới.

"Có cái gì còn phải chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị nhiều lần như vậy có thấy phiền không! Chờ tôi chơi đã rồi tự nhiên trở về" Kim Mộc Lân không kiên nhẫn tắt điện thoại, tá điện bản.

"Làm trợ lý của anh thật quá thảm. " Cung Tiểu Kiều khinh bỉ liếc mắt một cái.

Người này nhìn bên ngoài ngăn nắp nguyên tắc, thực ra tính cách bên trong ác liệt, cực kỳ tùy hứng, chẳng hiểu sao tên gia hỏa như vậy lại sinh tồn được trong vòng giải trí này mới hay.

Kim Mộc Lân không cho là đúng, ném điện thoại qua một bên nói "Hôm nay ít nhiều trốn được tới đây, phải cảm ơn tên bạn trai cũ với em gái tốt của

em, nếu không có bọn họ hấp dẫn hết lực chú ý của truyền thông, anh phân thân cũng không được! Hôm nay em thăm vậy chắc chắn có liên quan đến việc này đúng không? "

Thấy sắc mặt Cung Tiểu Kiều không tốt, Kim Mộc Lâm sờ sờ cái mũi, thức thời không hỏi gì nữa. Bình thường nói chuyện với con bé không cần kiêng kỵ cái gì, chỉ cần không động vào khu mìn của nó.

"Cho em "

"Cái gì? "

"Vé xem buổi biểu diễn! Dám không đến nhất định phải chết, biết chưa? "

Cung Tiểu Kiều yên lặng nhận vé biểu diễn, lựa chọn im lặng không nói gì.

Nếu bây giờ nói không đi, người trước mắt này chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Thôi thì, vẫn là tiền trăm hậu tấu đi!

...

Ăn bữa trưa cùng với Kim Mộc Lâm xong, sau đó hai người các bôn này nọ.

Cung Tiểu Kiều trở về phòng ngủ, buổi chiều có hai khóa học, tan học cơm chiều chưa ăn đã đi ngủ.

Gọi điện thoại cho Cố Hành Thâm chỉ tùy tiện nói ra mà thôi, không ngờ buổi tối đi cả đến thật.

Bởi vì ban ngày mắc mưa, nên lúc này thân thể càng khó chịu.

Cung Tiểu Kiều co người nằm trên giường, vừa lạnh vừa đau, ác mộng liên tục, mãi cho đến chín, mười giờ mới mơ mơ màng màng ngủ được.

Tịnh Bình vừa vào phòng liền hỏi "Tiểu Kiều đâu? "

Ôn Nhã thấy cô hơi làm quá, nói "Ngủ rồi. "

Tịnh Bình nghe được nhẹ nhàng thở ra "Sao hôm nay ngủ sớm như vậy? "

"Không biết nữa, tan học trở về đã đi ngủ rồi, cơm chiều cũng chưa ăn. "

Hàn Anh Nại vội vàng giờ tay trả lời: "Tớ biết! Lúc đi WC cậu ấy còn mượn mảnh cục cưng bọt biển của tớ. "

Tịnh Bình đi ra ngoài, gọi cho Cố Hành Thâm "Người ở ký túc xá. "

"Tôi đang đứng dưới lầu. "

"Hả? Nhưng hiện tại cậu ấy đã ngủ rồi. " Tịnh Bình hơi kinh ngạc, không ngờ đến cô chân trước vừa đến Cố Hành Thâm sau lưng liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bởi vì tiếng kêu của cậu rất phấn khích! Chiêu sói!

Editor: Ngạn Tịnh.

A-----

Tịnh Bình đột nhiên nghe một giọng thét chói tai đồng thời phát ra từ điện thoại và ngoài cửa sổ.

"Ách, Cố Hành Thâm, phía dưới xảy ra chuyện gì vậy?"

A a a----

Tiếng thét chói tai liên tục vui đi tiếng trả lời của Cố Hành Thâm.

Mẹ ơi, kia có lẽ là giọng thét của một cô gái đi!

....

.....

Chuyện chính là như vậy!

Lúc ấy Cổ Hành Thâm đứng dưới ký túc xá nữ gọi điện thoại, lúc ấy một cô gái một mình bung ba bình nước đến. Mắt thấy có một bình sắp rót xuống, Cổ Hành Thâm đột nhiên có ý tốt mà đi đỡ giúp cô ấy.

Ai biết cô gái ấy vừa ngẩng đầu lên liền bắt đầu thét chói tai, hai bình nước còn lại trong tay cũng rót xuống đất, chừa lại một mình Cổ Hành Thâm về mặt vô tội cầm bình nước đứng tại chỗ, nhìn cô gái kia một đường thét chói tai "trốn" về phòng ngủ.

Ba phút sau, cửa sổ của các phòng ngủ năm trăm thước xung quanh đều khoa trương mở ra, từng cái đầu lộ ra dò xét.

"Quý, quý... a phi! Soái ca, soái ca ở nơi nào!?"

"Tiểu A, có phải không được khoa trương như cậu nói không?"

"Phải có á! Ngay khoảnh khắc tớ cùng anh ấy mắt chạm mắt tớ cảm thấy giống như bản thân ngay sau đó sẽ chết đi vậy! Tay anh ấy chạm vào tay tớ, tớ cảm thấy mạch máu toàn thân như muốn bạo liệt! Đáng sợ!"

"Quả thật là đáng sợ! Nhưng là cảm thấy như cậu miêu tả thì giống quý hơn!"

"Tiểu A à! Vì sao tất cả mọi người đều chạy ra xem như vậy a..."

"Tớ cũng không biết đâu! Tớ vừa từ lầu 1 trốn lên lầu 6, dọc đường đi hình như có rất nhiều người hỏi tớ có chuyện gì xảy ra, tớ liền nói bên ngoài có soái ca..."

"Vậy vì sao phòng ngủ khác cũng náo nhiệt như vậy á!"

"Còn cần nói sao? Tiểu A, tiếng kêu của cậu rất phấn khích! Chiêu sói!"

"..."

Đầu óc Cổ Hành Thâm cũng có chút mụ mị.

Bác gái quản lý thấy một cô gái che mặt gào thét thảm thiết chạy đi, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ cô gái ấy bị sắc lang làm gì rồi.

Vừa đứng bên ngoài có một người đàn ông đang đứng, bác gái quản lý theo phe chính nghĩa lập tức phần nộ đi qua.

"Này! Chàng trai bên kia, nói cậu đấy! Đứng, chính là cậu!"

Cổ Hành Thâm xoay người.

Bác gái quản lý sững sốt mười giây, tiếp theo quyết đoán mà hỏi chuyện, "Chàng trai, đừng sợ, nói cho bác nghe, vừa rồi có phải có cô gái nào khi dễ cháu? Thật sự là hơi quá đáng..."

Lúc Cổ Hành Thâm đang bị quần quýt hỏi đông hỏi tây, một bóng người nhỏ bé đột nhiên chạy tới, bắt lấy cánh tay Cổ Hành Thâm, liền chạy.

Bác gái phía sau vừa dậm chân vừa tê tâm liệt phế phi nhỏ, "Rõ ràng là ban ngày ban mặt, những cô gái lưu manh này thật là...."

Thăng cho đến khi kéo Cổ Hành Thâm đến rừng cây nhỏ, Cung Tiểu Kiều mới thở hắt ra dừng lại.

Cô mặc chiếc áo khoác rộng rãi, choàng khăn quàng che bản thân lại thực kín, chỉ lộ ra một đôi mắt tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, "Không phải đã nói đừng tới trường học tìm tôi sao!"

"Em nói muốn gặp anh" Cổ Hành Thâm vươn tay giúp cô sửa sang lại tóc, lại bị cô chụp lấy.

"Hiện tại không muốn, anh nhanh đi đi! Bây giờ tôi về đây" Bởi vì vừa rồi vận động kịch liệt, Cung Tiểu Kiều cảm thấy phía dưới như có một dòng nước nóng đang chuẩn bị khởi động.

Cổ Hành Thâm từ phía sau giữ chặt tay cô, "Tiểu Kiều, em quả nhiên chán ghét anh..."

"Không hề có ý đó"

"Bắt đầu từ trung học, cho tới bây giờ em đều không cho anh tới trường học của em, không cho anh xuất hiện trước mặt bạn học của em. Anh đáng ghét đến mức không thể gặp người như vậy sao?"

Lời của tác giả: Lâm thời sửa lại tiêu đề =.=~ Vì cái lông gì mỗi lần đặt tiêu đề đều phải rối rắm như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đối đãi với Cố Hành Thâm giống như với cường gian, không cự tuyệt được thì hưởng thụ đi!

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều có chút đau đầu.

Anh đâu chỉ không thể gặp người!

Người này chẳng lẽ không biết bản thân thật sự rất bắt mắt sao?

Mỗi lần xuất hiện cùng anh đều bị người quần quýt hỏi đông hỏi tây! Cô chỉ là sợ phiền toái sợ giải thích mà thôi!

Cái gương mặt ủy khuất, bi thương kia của anh là chuyện gì xảy ra?

Dường như mỗi lần người bị hại đều là cô mới đúng!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều trầm mặc không nói lời nào.

Đứng một lúc lâu, Cung Tiểu Kiều cảm thấy cảm giác từ phía dưới ngày càng mãnh liệt, khó chịu cực kỳ, liền hất tay anh ra, tùy tiện tìm một chiếc ghế đá muốn ngồi xuống.

"Đừng ngồi, trên ghế lạnh!"

Cung Tiểu Kiều vẫn ngồi xuống, "Không có việc gì thì tôi trở về..."

Cố Hành Thâm bế cô lên, sau đó bản thân ngồi lên ghế rồi mới đặt Cung Tiểu Kiều lên đùi mình.

Cung Tiểu Kiều sững sốt, giãy giụa muốn xuống, lại không dám làm ra động tác quá lớn, "Cố Hành Thâm anh làm gì vậy?"

"Ngồi yên, chúng ta nói chuyện"

"Dù thế nào cũng muốn nói trong hôm nay?"

"Ừm"

"Vậy anh thả tôi xuống trước"

"Lúc lạnh thì cứ chui vào trong lòng anh, còn lúc giận dữ thì ngay cả chạm cũng không cho anh chạm, thật quá đáng..." Cố Hành Thâm học ngữ khí của Cung Tiểu Kiều, nói giống như đúc.

Khoé miệng Cung Tiểu Kiều co rút, xem như anh lợi hại.

Thấy Cố Hành Thâm muốn lấy khăn quàng cổ che mặt mình ra, Cung Tiểu Kiều vội vàng bảo vệ, "Làm gì vậy?"

"Nhìn em"

"Có cái gì đẹp mắt! Anh muốn gặp người, vậy đổi lại để tôi không bị người thấy là được rồi chứ gì!"

"Thật đúng là trẻ con" Cố Hành Thâm thở dài, cởi áo khoác khoá cả người cô vào trong lòng, sau đó một bàn tay lần vào trong quần áo cô đến trước bụng, tất cả đều làm rất tự nhiên.

Đôi đôi với Cố Hành Thâm cũng giống như bị cưỡng gian, cự tuyệt không được thì hường thụ đi!

"Còn tức giận chuyện lúc sáng sao?"

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Cung Tiểu Kiều liền thay đổi sắc mặt.

"Em chủ động đến tìm anh, anh rất vui. Chỉ là lúc ấy anh thật sự bận, đừng tức giận được không?" Cố Hành Thâm nhét một túi đồ ăn vặt lớn vào trong lòng Cung Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều không nói lời nào, chỉ yên lặng xé một túi snack, kéo khăn quàng cổ xuống, bắt đầu ăn.

"Tĩnh Bình nói em chưa ăn cơm, anh đã làm cơm, còn nấu một chén canh đường đỏ ngải diệp, trở về ăn?"

Cung Tiểu Kiều sờ sờ bụng rỗng tuếch.

Muốn bắt được tâm của một người phải bắt được dạ dày của người đó, Cung Tiểu Kiều cảm thấy những lời này là chân lý.

Có lẽ cô có thể để mất tâm, nhưng nhất định không thể để thức ăn dụ hoặc...

Cung Tiểu Kiều tự mình làm một trận đấu tranh tâm lý, cách đó không xa lại mơ hồ truyền đến thanh âm không hài hoà, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ và tiếng quần áo ma sát, tiếng nước miếng giao triền...

Cung Tiểu Kiều đen mặt, đánh bậy đánh bạ thế mà lại kéo Cố Hành Thâm đến rung cây nhỏ- thánh địa dã chiến yêu đương vụng trộm của đại học A...

"Còn muốn tiếp tục ở nơi này sao?" Tiểu Kiều hỏi, hô hấp của Cố Hành Thâm ngay bên tai.

"Vẫn là không nên quấy rầy người khác thì hơn..."

Cố Hành Thâm cười khẽ.

"Được, vậy để tôi xuống đi"

Trên đường đi.

"Tiểu Kiều"

"Hửm?"

"Mấy ngày nay anh khá bận, có lẽ không rảnh ở cạnh em"

Cung Tiểu Kiều tất nhiên biết anh bận làm gì, nhưng từ miệng anh nghe thấy câu nói dối này, trong lòng lại cực kỳ khó chịu, "Đừng để ý, hôm nay gọi điện thoại chỉ là trả thù anh bữa trước giỡn tôi thôi!"

"Thật sao..."

Đúng, cô xoa xoa hạt cát vương trong mắt. Có cừu tất báo, cho dù qua bao lâu cô cũng sẽ không buông tay.

Cố Hành Thâm yêu thương Cố Tiểu Nhu như vậy, cô khó có thể tưởng tượng việc bản thân sắp làm sẽ gây ra hiệu quả thế nào.

Nhưng cô không thể không làm, đã không khống chế được bản thân nữa rồi.

Mấy năm nay cô vẫn luôn làm bộ không thèm để ý, để hận thù thối nát tự do nảy mầm trong lòng, càng ngày càng lớn, cuối cùng khiến bức tường trong lòng cô vỡ nát, tùy ý mà hoành hành...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cái gì mà mỹ thiếu niên! Đó là chú của tớ! Bộ đáng gay một chút mà thôi

Editor: Ngan Tinh.

Sáng hôm nay không có khoá, Hàn An Nại cùng Doãn Hi Đệ nhàm chán ở chỗ kia một đáp một xướng.

Hàn An Nại làm bộ dạng đầy tâm trạng, "Hoàng Thượng, người còn nhớ Hạ Vũ Hà ven hồ Đại Minh không?"

Doãn Hi Đệ bộ dáng vừa vui vừa sợ về mặt cảm thán nhìn Hàn An Nại, kích động nắm lấy tay cô nàng——

"Ta chỉ nhớ rõ Dung ma ma ven hồ Đại Minh!"

Cung Tiểu Kiều vừa trở về chính là nhìn thấy một màn nhàm chán này.

Hàn An Nại thấy Tiểu Kiều trở lại, lập tức nổi máu bát quái đi qua, "Tiểu Kiều Tiểu Kiều, rốt cuộc cậu cũng trở lại! Tuyệt sắc vu vật trong truyền thuyết tối hôm qua là thân thích của cậu sao?"

"A? Ai nói!"

"Tiểu Bình nói cho chúng tớ biết á! Tiểu Kiều cậu thật không phúc hậu! Có mỹ thiếu niên thì nên lấy ra mọi người cùng nhau chia sẻ chứ!" Hàn An Nại một mặt bất mãn.

Tối hôm qua những cô nàng phòng 303 cũng ghé qua cửa sổ xem náo nhiệt, mắt thấy Tiểu Kiều của các nàng chạy xuống, như sói như hổ tha sói ca kia đi, vì thế tất cả đều truy vấn Tịnh Bình quan hệ giữa Tiểu Kiều cùng sói ca kia. Tịnh Bình bất đắc dĩ đành phải có lệ nói là thân thích của Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều co rút khoé miệng, "Cái gì mà mỹ thiếu niên! Đó là chú của tớ! Bộ dạng gay một chút mà thôi!"

Nghe đến đó, Tịnh Bình lại tỏ vẻ thăm thiết đồng tình cho Cố Hành Thâm.

"Dựa vào a! Kia phải nói là rất gay a! Chú của cậu sao có thể lớn lên như vậy? Đùng hù trăm, lúc ấy trong tay trăm còn có kính viễn vọng! Theo trăm nhìn ra, sói ca kia nhiều nhất chỉ 20 tuổi!" Doãn Hi Đệ một mặt không tin.

"Ngại quá Hoàng Thượng, sói ca đó đã hơn ba mươi tuổi rồi!" Cung Tiểu Kiều tận sức đá kích.

Thật ra Cung Tiểu Kiều cũng không phải khoa trương lắm. Năm nay Cố Hành Thâm cũng 29 tuổi, không quá bài ngày sẽ qua sinh nhật tuổi 30.

Ngày sinh nhật kia cũng chính là lễ Noel, biến thái kia cư nhiên cùng một ngày sinh với Chúa Jesus.

"Không phải đâu! Thật nhìn không ra đến mức đó!" Doãn Hi Đệ kinh hãi.

"Đàn ông ba mấy tuổi cũng đâu già a! Đúng là tuổi hoàng kim của đàn ông đấy! Tớ thích chính là loại hình thành thực ổn trọng biết chiều cổ người khác như thế!" Ôn Nhã phát biểu quan điểm.

Hàn An Nại rã rời hứng thú nằm sấp lên giường, trả lời: "Người ta chỉ cảm thấy hứng thú với tiểu chính thái xinh đẹp thôi"

"Í? Mộng Kỳ không có ở đây sao? Mấy ngày nay hình như rất ít khi thấy cậu ấy!" Cung Tiểu Kiều nói sang chuyện khác, chấm dứt cuộc thảo luận có liên quan đến Cố Hành Thâm.

Doãn Hi Đệ vừa tập yoga vừa cảm khái, "Người ta rất bận bịu đấy! Cậu không thấy được cũng bình thường. Sau này nổi danh khẳng định càng không thể nhìn tới, hiện tại vẫn nên tranh thủ xem nhiều một chút! Người ta còn chưa tốt nghiệp mà đã có hẹn ký hợp đồng với một công ty giải trí, nghe nói được tổ đạo diễn phim [Hong Trang] nhìn trúng, nói không chừng có thể diễn luôn vai nữ chính luôn đấy. Ai! Cùng một phòng ngủ cùng một trường học đi ra, sao lại có chênh lệch lớn đến như vậy chứ!"

Tịnh Bình buổi chiều có một khoá, học xong liền trở về nhà. Cung Tiểu Kiều lại chạy tới hệ thiết kế trang phục, những nhẽo cứng rắn cùng một vị học tỷ mượn một bộ lễ phục, sau đó gọi đến số của đại sư huynh.

"Thập, Thập Nhất, có việc gì sao?" Bên kia điện thoại quả nhiên vang lên ngữ khí cứng nhắc lại khẩn trương của một người đàn ông, giống như còn kích động làm đổ vỡ thứ gì đó, truyền đến âm thanh đổ vỡ liên tiếp.

Tiểu Kiều năm đó ở Thiếu Lâm tự đứng thứ mười một, bởi vì là nữ, không được đặt pháp danh, người trong tự đều gọi cô là Thập Nhất.

"Đại sư huynh, huynh có nhận được thiệp đính hôn ngày mai của Cố thiên kim chứ?"

"Có, có á! Làm sao vậy?"

"Vậy huynh có bạn gái chưa?"

"Không có"

"Thật tốt quá! Đại sư huynh huynh dẫn muội đi đi!"

Đại sư huynh của cô mặc dù rời khỏi phật môn nhiều năm, nhưng vẫn như trước không quên giới sắc. Cô biết anh nhất định sẽ không mang bạn gái đi cùng, cho nên mới có cơ hội cho cô chen vào.

Mộc Vô Tà từ lúc sinh ra vẫn luôn bị bệnh không ngừng. Người trong nhà cũng không biết nghe lời của vị thể ngoại cao nhân nào, đưa anh đến phật mộ quy y. Không ngờ tới sau khi vào phật môn liền thật sự không sinh bệnh nữa, mãi cho đến lúc trưởng thành người Mộc gia mới đến đón anh về tiếp quản xí nghiệp của gia tộc. Hiện tại là viện trưởng bệnh viện Bác Ái, trước khi Cố Tiểu Nhu xuất ngoại anh chính là bác sĩ chủ trị của cô ta, cho nên chuyện anh được mời cũng nằm trong dự liệu của Cung Tiểu Kiều.

Thiếu Lâm Tự quả nhiên là một nơi ngoại hồ tàng long nha!

"Huynh, có thể nói không sao..." Đại sư huynh cố lấy dừng khí, gian nan nói lời cự tuyệt.

Cung Tiểu Kiều tà khí cười, "Có thể nha! Nếu huynh không mang ta theo, ta liền nói chuyện huynh trộm hôn ta cho sư phụ biết!"

"Muội, rõ ràng là muội..."

"Ai đó! Đại sư huynh, huynh dẫn ta đi không phải được rồi sao, chẳng lẽ huynh còn sợ ta ăn thịt huynh à!"

"Khụ, là rất sợ..."

"O_O||| Đại sư huynh, người ta là con gái nhà lành..."

Đại sư huynh của cô bộ dáng da trắng thịt nộn, quả thực như Đường Tăng chuyển thế, chẳng trách cô thích đùa giỡn anh ăn đậu hủ, thế cho nên hiện tại Đại sư huynh vừa thấy cô liền giống như thấy yêu quái vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chỉ là hôm nay có mang bạn gái đi cùng, hẳn là sắp đến rồi

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Quần áo cho cô, đừng quên chuyện đã答应 chị đấy! Kia nhưng là thiết kế chị thích nhất, được, xem trên việc cô mặc nó rất hợp chị đây liền cho cô mượn một lần..."

"Học tỷ, không phải là chị xem trên việc em mặc đồ Noel giúp các chị tiết kiệm kinh phí hay sao..."

"Chắc chắn! Học tỷ chính là đại biểu cho toàn bộ nam sinh đưa ra yêu cầu hợp lý thôi! Cô chưa đạo diễn đàn của trường sao? Chị đây mới đưa bản thiết kế nữ lên, điều tra xem tiệc Noel các nam sinh hi vọng bạn nữ nào mặc bộ đồ đó nhất, kết quả 90% đều bỏ phiếu cho cô, ài!"

"-_-||| cư nhiên còn có cuộc bỏ phiếu nhầm chán như vậy..."

Cung Tiểu Kiều thay xong lễ phục, thoát khỏi học tỷ háo sắc, đi đến biệt thự bờ biển {Xuân Về Hoa Nở} khu vực vàng của thành phố A.

Trước kia khi Cố Tiểu Nhu cùng Tần Nghêu còn chưa về nước hai nhà đã thay bọn họ chuẩn bị thật tốt biệt thự bờ biển này làm tân phòng.

Mặt triều biển lớn, xuân về hoa biệt.

Nghe nói đây biệt thự này là Tần Nghêu tự mình thiết kế.

Trên tiệc đính hôn, hương y tán ảnh, chén trù giao thoa.

Cung Hàn Niệm chuẩn bị thỏa đáng tất cả cho buổi tiệc đính hôn. Nhị lão Cố gia thấy đều liên tiếp gật đầu, tân khách cũng đều ào ào khen ngợi. Cố gia không chỉ có con rể tài giỏi, không lâu sau phòng chừng liền có thêm một dâu thảo.

"Chị Hàn Niệm, chị vất vả rồi, nghỉ ngơi một lát đi!" Cố Tiểu Nhu cảm kích đón tiếp.

"Cảm ơn" Tần Ngheu kính Cung Hàn Niệm một ly.

Cung Hàn Niệm đáp lễ lại, thân thiết lôi kéo tay Cố Tiểu Nhu, "Vài năm không thấy lại trở nên đẹp hơn rồi! Tần Ngheu cũng thật có phúc khí!"

"Chị Hàn Niệm, chị lại trêu chọc em rồi!" Cố Tiểu Nhu gắt giọng.

"Thật hy vọng chị Hàn Niệm sớm gả qua đây! Tốc độ của anh hai quá chậm, cũng không sợ người khác cướp đi mất! Anh ấy luôn bận việc công việc, chị cũng không lo thúc đẩy anh ấy!"

Cung Hàn Niệm nhìn thân ảnh thon dài cách đó không xa đang tiếp đón tân khách, "Chỉ cần lòng anh ấy ở chỗ chị là đủ rồi"

Ngay cả em gái cũng đã đứng hôn, nhưng anh vẫn như trước tỏ vẻ không có gì. Cô ta cũng không phải không vội, nhưng là cũng không thể làm gì.

Cố Tiểu Nhu lôi kéo tay Cung Hàn Niệm đến trước mặt Cố Hành Thâm, nửa vui đùa sáng giọng, "Anh hai, em khi nào mới có thể gọi chị Hàn Niệm là chị dâu đây!"

"Tiểu Nhu, em thật là..." Cung Hàn Niệm xấu hổ ảo não oán trách.

"Ha ha, đúng vậy! Cố tổng chuẩn bị khi nào thì cưới giai nhân vào cửa đây! Ngay cả em gái cũng đều vượt mặt cậu rồi kìa!"

"Đúng vậy, đừng để người ta chờ quá lâu nha!"

"..."

Những khách nhân ào ào mở miệng vui đùa.

Cố Hành Thâm sờ sờ đầu Cố Tiểu Nhu, vô tâm trả lời, "Em muốn gọi, hiện tại cũng có thể"

Cố Tiểu Nhu biểu môi còn muốn nói cái gì, Cung Hàn Niệm lắc đầu lôi cô đi.

"Chị Hàn Niệm, chị để em nói, chị kéo em đi làm gì!"

"Nha đầu ngọc, em lại nói nữa, anh trai em sẽ tưởng chị giật giây em đi thúc đầu anh cưới chị đấy!" Hàn Niệm cố ý dùng âm lượng đủ để Cố Hành Thâm cũng có thể nghe.

"Em xem bên kia có phải bác sĩ Mộc?"

"A! Đúng đấy! Bác sĩ Mộc!" Cố Tiểu Nhu khoan khoái kêu lên.

"Tiểu Nhu, chúc mừng" Mộc Vô Tà đi đến.

"Bác sĩ Mộc, đã lâu không gặp"

"Đúng vậy! Thân thể thế nào?"

"Đã ổn định, chỉ cần không chịu kích thích quá lớn, nói không chừng cả đời cũng không tái phát. Ít nhiều cũng nhờ bác sĩ Mộc giới thiệu chuyên gia cho!" Cố Tiểu Nhu cảm kích nói.

"Nên làm thôi, bạn của Tiểu Kiều cũng là bạn của tôi" Mộc Vô Tà khách khí nói.

Năm đó quan hệ giữa Cung Tiểu Kiều và Cố Tiểu Nhu tốt như vậy, so với chị em còn thân hơn, ai ngờ sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Nhiều năm như vậy, bác sĩ Mộc vẫn ở một mình sao?" Cố Tiểu Nhu hỏi.

Mộc Vô Tà gật đầu.

"Chỉ là hôm nay có mang bạn gái tới, hẳn là sắp đến rồi"

Sau khi chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tần Ngheu, về mặt Mộc Vô Tà có vài phần mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Anh còn nói nữa em liền hôn anh

Editor: Ngan Tĩnh.

"Tiểu Tĩnh, đừng uống nữa!"

Nhìn một đôi gia hỏa đang khoe khoang hạnh phúc kia, Lãnh Tĩnh không bình tĩnh được nữa rồi.

"Mặc kệ tôi"

"Tiểu Tĩnh, có phải em vì thấy gặt Tiểu Kiều đến đây tham gia lễ đính hôn của Tần Nghê và Tiểu Nhu là phản bội Tiểu Kiều, cho nên trong lòng rất khó chịu?" Đường Dự hỏi.

Lãnh Tĩnh kinh ngạc liếc mắt nhìn Đường Dự một cái, sắc mặt cứng đờ.

Tâm tư của bản thân cư nhiên bị tên ngốc này đoán trúng.

"Anh cho là tôi muốn đến sao! Nếu tôi không đến, anh tôi liền sẽ an bài buổi xem mắt cho tôi!" Lãnh Tĩnh tức giận nói.

Đường Dự lập tức bị cảm động lây, "Trưởng bối quả thực là một loại sinh vật tàn bạo!"

"Tàn bạo nhất chính là Cố Hành Thâm, nếu không phải anh ta tạo áp lực cho anh tôi, anh tôi cũng sẽ không tạo áp lực với tôi! Lại còn phải giả vờ chị em tình thâm, chính tôi đều bị bản thân mình ghê tởm muốn ói ra! Mẹ nó! Một đôi cẩu nam nữ! Năm đó Tiểu Kiều đối xử cô ta thế nào, cô ta lại báo đáp thế này, tiện nhân vong ơn phụ nghĩa! Còn có Tần Nghê, còn tưởng rằng hấn một bộ thanh tâm quả dục, khác với những người đàn ông khác, thì ra cũng chỉ là cảm thú về ngoài đạo mạo!"

Lãnh Tĩnh uống hơi nhiều, miệng nói chẳng đần đo suy nghĩ, làm Đường Dự sợ tới mức vội vàng che miệng cô lại.

Ngoài cửa biệt thự.

Cung Tiểu Kiều không có thiệp mời không vào được, vì thế gọi điện thoại cho Mộc Vô Tà.

Nửa phút sau, Mộc Vô Tà chạy lại đây, lại cũng không lập tức đưa cô vào, mà là kéo tới một bên hỏi.

"Tiểu Kiều, rốt cuộc muội muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên là tham gia tiệc đính hôn của chị em tốt rồi! Bọn họ dường như quên gửi thiệp mời cho muội rồi, muội chuẩn bị cho bọn họ một kinh hi"

"Tiểu Kiều, đừng lừa gặt huynh"

"Ai dō, muội lừa huynh làm gì, đừng khấn trương như vậy! Một cô gái như muội có thể làm cái gì!"

Mộc Vô Tà cực kỳ không tin nhiệm liếc mắt nhìn Cung Tiểu Kiều. Từ nhỏ sư phụ đã dạy anh, phụ nữ như mãnh hổ, anh không dám mảy may nói lỏng.

"Tiểu Kiều, muội hãy nghe lời huynh nói, tâm bất động, tác nhân không vọng động, vạn vật đều không, bất động tác không thương"

"Sư huynh"

"Bởi vì yêu là sinh buồn rầu, vì yêu là có sợ hãi. Người có thể rời khỏi yêu, vĩnh viễn sẽ không phải sợ. Ái dục đừng thậm cho sắc, sắc chi vì dục, này đại vô ngoại, lại có nhất hĩ, vô năng vì nói giả."

"Sư huynh à..."

"Nhất niệm tham muốn khởi, trăm vạn chướng cửa mở. Chúng sinh dục thoát sinh tử miễn chư luân hồi, trước đoạn tham muốn, cấp trừ yêu khát. Vô thể gian ái niệm giả, tắc ko lo khô trần lao hoạn. Như ko ngừng này niệm, tất lạc nã đạo. Vô sắc vô tướng, vô giận dữ vô cuồng, mới có thể xuất trần lao..."

(Tĩnh: Đừng hỏi vì sao không dịch, có dịch cung chẳng thể hiểu _ - _)

"Sư huynh nếu còn nói nữa muội liền hôn huynh!" Cung Tiểu Kiều giành lời nói thật nhanh.

Thiện cái tai! Thế giới rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Cung Tiểu Kiều vừa lòng nhếch môi mỉm cười nhìn Mộc Vô Tà vào.

-

Cung Tiểu Kiều một thân váy ngắn ren màu đen, trên đầu mang một bông hồng đen cùng khăn phủ xuống trán cùng nửa khuôn mặt, mái tóc đen dài được thả đến bên hông.

Toàn bộ thoát nhìn có chút quỷ dị cùng âm u.

Gần như vừa bước vào liền cướp đi ánh mắt của mọi người.

Tay Tần Nghêu run lên, rượu trong tay lắc lư đổ ra ngoài một ít.

Cố Tiểu Nhu nghi hoặc nhìn hân, "Tần Nghêu, làm sao vậy?"

Cô ta theo ánh mắt Tần Nghêu nhìn qua, "... Tiểu Kiều?"

Cung Hàn Niệm cũng nhìn qua, sau đó sắc mặt vốn hào phóng khéo léo đột nhiên căng thẳng, "Cô ta sao lại đến..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiểu Hồ Ly sẽ không thú tính đại phát xé tiểu bạch thỏ chứ? Dù sao cũng là mối hận đoạt ái, thù giết mẹ mà..

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cố Tiểu Nhu sùng sốt mấy giây, trên mặt lập tức nâng lên kinh ngạc cùng nụ cười vui mừng, nhiệt tình nghênh đón, "Tiểu Kiều, cậu trở về rồi! Tớ còn tưởng rằng cậu không đến được nữa đây chứ!"

Cung Tiểu Kiều khó tin nhìn hai người trước mặt, cơ hồ đứng không vững, giọng nói run rẩy hết sức đè nén, "Sur huynh, đây chính là nguyên nhân huynh không nguyện ý để muội đến?"

"..." Mộc Vô Tà nghiêng đầu qua, trầm mặc.

Cung Tiểu Kiều biết, anh sẽ không diễn kịch, nhưng nhất định sẽ không hủy đi đài của cô.

"Tiểu Kiều, sao vậy?" Thấy vẻ mặt cô không đúng, Cố Tiểu Nhu nghi ngờ hỏi.

Một lát sau, Cung Tiểu Kiều khôi phục bình thường, khoe miệng ngậm lấy giễu cợt nhàn nhạt, "Tôi vẫn luôn ở tại thành phố A. Sur huynh nói tối nay muốn tham gia một lễ đính hôn quan trọng, không ngờ tới là người quen cũ..."

"Hả? Sao có thể, nhưng là anh hai nói cậu đi thành phố D không tới được..."

"Tôi ngay cả hai người về lúc nào cũng không biết, lại làm sao biết hôm nay hai người đính hôn được!"

"Làm sao có thể, anh hai sao phải gạt tớ..." Cố Tiểu Nhu lắc đầu về mặt luống cuống.

Cô ta thật không biết hay giả vờ không hiểu? Xem ra, so với kỹ thuật diễn xuất, kỹ thuật không phải chuyên nghiệp của cô ta cũng không thể khinh thường.

"Tôi dường như không nên tới" Cung Tiểu Kiều xoay người muốn rời khỏi, lại bị một bàn tay hơi lạnh nắm chặt cổ tay.

Tiếp xúc con người băng lãnh của cô, Tần Nghêu từ từ buông tay ra, "Nếu đã tới, vào ngồi một lát rồi hãy đi"

Cố Tiểu Nhu nhìn Tần Nghêu một cái, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng rất nhanh lại nói tiếp, "Đúng vậy Tiểu Kiều, sao mới tới đã muốn đi, mau tới đây, tớ có mang theo quà cho cậu đây!"

Phảng phất như lạnh lùng vừa rồi chỉ là ảo giác, Cung Tiểu Kiều nở nụ cười tươi đẹp, "Được!"

Dường như không ngờ tới Cung Tiểu Kiều sẽ dứt khoát đáp ứng như vậy, sắc mặt Cố Tiểu Nhu lại trắng thêm mấy phần.

-

Thịnh Vũ vốn bình tĩnh ngồi đó giả vờ thâm trầm, ánh mắt sau khi quét qua cảnh tượng cách đó không xa, cúi chò chọt mắt khổng chế trọt xuống, một ly rượu vang toàn bộ đều bắt lên người Thẩm Nhạc Thiên, hơn nữa còn là vị trí lũng túng, "Trời..."

Thẩm Nhạc Thiên kinh hô một tiếng, "Mẹ nó! Anh làm cái gì vậy hả! Gọi tôi làm gì?"

"Không phải gọi cậu! Bên kia..."

"Bên nào?" Thẩm Nhạc Thiên quay đầu, cũng không biết xuất phát từ trả thù hay là thật bị kinh sợ, cũng là lệch ly rượu đổ vào người Thịnh Vũ, "Mẹ của tôi ơi..."

"Nguy rồi!" Lãnh Thấu khê nguyên rủa một tiếng, lúc này đứng dậy đi tìm Cố Hành Thâm.

-

"Lão đại, không xong rồi!" Thịnh Vũ đứng dậy lại đứng không vững nhào tới người Cố Hành Thâm.

"Làm sao vậy?" Thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng chạy tới của ba người, trong đó quần của hai người kia còn có dấu vết khả nghi, Cố Hành Thâm không khỏi cau mày.

Thẩm Nhạc Thiên kéo Thịnh Vũ ra, "Tam ca, anh đừng thừa cơ muốn chiếm tiện nghi của anh ấy. Anh, lần này xong rồi, Tiểu Hồ Ly không biết đánh bậy đánh bạ thế nào mà tới đây rồi!"

Sắc mặt Cố Hành Thâm chợt biến, "Nói rõ ràng!"

Lãnh Thấu giải thích, "Là Mộc Vô Tà mang tới"

"Mộc Vô Tà..."

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lại có thể quên người này.

"Hiện tại Tiểu Kiều ở nơi nào?"

"Mới vừa rời đi cùng Tiểu Nhu" Thịnh Vũ trả lời.

"Tiểu Hồ Ly sẽ không thú tính đại phát xé tiểu bạch thỏ chứ? Dù sao cũng là mối hận đoạt ái, thù giết mẹ mà..."

Thẩm Nhạc Thiên vừa dứt lời liền bị con người băng lãnh sắc bén của Cố Hành Thâm đảo qua giết chết trong nháy mắt.

"Thẩm Nhạc Thiên, gần đây tôi không muốn nghe giọng nói của cậu, Châu Phi có hạng mục rất thích hợp với cậu"

"Không muốn! Em cũng không dám nữa!! Anh đừng vứt bỏ em lần nữa mà----!"

"Cho cậu miệng tiện!" Thịnh Vũ ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Thẩm Nhạc Thiên cắn khấn tay nhỏ, quay đầu tròn lớn mắt oán phụ nhìn Thịnh Vũ, "Đừng cho là tôi đi rồi anh liền có được lão đại, còn có Nhị ca đấy!"

Lãnh Thấu lườm hần một cái, "Cậu sớm muộn gì cũng chết bởi cái miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có đôi khi, ôn nhu cũng là một loại tàn nhẫn

Editor: Ngan Tĩnh.

Đêm lạnh như nước, sóng gợn lăn tăn.

Không ngờ tới dựa vào cảm giác đi qua hậu hoa viên thật sự là một cái hồ bơi.

Cung Tiểu Kiều tùy ý ném đôi giày cao gót qua một bên, lại không thể ngồi, vì vậy ngồi xổm giống như mèo con đàn độn.

Vươn tay ra, một mặt dây chuyền tinh xảo đẹp mắt rũ xuống.

"Xuy---- Hải Giác Chi Tâm.."

Hai người này cũng thật đủ hào phóng, Cố Tiểu Như đưa cô một trang viên ở Nhật Bản, mà Tần Nghê lại tặng cô chiếc vòng cổ giá trị đủ để cô đời này cơm áo không lo.

Tùm----

Giây tiếp theo, vòng cổ độc nhất vô nhị trên thế giới liền bị ném xuống nước.

Mà người đàn ông phía sau sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trái tim như rơi xuống cùng với Hải Giác Chi Tâm kia, bị cái lạnh của nước bao phủ.

Cung Tiểu Kiều vỗ vỗ tay, còn đặc biệt lưu manh huyết sáo, sau đó hai tay chống ở phía sau, ngửa đầu ngẩng mặt lên, một đầu tóc đen như tơ lụa theo bà vai chảy xuống dưới.

Cô giảo hoạt chớp chớp mắt, khoe miệng mang nét cười xấu xa, "Haiz~ Bạn học Tần Tiểu Nghê! Nhìn thấy tôi ném món quà anh quý trọng như vậy, có phải là rất đau lòng hay không!"

Về mặt quen thuộc khiến hắn có chút hoảng hốt, phảng phất như tất cả đều chưa từng thay đổi. Trước kia cũng là thế này, làm chuyện xấu bị hắn phát hiện, cô luôn ý vào hắn không nỡ trách móc cô liền không biết sợ.

"Đau lòng"

Vì tư thế hiện tại không thể nhìn mặt Tần Nghê, cho nên Cung Tiểu Kiều cũng không rõ lắm biểu tình lúc này của hắn.

Tần Nghê nhìn cô, "Làm sao biết là anh?"

Cung Tiểu Kiều cười, "Vừa rồi lúc tôi ném vòng cổ đi có vẻ như nghe được tiếng có người đang nghiêng răng"

"Em nghe lầm"

Là tiếng còi lòng tan nát.

"Không ở bên cạnh vị hôn thê của anh đi theo tôi làm gì? Lo sợ tôi vụng trộm phá hủy biệt thự của anh sao?"

Cung Tiểu Kiều mạnh mẽ đứng lên, lại bởi vì ngồi lâu chân tê đứng không vững, ngay sau đó, Tần Nghê liền đi lên trước hai bước, từ phía sau đỡ lấy hai vai của cô.

Cung Tiểu Kiều xoay người lại, nghe răng trợn mắt cúi người xuống đám chân, kết quả lại thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tần Nghê hơi hơi nắm chặt hai tay vừa chạm qua cô, tiếp theo, hắn chậm rãi cúi người xuống trước mặt cô, để đầu gối quỳ trên mặt đất, hai tay mang theo hơi lạnh phủ lên cẳng chân cô, lực đạo vừa phải vuốt ve.

Cung Tiểu Kiều nhìn người đàn ông đang cúi người trước mặt, vẻ nghiêm cẩn, "Anh vẫn là như trước kia, mặc kệ là đối với ai cũng là ôn nhu như vậy. Nhưng là, anh có biết hay không, có đôi khi, ôn nhu cũng là một loại tàn nhẫn!"

Tay Tần Nghê cứng đờ một lát, sau đó dời đến chân khác tiếp tục mát xa, "Còn tê không?"

"Tốt rồi" Cung Tiểu Kiều lui về phía sau từng bước.

Tần Nghê đứng lên.

"Tần Nghê, tôi có chút chuyện muốn nói với anh"

"Nói cái gì?" Tần Nghê nhìn cô, trong con ngươi ôn nhuận có chút không yên.

"Cúi đầu"

Tần Nghê hơi hơi cúi người.

"Lại gần một chút"

...

Lúc Cung Tiểu Kiều mấp máy môi muốn nói chuyện, đột nhiên có một bóng người vọt đến, lập tức tách hai người ra, "Các người đang làm gì vậy!"

"Tần Nghê! Hôm nay là tiệc đính hôn của chúng ta, anh sao có thể làm loại chuyện này!" Cố Tiểu Như kích động đâm vào người Tần Nghê, sau đó phần nộ quay người đẩy Cung Tiểu Kiều, "Cung Tiểu Kiều! Cô sao có thể đối xử với tôi như vậy! Tôi xem cô như chị em tốt! Cô lại ở đâu câu dẫn người đàn ông của tôi!"

"Tiểu Nhu, em bình tĩnh một chút, chuyện không như em nghĩ" Tần Nghêu vỗ mặt giận dữ.

"Vì sao, tôi thật vất vả mới chờ đến ngày này, vì sao còn muốn phá hủy hạnh phúc tôi vất vả tìm được..."

Cung Tiểu Kiều bị cô ta mắng đẩy đến mờ mịt, bất tri bất giác lùi đến bên cạnh bể bơi. Chờ đến khi Tần Nghêu nhắc nhở đã không còn kịp rồi.

"Tiểu Kiều----"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Được! Tôi tha thứ! Tha thứ cho em gái anh!

Editor: Ngan Tĩnh.

Trước khi Tần Nghêu có hành động gì, đã có một bóng người nhanh hơn nhảy xuống dưới.

Cố Tiểu Nhu sợ sệt nhìn Cố Hành Thâm cứu Cung Tiểu Kiều từ trong hồ lên, đột nhiên vẻ mặt đại biến, có vẻ như hoàn toàn không biết bản thân vừa làm những gì.

"Mình sao có thể... Tần Nghêu, thực xin lỗi thực xin lỗi, em không biết bản thân làm sao nữa, em làm sao có thể nói những lời này..." Cố Tiểu Nhu không biết làm sao nhìn Tần Nghêu, trong con ngươi tràn đầy hoảng loạn cùng xin lỗi.

Cung Hàn Niệm ngay sau đó chạy theo đến đây, "Đây là như thế nào?"

"Anh, không phải em, không phải em đẩy Tiểu Kiều, em không biết, cô ấy đột nhiên... Thật sự là không phải em.." Thân thể Cố Tiểu Nhu run run, dòn dập thờ hào hển.

Cố Hành Thâm cởi áo khoác khoác lên người Cung Tiểu Kiều.

"Tiểu Nhu đừng sợ, anh đều biết, là Tiểu Kiều không cẩn thận trượt chân, không phải lỗi của em, đừng kích động! Nơi này giao cho anh là tốt rồi. Tần Nghêu, mang Tiểu Nhu vào phòng đi"

Tần Nghêu đứng tại chỗ, do dự nhìn Cung Tiểu Kiều run lấy bầy trong lòng Cố Hành Thâm.

Chú ý tới ánh mắt nhìn Cung Tiểu Kiều của Tần Nghêu, con ngươi Cố Hành Thâm nhất thời lạnh vài phần.

Cung Hàn Niệm vội vàng thuận thế thúc giục, "Tần Nghêu! Nhanh đi đi! Còn thất thần làm gì! Tiệc đính hôn đang yên đang lành, làm sao có thể biến thành như vậy..."

"Tiểu Kiều, thật xin lỗi, tớ không phải cố ý nói những lời đó, cậu tha thứ cho tớ đi được không? Tớ chỉ là quá để ý Tần Nghêu nên mới có thể như vậy, Tiểu Kiều, cậu không cần phải tự giận mình..." Cố Tiểu Nhu không chịu đi, nỉ non nhìn Cung Tiểu Kiều.

Phảng phất như không nhìn thấy một hồi khôi hài kia, trong con ngươi Cung Tiểu Kiều chỉ có trào phúng, tiếp xúc với ánh mắt mang theo khẩn cầu của Cố Hành Thâm, cô gần như ghé tòm đến một khắc cũng không thể chờ tiếp được.

Cư nhiên muốn cô nói không sao, nói tha thứ?!

Cung Tiểu Kiều, đẩy Cố Hành Thâm ra đứng lên, ném áo khoác cho anh, lập tức đi về phía Cố Tiểu Nhu.

"Cố Tiểu Nhu, đời này chuyện duy nhất đáng để cô đem khoe với tôi, không phải là chiếm được Tần Nghêu, mà là cô có một người anh trai tốt không phân tốt xấu"

Một câu nói, hai người đàn ông đều trắng mặt.

"Tha thứ có đúng không? Được! Tôi tha thứ! Tha thứ cho em gái anh!" Cung Tiểu Kiều ném đôi giày cao gót vào gương mặt tuần tú đáng giận kia của Cố Hành Thâm, sau đó chân trần chạy đi.

"Tiểu Kiều----" Cố Hành Thâm chặt vật đón được hai chiếc giày.

Cung Hàn Niệm ghen ghét nhìn bóng lưng chạy đi của Cung Tiểu Kiều, cô ta dựa vào cái gì lại dám dùng loại thái độ này đối xử với Cố Hành Thâm!

Mà Cố Hành Thâm thế nhưng không có tức giận mây may, chính là một vẻ mặt không nề hà.

Thẩm Nhạc Thiên chạy theo tới sau kinh ngạc nhìn hành động cả gan làm loạn của Cung Tiểu Kiều, đồng thời chống má suy xét, "A nha... Tiểu Hồ Ly một ngữ hay ý, đây vẫn là tha thứ sao? Nói thẳng là mắng người đi? Thật sự là khó bề phân biệt a!"

"Đường như đây không phải là trọng điểm, tôi chỉ sau này chúng ta sẽ không dễ chịu lắm!" Thịnh Vũ lo lắng trùng trùng.

Mỗi lần Tiểu Kiều với Boss cãi nhau, ở phía sau xui xẻo vẫn là đám người số khổ bọn họ.

Lãnh Thấu than nhẹ một tiếng.

Thật là bỏ ông mất ngực họa phúc khôn lường, Thẩm Nhạc Thiên âm thầm cười trộm.

Dù sao hắn sẽ lập tức đi đến Châu Phi xa xôi, tất nhiên, so sánh với đối mặt với Cố Hành Thâm những ngày tới, hắn tình nguyện đến rừng rậm Châu Phi gần gũi với lũ dã thú đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hòa thượng cũng là đàn ông mà!

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều ngồi trong xe Mộc Vô Tà, nhận lấy quần áo anh mới mua tới, không chút để ý Mộc Vô Tà còn ở trong xe, liền bắt đầu thay quần áo.

Mộc Vô Tà cả kinh vội vàng nhắm mắt lại, sau đó nghiêng ngả chao đảo chạy đi, bởi vì vô ý còn bị đụng vào đầu.

Chờ Cung Tiểu Kiều thay xong Mộc Vô Tà mới như trút được gánh nặng nhảy vào xe.

Cung Tiểu Kiều thấy nah tiến vào, lập tức run lấy bảy dĩnh đi qua, ôm lấy thắt lưng anh, đầu chôn trước ngực anh.

"Thập Nhất, muội đừng như vậy, để huynh mở máy sưởi..."

Gương mặt Mộc Vô Tà đều đỏ lên.

Cung Tiểu Kiều không cho à đứng liếc nhìn anh một cái, "Sắc tức là không, không tức là sắc! Huynh là một hòa thượng, có cái gì mà phải thẹn thùng..."

Mộc Vô Tà khóc không ra nước mắt.

Hòa thượng thì thế nào?

Hòa thượng cũng là đàn ông nha!

Lại nói anh đã hoàn tục rất nhiều năm có được không!

"Muội rốt cuộc là như thế nào? Ai khi dễ muội? Đã nói là muội đừng tới, muội còn không nghe!"

"Đại sư huynh, đừng lo lắng, không ai khi dễ được muội, Cung Tiểu Kiều của hiện tại mới sẽ không dễ dàng bị người khi dễ như vậy!" Cung Tiểu Kiều khịt khịt nói.

Cho dù tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô, nhưng cuối cùng bản thân vẫn khó tránh khỏi bị tổn thương, vẫn là thật sự ủy khuất.

Nhưng là, cho dù giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, cũng sẽ không tiếc.

Đêm khuya.

Tần Ngheu toàn thân ướt đầm nằm ở bên cạnh bể bơi, cánh tay đặt trên trán, bàn tay kia nắm "Hải Giác Chi Tâm".

"Tiểu Kiều, có lẽ em thật đã quên, đây là chính em thiết kế..."

"Tiểu Kiều, anh hối hận rồi..."

...

Tối hôm đó, Cố Hành Thâm rồi rầm đến cuối cùng vẫn là không có đuổi theo.

Đột nhiên không biết nên đối mặt với cô thế nào, phải giải thích chuyện lừa gạt cô như thế nào.

Tuy rằng từ sớm đã làm tốt chuẩn bị, bao gồm là lý do thoái thác cùng ứng đối cho loại tình huống xuất hiện giữa đường thế này, nhưng là, vừa nhớ đến đôi mắt tràn đầy ủy khuất của cô, cái gì cũng đều nói không nên lời!

Sáng hôm sau, bởi vì thật sự lo lắng cho thân thể của cô, Cố Hành Thâm vẫn là lái xe đến trường của cô.

Bởi vì cô không thích anh đến trường học tìm cô, cho nên Cố Hành Thâm phải đậu xe thật xa, gọi điện thoại cho Lãnh Tĩnh.

Nếu là gọi cho Cung Tiểu Kiều, cô khẳng định sẽ không nhận.

Làm cho Cố Hành Thâm kinh ngạc là, điện thoại là Đường Dự nhận.

"A? Lão đại, anh tìm Tiểu Kiều à! Tiểu Kiều đi thành phố D rồi"

"Cái gì?" Vốn đã nghĩ tới vô số khả năng, nghĩ gặp cô sau đó sẽ nói cái gì, lại hoàn toàn không ngờ trước sẽ không gặp được.

"Nghe Tiểu Tĩnh nói cô ấy phải đi thành phố D tham gia thử vai bộ phim gì đó, phải một tuần sau mới trở về! Cô ấy chưa nói với ai liền đi một mình, Tiểu Tĩnh nói Tiểu Kiều nhất định là tức giận, vứt bỏ cô ấy, một tuyệt giao với cô ấy, đang ở quán bar uống đến bất tỉnh nhân sự đây!"

"Một tuần sau..." Cố Hành Thâm tắt điện thoại, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

Sáu ngày sau là lễ Noel, có lẽ cô phải một tuần sau mới về, mặc kệ là cố ý, hay là thật sự quên, dù là thế nào anh cũng không thể chấp nhận được.

Cố Hành Thâm nhu nhu trán, nha đầu kia, càng ngày càng ngoan! (ngoan tuyệt)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bởi vì cô.... Ngực lớn O

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều ngồi trên xe đi đến thành phố D, dựa vào cửa sổ ngủ.

Vài ngày trước, Cố Hành Thâm lừa Cố Tiểu Nhu nói cô đi thành phố D, vậy hiện tại cô đi như anh mong muốn.

Ngày hôm qua ngâm mình tắm bể bơi lạnh như băng, loại là thời gian hành kinh, như vậy cư nhiên không có bệnh, ngủ một giấc dậy tinh thần liền chấn hưng.

Cô mệnh tiện như vậy sao có thể hờ tì là bệnh, không có tư cách, cũng bệnh xong không dậy nổi!

-

Lần này cô đi tham gia là thử kính là [Thiên Hạ Vô Ma].

Bộ phim tiên hiệp này là cải biên từ một tiểu thuyết cùng tên, kể về một vương gia Quân Dật Trần thời niên thiếu hết sức lòng bông không tự chủ trương, làm cho thế tử của mình Thương Quan Huyền Nguyệt bị tiểu thiếp Liễu Y Y hãm hại, sau khi chết hóa thân thành yêu ma trở về báo thù. Quân Dật Trần biết vậy chẳng làm, vì bù lại khuyết điểm của bản thân, cam nguyệt vứt bỏ tất cả đạo nhập ma đạo, bởi ở bên cạnh thế tử, cầu xin sự tha thứ của nàng. Cuối cùng là khoa trương mà giả tạo kết cục đại đoàn viên, lúc Thiên phạt hạ xuống là lúc Quân Dật Trần liều mạng cứu giúp, rốt cuộc đạt được sự tha thứ của Thương Quan Huyền Nguyệt, hai người trải qua trùng trùng đau khổ cuối cùng lại ở cùng một chỗ.

Thật ra Tiểu Kiều không thích kết cục của câu chuyện này cho lắm, nếu cô là tác giả, nhất định sẽ làm cho vương gia kia thành vật hy sinh, làm sao có thể để cho hần cuối cùng còn ôm được mỹ nhân về. Lại nói cô thật ra rất thích Ma vương thần bí dụ dỗ nữ chính thành ma trong kịch bản, tuy rằng hần từ đầu tới cuối đều là một thân áo bào màu đen, mặt cũng chưa từng được miêu tả qua.

Tuy rằng lần này bên đoàn làm phim tuyển chọn tất cả nhân vật, nhưng vai diễn quan trọng như nam chính nữ chính sao có thể không điều động nội bộ được.

Sở dĩ Cung Tiểu Kiều quyết định lượng sức mà đi, lần này đi ứng chính là vai nha hoàn Tiểu Hồng đi theo bên cạnh Thương Quan Huyền Nguyệt trước

khi thành ma.

Khác với những vai diễn nha hoàn khác, Tiểu Hồng này chính là một người qua đường, vừa ra trận liền bị Liễu Y Y giết người dọa khi dùng gậy đánh chết.

-

Hiện trường tuyển chọn người đi tập nập, ngay cả vai diễn nha hoàn cũng là xếp một hàng dài.

[Thiên Hạ Vô Ma] cho dù là biên kịch, nhà sản xuất, đạo diễn hay nhà đầu tư đều thực lực mạnh mẽ, cũng khó trách nhiều người xua như xua vịt như vậy.

Hơn hai tiếng sau, Cung Tiểu Kiều rốt cuộc đi vào trong phòng thử vai.

Không có bất kỳ khảo hạch gì, giám khảo chỉ nhìn cô một cái liền đánh nhịp cho cô qua.

Nguyên nhân thật sự khó có thể mở miệng...

Bởi vì cô... Ngực lớn... O_O|||

Tiểu Hồng trong kịch bản tuy rằng bộ dáng không ra gì, nhưng là dáng người cực kỳ tốt, bởi vì Quân Dật Trần nhìn nàng nhiều thêm một cái, không có mỹ mạo lại có dáng người làm cho Liễu Y Y tâm sinh ghen tỵ, lấy nha đầu này khai đao.

Được rồi! Cô chỉ có thể an ủi bản thân rằng một phần cũng là do danh khí của đại học A.

-

Cung Tiểu Kiều đang chuẩn bị trở về khách sạn, một giám khảo phỏng vấn vừa rồi đi tới phía cô, "Cung tiểu thư!"

"Phạm tiên sinh, chào anh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Cung tiểu thư điều kiện tốt như vậy, sao lại chỉ chọn nhân vật nhỏ như thế này chứ?"

"Mọi người thực lực đều rất mạnh nha! Có thể được nhân vật này tôi đã rất vừa lòng, ha ha"

"Cung tiểu thư quá khiêm nhường, thật ra... Tôi cảm thấy nhân vật Thượng Quan Huyền Nguyệt này rất thích hợp với cô, không biết Cung tiểu thư có thể chừa chút hành diện ăn một bữa cơm với tôi hay không, chúng ta có thể nói chuyện" Người đàn ông tác phong nhanh nhẹn cong môi cười, tự cho là mỉa mai, Cung Tiểu Kiều chỉ cảm thấy đáng khinh.

"Thực ngại quá Phạm tiên sinh, trưa nay tôi có hẹn mất rồi"

"Vậy sao? Vậy thật sự là đáng tiếc" Người đàn ông sắc mặt có chút không tốt lắm, trước khi đi còn khinh miệt liếc mắt nhìn cô một cái, có vẻ như đang cười nhạo cô ra vẻ thanh cao.

Cung Tiểu Kiều thở dài, đây là quy tắc ngầm trong truyền thuyết sao?

Tên kia nhiều lắm chỉ là nhân viên làm việc, chỉ là đảm nhận công việc bình phẩm nhân vật quần chúng mà thôi, làm sao có thể có quyền lợi quyết định nữ chính, xem cô là học sinh tiểu học sao? Để lừa như vậy!

Chỉ là chi sợ sau khi từ chối gã sẽ âm thầm làm gì đó ngáng chân mình.

Bất quá dù sao cũng chỉ là bên nhân vật quần chúng thôi, còn không phải dựa vào kỹ thuật diễn gì đó, thực sự bởi vì chuyện này mất đi cũng không có gì để đáng tiếc.

-

Cung Tiểu Kiều mệt mỏi trở lại khách sạn, mở cửa, trực tiếp nhảy lên giường lớn, lại lập tức cảm thấy không thích hợp, trên giường đặt cái gì sao lại cứng rắn thế nào?

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy đã bị ép trở lại, đầu tiên là nhìn đến lồng ngực lồ lộ, nhìn lên trên nữa chính là một đôi mắt ai oán giận dữ lẫn chửi rủa khốc....

"Cung Tiểu Kiều, muội cư nhiên.... Cư nhiên bán ta..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bị hấn tiêm còn không bằng bị ta tiêm đâu!

Editor: Ngan Tĩnh.

"A---- sao huynh lại nằm trên giường ta? Làm sao huynh vào được trong này? Khách sạn này sao có thể tùy tiện cho người khác vào thế này! Muội nào có bán huynh đâu?"

"Còn nói không có, buổi biểu diễn của ta sao muội không tới?" Kim Mộc Lâm tiếp tục ai oán nhìn chăm chăm cô.

Cung Tiểu Kiều ho khan một tiếng xoay đầu sang một bên, "Cái việc kia, muội chỉ là bán vé buổi biểu diễn thôi mà! Làm gì mà phải kích động như vậy nha! Muội có việc không thể đi thôi, dù sao giữ lại cũng là lãng phí, cho nên liền bán kiếm...."

"Ta đây bài hát cuối bài hát đầu là bài gì muội nhất định cũng không biết còn rất xin lỗi!" Kim Mộc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, uống phí cho đào tâm đào phé cố ý viết cho cô một khúc ca, muốn biểu diễn cho cô một kinh hi.

"Ách, là cái gì..."

"Cung Tiểu Kiều, huynh hận muội! Sao muội có thể đối xử với ta như vậy, vì sao vì sao..."

Khỏe miệng Cung Tiểu Kiều run rẩy cố gắng đẩy tên đàn ông quý nào đó trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm đang ghé vào trên người mình, "Nhị sư huynh, huynh bị quý rít gào bám vào người sao..."

"Đúng rồi, còn chưa có hỏi muội, sao muội lại tới nơi này?"

"Tham gia thử vai [Thiên Hạ Vô Ma] nha."

"A? Thật sao? Thành công không?"

"Ừm."

"A! Ta đây cũng phải đi, ta đi diễn nam chính! Kịch bản trước đó người đại diện từng đưa cho ta xem, chỉ là ta thật không có hứng thú với nữ chính được định sẵn kia! Nếu là Tiểu Kiều vậy không giống nhau rồi, trong kịch bản Thượng Quan Huyền Nguyệt đối với Quân Dật Trần chính là nhu tình như nước trăm theo ngàn thuận nha! A ha ha..." Quan trọng nhất là còn có rất nhiều phân cảnh thân thiết.

Cung Tiểu Kiều đen mặt, "Này! Muội tưởng có vẻ huynh lắm một chuyện rồi! Thượng Quan Huyền Nguyệt ngay từ đầu đối xử rất tốt với Quân Dật Trần, chỉ là sau đó chính là chỉ có Quân Dật Trần làm trâu làm ngựa mà trả nợ. Hơn nữa, ta được nhận cũng không phải nữ chính, chẳng qua chỉ là phân diễn nha hoàn chỉ có năm phút đồng hồ mà thôi!"

Kim Mộc Lâm sừng sốt một hồi lâu, sau đó mạnh mẽ nắm lấy hai vai cô lắc lắc, "Tiểu sư muội, muội điên rồi? Muội cứ nhiên muốn đi diễn vai quần chúng! Người của Kim Mộc Lâm ta làm sao có thể diễn vai quần chúng được!"

"Ai là người của huynh!" Cung Tiểu Kiều lườm hấn một cái, vẻ mặt ghét bỏ, "Cầu xin huynh trước mặc quần áo vào đi đã có được không! Ngược lại cũng thật là xui xẻo, trước khi trở về thiếu chút nữa bị tiêm, sau khi trở về còn phải bị huynh chà đạp!"

"Bị tiêm? Có ý tứ gì?"

Dưới sự ép hỏi của Kim Mộc Lâm, Cung Tiểu Kiều kể lại chuyện kia với hấn.

Kim Mộc Lâm lập tức cúi người, hai tay chống được hai bên sườn của cô, đôi mắt hoa đào nháy mắt phóng điện, "Bị gã ta tiêm còn không bằng bị ta tiêm đâu!"

Cung Tiểu Kiều nghiêm cần gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Ừm! Nói đúng! So với bị trư bát giới tiêm, quả thật không bằng để huynh tiêm!"

Kim Mộc Lâm đen mặt.

"Đây chính là tự bản thân huynh muốn so với heo đực nha!" Cung Tiểu Kiều cố ý đã kích hấn.

"Tiểu Kiều, ta là nói thật, muội cứ giao bản thân cho huynh đi!"

"Giao giao em gái huynh ấy!" Cung Tiểu Kiều rút gối đầu ném qua.

Kim Mộc Lâm đón được cái gối, nhảy đi qua, "Tiểu Kiều, muội muốn ở đây mấy ngày?"

"Hôm nay chỉ là sơ khảo, ba ngày sau chung khảo, có lẽ còn phải ra chút chuyện, đại khái là một tuần đi!"

"Nói thật đi! Ngày thứ tư muội không đến xem buổi biểu diễn có phải là vì đến buổi tiệc đính hôn của Tần Ngộ cùng Cố Tiểu Nhu đúng không? Gặp rắc rối cho nên mới chạy trốn tới thành phố D!"

"Lại bát quái có tin muội gọi điện thoại kêu trợ lý đến bắt huynh về hay không!"

Kim Mộc Lâm lập tức ngậm chặt miệng, chui vào trong chăn, sợ hãi chỉ lộ ra đôi mắt xem xét cô.

Cung Tiểu Kiều trực tiếp nói, "Đừng dùng mãi chiêu này với muội, căn phòng này chỉ có một cái giường, muội sẽ không thu giữ huynh!"

"Tiền thuê phòng ta giao."

"Thành giao!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Biến thái, chết đi! (→_→)

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Tiểu Kiều, ta đói bụng ~" Kim Mộc Lâm ôm chăn nằm trên giường lăn qua lăn lại,

Cung Tiểu Kiều từ trong kịch bản ngẩng đầu lên, nhìn thời gian, "Đi xuống ăn cơm đi!"

"Muội mang cơm cho ta đi, ta sợ bị người nhận ra được. Ta muốn ăn tây uyển hương rán nước sốt gan cá mó ruy, canh vịt cá muối, tôm hùm hấp phô mai theo cách thức tiêu chuẩn bốn hương..."

Khóe miệng Cung Tiểu Kiều run rẩy đến vui sướng, đập cửa đi ra ngoài.

Mười lăm phút sau, tất cả thức ăn Kim Mộc Lâm muốn đều đưa tới cửa.

"Tiểu Kiều, muội thực không có thành ý, cứ nhiên gọi thức ăn bên ngoài giao tới..."

Cô đương nhiên là gọi điện thoại đặt rồi, chẳng lẽ còn trông cậy vào cô chạy đến từng nhà mua sao?

"Nai! Nai! Tiểu Kiều, muội không ăn sao?"

Cung Tiểu Kiều không để ý đến hắn, vẫn còn chăm chú bận rộn.

Qua một lúc lâu sau.

"Tiểu Kiều, muội đang ăn cái gì đấy?" Kim Mộc Lâm cắn cắn chiếc đũa hỏi.

"Tự xem không được sao! Mì ăn liền Khang sư phụ."

Kim Mộc Lâm nhìn một bàn thức ăn ngon trước mặt mình, lại nhìn Cung Tiểu Kiều đang khoan khoái sì xụp mà ăn, đôi mắt rung rung nhảy qua, "Ăn ngon không?"

"Tạm được."

"Dáng ăn của muội giống như rất ngon nha."

"..."

"Thật ăn ngon như vậy sao?"

"Kim Mộc Lâm huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Ta muốn ăn cái này."

"Muội chỉ mua một hộp."

Kim Mộc Lâm liếc mắt xem xét cô, một bộ biểu tình đáng thương ta rất rất muốn ăn van cầu muội cho ta ăn đi.

"Ta lấy thứ này đổi với muội được không?"

"Được!" Cung Tiểu Kiều ném chiếc đũa cho hắn.

Ăn xong mì ăn liền của cô, Kim Mộc Lâm lại tiến đến trước mặt cô, xem thử cô ăn cái gì liền ăn theo cái đó.

"Tiểu Kiều, ta phát hiện đồ ăn cướp được từ muội đặc biệt ngon.."

"Biến thái, chết đi!" (→_→)

-

Một tiếng sau.

"Tiểu Kiều, ta muốn ăn kem." Kim Mộc Lâm lại ôm chần lăn qua lăn lại trên giường.

"Mùa đông lạnh lẽo ăn kem gì chứ!"

"Nhưng là người ta muốn ăn mà."

"Muốn ăn vậy tự đi mua đi!"

"Nhưng là bị người nhận ra vậy phải làm sao bây giờ? Người ta bình thường đã rất đáng thương rồi, bởi vì là nhân vật quần chúng rất nhiều chuyện đều không thể làm, ngay cả muốn ăn kem cũng không thể tự mình đi mua, một người đàn ông cao to, cũng sẽ ngượng ngùng bảo trợ lý đi mua giúp tôi cái này giúp tôi đi mua cái kia thế được..."

"Được rồi được rồi, đừng nhắc nữa! Đau đầu!" Cung Tiểu Kiều đập cửa đi ra ngoài.

-

Lại một tiếng sau.

"Tiểu Kiều..." Kim Mộc Lâm lại có ý đồ bắt đầu lăn.

Cung Tiểu Kiều vỗ cái bàn một cái, "Lại nháo có tin ta đánh huynh hay không! ㄟ_ㄟ"

"Tiểu sư muội, ta đặc biệt thích nhìn bộ dáng muội bị ta chọc cho tức giận cả người đều dựng lông lên như thế!"

"Tư duy của biến thái quả nhiên không có cách nào hiểu được..."

"Tiểu Kiều, lần này thật sự là có việc. Có thể đi mua chút băng vải cùng thuốc nước đến đây được không?"

"Huynh làm sao vậy? Bị thương chỗ nào?"

"Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ, lúc biểu diễn không cẩn thận nên thành!"

"Mẹ nó! Kim Mộc Lâm huynh là thiếu đánh đúng không! Tại sao đến bây giờ mới nói?"

"Ta không phải là rất bận sao!"

"Đừng vậy! Bạn đi tìm chết! Tên biến thái chết tiệt này, bị thương chỗ nào đưa muội nhìn xem!" Cung Tiểu Kiều nói xong liền muốn lật chăn của hắn ra.

Kim Mộc Lâm bày ra bộ dáng phụ nữ đang hoảng bị bắt buộc, "Đừng nhìn đừng nhìn! Muội mua cho huynh là được rồi!"

"Rốt cuộc là bị thương chỗ nào hả? Huynh sẽ không lừa gạt muội chứ?" Về mặt Cung Tiểu Kiều tràn đầy hoài nghi.

"Thật sự, chỗ bị thương muội không tiện xem được..."

Có phải cô bị ảo giác hay không? Cứ nhiên nhìn thấy mặt nhị sư huynh có chút đỏ lên...

Vừa rồi, trừ bỏ một chiếc khăn tắm quấn trên hông, hắn hầu như là trần thể.

Vì thế, Cung Tiểu Kiều đại khái cũng có thể đoán được vết thương nằm ở đâu, hơn nữa còn không phúc hậu cười phá lên.

Chương 32: Bảo bối quan trọng nhất!

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều thế nào cũng không ngờ tới, cư nhiên sẽ ở thành phố D gặp được Tần Nghiêu.

Lúc ấy cô chính là nơi nơi tìm hiệu thuốc, mơ hồ nhìn đến phía xa xa có bóng người quen thuộc.

Người nọ ngẩng đầu lên, đồng thời chống lại ánh mắt của cô.

Sau đó, hắn quay đầu đi.

Cung Tiểu Kiều nghĩ là vì mình nhận sai người, đang muốn thu hồi ánh mắt, lại nhìn đến người nọ nói chút gì với mấy người đàn ông phía sau, sau đó vội vàng chạy về phía cô, mang theo một chút thở dốc, "Tiểu Kiều...?"

"Tần Nghiêu, sao anh lại ở chỗ này?"

"Có chút việc phải xử lý, nghe Tiểu Nhu nói em là đến thành phố D tham gia thử vai?"

Nghe cô gọi ra tên của mình, hắn mới bằng lòng xác định là cô.

Bốn năm không gặp, chỉ có ở ngày tiệc đính hôn kia vội vàng thoáng nhìn, gần như đã không có cách nào hợp lại cô của hiện tại cùng cô của năm đó trong trí nhớ của mình.

Cung Tiểu Kiều "Ừm" một tiếng, người nào đó quả thật là chú ý cô đấy!

"Thế nào, thành công sao?"

"Ba ngày sau chung thẩm, cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, chỉ là một nha hoàn nhỏ." Để tránh xuất hiện hiểu lầm như Kim Mộc Lâm, Cung Tiểu Kiều nói rõ ràng.

"Dục Tú?" Tần Nghiêu hỏi.

"Là tiểu Hồng." Cung Tiểu Kiều lộ ra vẻ mặt hoài nghi, hắn làm sao mà biết Dục Tú?

"Nhân vật này... Dường như phân diễn không nhiều lắm..." Tần Nghiêu uyển chuyển nói.

"Anh cũng xem qua [Thiên Hạ Vô Ma]?" Cung Tiểu Kiều kinh ngạc nhìn hắn.

"Xem qua một chút. Em trẻ như vậy còn ra đường làm gì?"

Cung Tiểu Kiều nhức đầu vò tóc, "Mua băng vải cùng thuốc giảm sốt, anh có biết gần nơi nào có chỗ nào bán không? Quên đi, hỏi anh còn không bằng tự hỏi mình, anh đều bốn năm không về nước."

Trong con người Tần Nghiêu hiện lên chút ảm đạm, "Em hiện tại ở nơi nào? Mỗi một khách sạn đều có phòng y tế chuyên dụng."

"Xin nhờ thiếu gia, không phải mỗi khách sạn đều sẽ có! Nơi tôi ở ngay cả ba sao cũng không được đấy có được không!"

"Thật có lỗi, em chờ một chút." Tần Nghiêu mím môi, nói xong liền vội vàng chạy đi.

Năm phút đồng hồ sau, Tần Nghiêu mang theo cái túi nhỏ chạy về, "Cho em, em bị thương ở chỗ nào? Không biết em bị thương chỗ nào, cho nên mỗi loại đều mua một ít..."

Tần Nghiêu nghĩ, cô còn có thể tự mình ra ngoài đi mua thuốc, hắn là vết thương nhỏ đi!

Cung Tiểu Kiều ghé mắt liếc nhìn túi, nhất thời bị các loại băng cá nhân lớn nhỏ màu hồng nhạt kèm con mèo nhỏ Hello Kitty KO ngay tại chỗ.

"Ách, không phải là tôi bị thương, là một người bạn của tôi, tóm lại, cảm ơn anh."

"Bạn?"

"Ừm."

"Bạn trai sao?"

"A... Xem như đi!"

Nam+ bạn= bạn trai.

"Phải không..."

Cung Tiểu Kiều nói xong đang chuẩn bị trở về khách sạn, đột nhiên lại bị người ôm lấy từ phía sau, hơi thở nóng rực nhất thời bủa vây cô, trái ngược với khí lạnh từ Tần Nghiêu phát ra ở trước mặt.

"Bảo bối, sao em đi lâu như vậy còn không trở lại, làm hại anh lo lắng cho em!"

Nếu không nghe đến mùi nước hoa nồng nặc kia, để cho Cung Tiểu Kiều biết đó là yêu nghiệt phương nào, cô nhất định sẽ theo phản xạ có điều kiện đá văng người ra.

Cung Tiểu Kiều tà nghệ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Lúc này thế nhưng bỏ được ra đường? Không sợ người khác nhận ra huynh?"

"Bảo bối quan trọng nhất mà!" Kim Mộc Lâm vô si kề cận cô.

Tần Nghiêu nhìn người đàn ông trước mắt, trong con ngươi tràn đầy giá lạnh, "Kim Mộc Lâm..."

"A! Quả nhiên vẫn là bị nhận ra..." Kim Mộc Lâm tự kỷ bày ra vẻ mặt phiền não.

Tần Nghiêu thò tay kéo Cung Tiểu Kiều qua, "Đi theo anh, anh có lời muốn nói với em!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bảo bối đương nhiên thích cùng tôi làm ~

Editor: Ngạn Tĩnh.

Tần Nghiêu kéo cô đến trong ngõ hẻm, phần nộ tới gần cô, "Vi sao lại cùng một chỗ với anh ta? Chỉ là vì [Thiên Hạ Vô Ma]? Bởi vì muốn vào giới giải trí?"

Cung Tiểu Kiều đột nhiên cảm thấy buồn cười, "Là lại làm sao?"

"Em..." Tần Nghiêu vẻ mặt đau lòng, "Anh ta có thể cho em anh cũng có thể cho, tội gì phải lãng phí bản thân như vậy chứ?"

"A, Tần tiên sinh, ý tứ của anh đây là cũng muốn tìm tôi? Tôi không thể bị Kim Mộc Lâm tìm, là có thể bị anh tìm? Không thể lãng phí cho người khác, có thể lãng phí với anh?"

"Anh không có ý tứ kia! Tiểu Kiều, em sao cứ phải cố ý nói khó nghe như vậy... Giữa chúng ta..."

Kim Mộc Lâm không biết từ lúc nào đuổi kịp, hai nắm tay giữ hai vai Cung Tiểu Kiều mang về trước ngực mình, cất câu lấy nghĩa, lời nói ra kinh người, "Bảo bối đương nhiên thích cùng tôi làm ~"

Cung Tiểu Kiều không chút khách khí lấy khuỷu tay tập kích phía sau, "Huynh có chừng mực một chút cho ta!"

Diễn quá mức sẽ phản tác dụng.

"Sht, xuống tay thực ngoan (ngoan độc)! Thế nào? Xem ta chọc giận anh ta, đau lòng?" Kim Mộc Lâm ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói.

"Muội có đau hay không huynh không cần biết, muội chỉ biết là nếu huynh lại vô nghĩa, huynh sẽ rất đau." Cung Tiểu Kiều uy hiếp.

"Bảo bối em phải ôn nhu một chút..."

"Ít giả vờ! Đi thôi!"

"Tiểu Kiều----" Tần Nghiêu đột nhiên gọi cô lại.

"Còn có chuyện gì?"

"Ngày đó... Em có chuyện muốn nói với anh, là cái gì?"

"Không có gì."

Nghe được câu trả lời của cô, Tần Nghiêu có chút thất vọng.

"Chuyện ngày đó, thực xin lỗi. Tiểu Nhu cô ấy không phải cố ý..."

"Đúng vậy! Cô ấy không phải cố ý, là tôi cố ý, được rồi chứ?"

"Thực xin lỗi..."

"Không cần nói xin lỗi, không phải đã nói sao, là tôi cố ý, không có bất kỳ quan hệ nào với Tiểu Nhu nhà anh." Cung Tiểu Kiều chân thành nói.

Ngược lại thật sự phiền não, vì sao nói thật, người ta ngược lại không tin chứ?

"Nếu quả thật có cần gì, em tùy thời đều có thể đến tìm anh."

Tần Nghiêu đôi mắt tràn đầy địch ý mà nhìn Kim Mộc Lâm, người kia khiêu khích ôm Cung Tiểu Kiều rồi đi, "Tôi thấy anh vẫn là trở về thỏa mãn vợ của mình đi! Tiểu Kiều nhà tôi không cần anh lo lắng."

-

Trở lại khách sạn.

Cung Tiểu Kiều tức giận ném túi thuốc men dây nịt cho hắn, "Kim Mộc Lâm, huynh nhất định phải vặn vẹo mỗi câu thành có chứa sắc thái H như vậy sao? Trách không được tóc đều vàng như vậy, thì ra là tư tưởng tràn ra..."

Kim Mộc Lâm vô tội xoa xoa tóc, "Tiểu Kiều, sao muội có thể tiến hành công kích thân thể người ta, đây xem như là giận chó đánh mèo sao? Cưng nhiên đến bây giờ còn có thể bị người này ảnh hưởng cảm xúc, thực không có tiền đồ! Thiếu Lâm tự chúng ta đàn ông tốt nhiều như vậy, trong đó có nhị sư huynh của muội nhân tài kiệt xuất đây, thực không hiểu muội làm sao có thể coi trọng loại người như Tần Nghiêu kia!"

Cung Tiểu Kiều lườm hắn một cái, "Ít kỳ thị ta! Ai mẹ nó lúc tuổi trẻ, không có yêu vài tên cặn bã!"

"Ha ha..." Kim Mộc Lâm một bên cười một bên lấy mấy thứ trong túi to ra, "A! Tiểu Kiều, muội ngược lại thật sự là hiểu lòng ta nhất, hình vẽ này thật sự rất xứng với ta! Giống như ta xứng với muội vậy!"

"Đây là Tần Nghiêu mua."

"..."

"Cặn bã cùng cường tự luyện quả thật xứng."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phong Tư Hạ

Editor: Ngan Tĩnh.

Kim Mộc Lâm nói hôm nay sẽ thử vai chọn nữ chính, làm nam chính, hắn là một trong những vị giám khảo. Cung Tiểu Kiều muốn đi xem, học chút này nọ, liền đi theo.

Cung Tiểu Kiều lấy thân phận trợ lý Kim Mộc Lâm đứng ở xa xa. Kim Mộc Lâm lại giống như đại gia bày một pose ngồi ở đó, bên trái là nhà sản xuất, bên phải là người đại diện.

Tên kia mặc một thân áo sơ mi hồng, ba nút đầu của áo sơ mi đều không cài mà mở rộng ra, chính là cực kỳ hứng thú nhìn một loạt người đẹp nom nóp

lo sợ đứng ở đằng kia, đạo diễn đang vứt kịch bản rít gào----

"Nhân vật Thương Quan Huyền Nguyệt này quan trọng nhất chính là biết khóc, mặc kệ là khóc lê hoa đài vũ quyền rũ động lòng người, hay là tan nát cõi lòng tuyệt vọng chết lặng trống rỗng mà khóc; hay là lả chã chực khóc lại quật cường nhấn nước mắt, hoặc là điên cuồng cười to khóc mắt rung rung, mỗi một loại đều khác nhau! Hành tây, thuốc nhỏ mắt, hệ thống cung cấp nước uống? Các người tưởng rằng nhỏ chút nước mắt đã tính là khóc sao? Cảm tình! Cảm tình! Cảm tình nha! Hiểu hay không?"

Đạo diễn không ngừng bạo phát đi qua đi lại, cảm xúc càng ngày càng không tốt----

"Trước khi Thương Quan Huyền Nguyệt thành ma chính là tiểu thư khuê các, là thiên kim Thừa tướng, là tài nữ đứng đầu Kinh đô! Vừa phải diễn xuất nàng dịu dàng như nước, cũng không thể câu nệ cứng nhắc quá mức, phải biểu hiện ra linh tính của tài nữ, càng phải hàm xúc lộ ra bề ngoài vẻ yếu đuối vợ hiền mẹ tốt, chính là khát vọng cùng thanh tao cao ngạo! Khi biết được tướng công có thái độ quá mức ôn nhu ái muội với đứa bé mồ côi mình cứu về, nàng tuy rằng ngoài mặt thoát nhìn nước chảy mây trôi, nhưng giữa mây đã lộ ra vẻ u sầu, chính là cái loại giữa mây đã lộ rõ trong lòng vẫn ai oán mê man ấy, hiểu không!!! Tôi muốn chính là Thương Quan Huyền Nguyệt sống động, chứ không phải một tên đầu gối! Hiểu hay không?"

Quay phim cùng nhà sản xuất có vẻ như muốn nói cái gì đó, đạo diễn trực tiếp không nhìn họ, hiện ra trạng thái cuồng hóa----

"Đặc biệt sau khi nữ chính thành ma, từ một Thương Quan Huyền Nguyệt- một nữ tử yếu đuối đến một Thương Quan Huyền Nguyệt- yêu cơ họa quốc, chính là hai người trên tính cách trái ngược thật lớn! Hai loại nhân cách đối lập nhau này nhất định phải nắm giữ cho tốt! Bởi vì nữ chính trong phim trước khi tâm trí hoàn toàn bị ma hóa, tính cách là sẽ xuyên bởi vì một cái... kích thích nào đó mà thay đổi trong nháy mắt, cho nên năng lực tùy thời đều phải thay đổi hai nhân cách đó là phải có! Hiểu hay không! Hiểu hay không hả?!"

Nhà sản xuất một tay đỡ rần, xoay tròn cái bút trong tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Tur Hạ, tôi cảm thấy cậu vẫn là đi tìm một người tinh thần phân liệt đến diễn đi!"

Cung Tiểu Kiều duy trì vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trời thật lâu, kinh ngạc không thôi. Người có gương mặt trẻ con chưa đến mười tám tuổi này cư nhiên chính là đạo diễn thiên tài năng đỡ vô số diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, Phong Tur Hạ?

Chỉ là, khi thể khi giáo huấn người của hán mạnh mẽ siêu cấp, hoàn toàn làm cho người khác bỏ qua gương mặt đáng yêu nhìn như vô hại kia của hán.

Kim Mộc Lâm ung dung nâng cằm, "Nói đến tinh thần phân liệt, nhưng thật ra tôi có quen một người..."

"Anh có người đề cử?" Phong Tur Hạ bắt đầu thời điểm tuyệt vọng người nào cũng có thể thử.

Cung Tiểu Kiều đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hôm nay gia muốn tiem người

Editor: Ngan Tịnh.

Kim Mộc Lâm phe phẩy đầu cảm thán, "Diễn viên hiện tại quả thật càng không chuyên nghiệp, loại trình độ diễn này, ngay cả trợ lý nhỏ của tôi đều có thể diễn..."

"Tiểu Kiều, lại đây!"

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều theo ánh mắt của Kim Mộc Lâm chuyển lên người Cung Tiểu Kiều ở trong góc xó.

Huynh ấy không phải gọi mình, không phải mình... Tinh thần phân liệt là huynh ấy không phải là mình, Cung Tiểu Kiều tự mình thôi miên mình!

"Lại đây lại đây, đừng thẹn thùng, tùy tiện đến diễn một đoạn cho mọi người xem thôi!" Kim Mộc Lâm dụ dỗ.

Cung Tiểu Kiều đầu đầy hắc tuyến, lời này sao nghe giống như muốn bán con gái vậy?

Cung Tiểu Kiều kiên trì đi qua, "Kim tiên sinh, anh đừng nói giỡn! Ha ha, thật có lỗi, anh ấy heinh là muốn thư hoãn không khí mà thôi..."

Địch ý của các người đẹp ở đây mặc dù có thu liễm, nhưng vẫn là như cũ cảnh giác nhìn chằm chằm cô.

"Tiểu Kiều à! Hôm nay huynh đều đã nói như vậy, nếu muội không diễn, huynh đây mất mặt biết chừng nào! Ngoan, đừng náo loạn, diễn cho mọi người xem một chút."

Biểu tình lưu manh kia của Kim Mộc Lân, rõ ràng là đang khiêu khích----

Hôm nay gia muốn tiềm người, thế nào hả!

Thái độ ái muội kia của Kim Mộc Lân nhất thời khiến trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Tất cả diễn viên xinh đẹp ở đây đều cực kỳ khấn trương, ai cũng không ngờ tới cuối cùng cư nhiên sẽ nhảy ra một con ngựa ô, hơn nữa vẫn là con ngựa chính mệnh Kim Mộc Lân phong.

Nhà sản xuất trầm ngâm một lát, uyển chuyển nói, "Hình tượng nhìn qua có chút trẻ con nha..."

Lúc này, Cung Tiểu Kiều phủ một cái áo khoác lông vàng vừa dày vừa nặng, còn mang theo mũ len hình con thỏ, hơn nữa còn có một gương mặt con nít, gần như làm người hoài nghi cô còn vị thành niên.

Ánh mắt Phong Tư Hạ giống như X quang 360 độ không góc chết nhìn thấu cô.

Có lẽ là vì đồng mệnh tương liên, đều có một gương mặt trẻ con, Phong Tư Hạ trực tiếp bỏ qua bề ngoài của cô, "Như thế tiếp theo, thông qua hóa trang có thể thay đổi, mấu chốt là kỹ thuật diễn."

Kim Mộc Lân đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rì rì đi tới trước mặt Cung Tiểu Kiều, tới gần mặt cô, khoảng cách mỗi mỗi cách cô chỉ có cách nửa ngón tay.

Cung Tiểu Kiều không biết hắn muốn làm gì, trước mặt nhiều người như vậy đánh hắn thật không tốt, đành phải yên lặng xem xét.

Kim Mộc Lân vốn có chút thần sắc nhân nhả vui đùa trong nháy mắt chuyển biến, con người thanh thuận thâm đậm bi thương, có chút dịu dàng như gọn sóng, tuy rằng đau đớn không thôi, lại vẫn như cũ vẻ mặt thỏa mãn dừng ở dung nhan của cô,

Sắc mặt hắn thoạt nhìn càng ngày càng suy yếu mỗi một...

Tiếp theo hắn nâng cánh tay lên, có vẻ như muốn chạm vào sợi tóc của cô, lại mất đi khí lực, chậm rãi buông xuống.

Cuối cùng, hắn vô lực tựa đầu vào vai cô, "Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có... Cho dù là mạng của ta... Chỉ cần nàng không đuổi ta đi..."

Cô luôn luôn biết kỹ thuật diễn của Kim Mộc Lân không tệ, nhưng chân chính kiến thức đến vẫn là khá rung động.

Không chỉ có Cung Tiểu Kiều, tất cả người có mặt trong con người đều toát ra kinh diễm,

Cô gần như trong nháy mắt bị hắn mang vào tình tiết trong tác phẩm.

Canh này là khi Thương Quan Huyền Nguyệt vừa mới thành ma, một phạm nhân như Quân Dật Trần lại một mình chạy đến Ma giới chỉ vì gặp mặt nàng một lần,

Về sau, hắn rút cuộc nhìn thấy Thương Quan Huyền Nguyệt đã thành ma.

Quân Dật Trần đau lòng không thôi, vì bù lại, vì có thể ở bên cạnh nàng, hắn cam nguyện mỗi ngày bị nàng hấp thu tinh nguyên, mà thân thể mình mỗi ngày lại càng ngày suy yếu...

Ở lúc tất cả mọi người đều bị kỹ thuật diễn của Kim Mộc Lân làm điên đảo, trên mặt Cung Tiểu Kiều không biết từ lúc nào rút đi tất cả ngây thơ cùng trẻ con, một cái nhân mảy đều là quyến rũ xinh đẹp, ngay cả một động tác cũng đều là hồng xiêu phách lạc...

Trong phút chốc, lực chú ý của mọi người đều tập trung đến biểu tình của cô, mà bỏ qua trang phục của cô,

Một ngón tay của cô vô cùng mềm nhẹ phát ra môi trắng bạc của hắn, lời nói phun ra mỗi chữ đều lạnh thấu xương, "Người cho là bây giờ người còn có tư cách đứng trước mặt ta?"

Con người Kim Mộc Lân hiện lên một chút vô thố, nhưng chỉ là một chút lúng túng lướt qua, thời gian cùng trình độ đều nắm giữ đúng lúc.

Móng tay cô đột nhiên dùng sức, đâm vào bên trong môi hắn, thẳng đến khi tràn ra máu tươi.

Hắn nhú mày, yên lặng chịu đựng đau đớn.

"Quân Dật Trần, hiện tại, người ngay cả tư cách bị ta hận cũng không có!"

"Ta biết." Hắn chưa sót mỉm cười,

"Ta cho người thời gian ba năm, nhưng đến lúc đó vẫn còn yếu đuối như bây giờ, khiến cho ta ngay cả hưng trí tra tấn cũng không có." Nhìn đến bộ dáng suy yếu mỉm cười của hắn, vẻ mặt cô xen lẫn vài phần không kiên nhẫn cùng phiền chán khó hiểu.

Nghe được lời nói của cô, Kim Mộc Lân lại mỉm cười sùng nịnh nhìn cô, "Được, bảo bối chờ ta."

Về mặt hấn trước sau đều ôn nhu, cô lại đột nhiên bị về mặt này khiến cho đau đớn, không khống chế được lật tay một chưởng đánh về trước ngực hấn.

Kim Mộc Lân nhất thời bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Cung Tiểu Kiều xoay người, nhắm mắt, yêu hận đan xen ở trong lòng đều được biểu hiện ngay trên gương mặt.

Nước mắt, nháy mắt là chảy xuống...

Mẹ nó a! Khóc cái lông!

Thật ra một chưởng kia trong lòng cô là cực kỳ thoải mái đó có được hay không!

Mừng mà phát khóc đấy có được hay không!

Mẹ nó tên yêu nghiệt Kim Mộc Lân kia cứ nhiên không biết sống chết chọn tình tiết này!

Vậy cô đành phải cố mà thay trời hành đạo thu yêu nghiệt này có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Không tim không phổi vẫn tốt hơn tan nát cõi lòng

Editor: Ngan Tĩnh.

Hôm nay gương mặt vẫn luôn căng cứng của Phong Tư Hạ rốt cuộc có chút hòa dịu, "Thoạt nhìn có chút tài năng! Lăng Việt, anh cảm thấy thế nào?"

Lăng Việt trạng thái trầm tư, "Tôi chính là rất ngạc nhiên, nói, Kim Mộc Lân, cậu làm chuẩn bị từ lúc nào vậy? Ngụm máu kia phun ra cũng quá giống thật rồi!"

"Vốn chính là thực có được không! Nhóc con chết tiết kia ra tay cũng quá nặng!" Kim Mộc Lân vô cùng ai oán liếc mắt nhìn Cung Tiểu Kiều một cái.

Cung Tiểu Kiều khinh bỉ trừng lại, cô tuy rằng ra tay không nhẹ nhưng tuyệt đối không thể đánh hấn tới mức học ra máu, cô cũng thật topf mò máu này là từ đâu ra!

"Không, không thế nào..." Lăng Việt cười gượng.

"Sao không thế! Nhóc con kia nhưng là sư muội đồng môn của tôi đấy!"

Lăng Việt cùng Phong Tư Hạ đồng thời cháy vachj đen.

"Đồng môn? Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, hình như chỗ của anh là Thiếu Lâm tự mà?" Phong Tư Hạ nhìn hấn.

"Đúng vậy! Cô nhóc này là nữ đệ tử duy nhất trong Thiếu Lâm tự chúng ta, Cung... Ách, Kiều Thập Nhất!" Kim Mộc Lân giữa chừng liền kịp sửa lại.

Lăng Việt lập tức đánh bàn tính nhỏ, "Vậy phần diễn thể thân có thể giảm đi đúng không?"

"Đây cũng chỉ là chuyện nhỏ..."

Lăng Việt nhỏ giọng nói thầm, "Lại chuyện nhỏ, cậu không chịu nó tất nhiên cảm thấy không quan trọng, đáng thương tôi mỗi ngày đều liều mạng lôi kéo người đầu tư!"

Phong Tư Hạ đuổi những người khác đi, sau đó bắt đầu hỏi tình huống của Cung Tiểu Kiều.

"Trước kia từng có huấn luyện bài bản cùng kinh nghiệm diễn xuất không?"

Kim Mộc Lân khoát một tay lên bờ vai Cung Tiểu Kiều, "Sư muội của tôi tốt nghiệp đại học A, kinh nghiệm diễn xuất gì đó, cô ấy cũng đã có vốn vện bốn năm, người của tôi, cậu yên tâm!"

Cung Tiểu Kiều: "..."

Phong Tư Hạ gật đầu, "Tôi mặc kệ hai người có quan hệ gì, đừng lộ ra bên ngoài, tất cả tuyên truyền đều nghe theo tôi an bài."

"Đó là tất nhiên." Kim Mộc Lâm gật đầu.

"Mạo muội hỏi một câu, giới hạn cô có thể nhận là cái gì?"

"Chỉ cần không phải là cùng Kim Mộc Lâm, tôi cảm thấy cơ bản đều có thể nhận." Cung Tiểu Kiều thần nhiên nói.

Kim Mộc Lâm lập tức dựng lông, "A này! Tiểu Kiều! Cái tiền đề này của muội cũng hơi quá đáng rồi! Vì sao chỉ có ta là không thể!"

"Ta thật sự không thể liên hệ một Quân Dật Trần ôn nhuận như ngọc tuần dật tiêu sái với huynh được! Ta cảm thấy nếu thật sự để huynh tới diễn, [Thiên Hạ Vô Ma] nên sửa tên thành [Thiên Hạ Sắc Ma] mới khá thích hợp!"

"Phụt----!" Lngw Việt không phúc hậu phát ra tiếng.

Kim Mộc Lâm ủy khuất nói, "Vừa rồi chúng ta không phải rất ăn ý đó sao! Tiểu Kiều, ta cũng không kỳ thị muội, sao muội có thể kỳ thị ta!"

Về mặt Phong Tư Hạ nghiêm túc nói, "Làm một diễn viên đủ tư cách, cho dù đối tượng là một đầu gỗ ngốc nghếch, cô cũng phải có thể nói ra lời tâm tình buồn nôn với người đó."

"Đứa bé này, tôi trở về sẽ dạy dỗ cô ấy thật tốt! Vậy giờ sao? Nữ chính có thể định ra rồi chứ?"

Phong Tư Hạ suy tư một lát, "Ngày mai mang cô ấy đến đây thử vai mấy đoạn, cuối cùng còn phải thương nghị với biên kịch một chút."

-

Trở lại khách sạn.

Kim Mộc Lâm đáng thương hề hề vây quanh Cung Tiểu Kiều chạy tới chạy lui, "Tiểu Kiều Tiểu Kiều! Muội xem hôm nay ta bị muội đánh còn đổ máu! Miệng của ta cũng bị muội đánh rách, đầu lưỡi cũng cắn nát! Ta còn hiền lành như vậy không lộ ra thân phận Cung gia của muội, trên đời này tìm đâu ra đàn ông tốt như vậy! Không cho ta tiêm, vậy cho ta hôn hôn một chút đi, coi như diễn tập trước..."

Cung Tiểu Kiều cười áo khoác, hai tay khoanh ngực, "Ta còn chưa tìm huynh tính sổ, huynh còn đến hỏi ta đòi thưởng! Ta tốt nghiệp đại học A lúc nào? Ta nào có bốn năm kinh nghiệm?"

Kim Mộc Lâm không chút để ý nói, "Tốt nghiệp chỉ là chuyện sớm hay muộn! Muội có bốn năm kinh nghiệm chẳng lẽ không đúng sao? Bốn năm trước, sau khi mẹ chết muội liền sống cuộc sống mỗi ngày đều đeo một chiếc mặt nạ, muội từng thật lòng cười một lần sao? Ta tình nguyện thấy muội thật lòng khóc, cũng không muốn nhìn muội luôn miễn cưỡng bản thân cười như vậy, cười như vô tâm vô phế!"

Cung Tiểu Kiều thả mình xuống giường, "Vô tâm vô phế... Vẫn tốt hơn tan nát cõi lòng..."

"Nhị sư huynh, nhân vật này huynh trước đừng vội nhận cho ta, ta cần phải hỏi một người trước đã."

"Ai cơ? Chẳng lẽ là Tần Ngâu?"

"Một cho huynh nghĩ ra được!"

"Vậy là ai?"

Cung Tiểu Kiều đột nhiên ngẩng ngẩn cả người...

Là ai? Người đầu tiên nghĩ đến trong đầu chính là Cố Hành Thâm!

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần gặp được chút chuyện cô đều sẽ báo với Cố Hành Thâm, hỏi ý kiến của anh, bằng không liền không có cảm giác an toàn.

Cho dù nỗ lực ba năm, thực chất bên trong vẫn luôn ý lại anh một chút đều không thay đổi...

Đến thành phố D lâu như vậy, Cố Hành Thâm một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, đáng giận như thế vì sao cô còn muốn báo lại với anh?

"Không có ai! Nhận thì cứ nhận thôi!"

Sao có thể quên chứ! Cô có thể dựa vào bất luận người nào để bỏ lên trên, chỉ có Cố Hành Thâm là không.

Thứ anh có thể cho cô, cũng có thể vì Cố Tiểu Nhu thậm chí vì Cung Hàn niệm mà thu hồi tất cả, khiến cô cao bao nhiêu ngã càng thảm bấy nhiêu.

Thiên địch của cô có quan hệ chặt chẽ không rời với anh.

Cô không có tự tin ở trong lòng anh có phân lộn lớn hơn hai người họ, cô cũng không mạo hiểm nổi!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bôi: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.